

ការប្រជុំការបំពាក់បំប៉នភាពជា អ្នកដឹកនាំទូទាំងពិភពលោក “ស្ថាបនាជំនាន់សុចរិត”

ថ្ងៃទី 9 ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 2008

សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយទីក្រុង សេលត៍ លេក រដ្ឋយូថាហ៍

បោះពុម្ពដោយ

សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធិម៉ូឌុនក្រោយ
ទីក្រុងសលត លេក រដ្ឋយូមាហ៍

© 2008 ដោយ Intellectual Reserve, Inc¹

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាងបោះពុម្ពនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

អនុម័តិជាភាសាអង់គ្លេស៖ 5/07

អនុម័តិខ្មែរក្រហម៖ 5/07

ការបកប្រែនៃ Worldwide Leadership Training Meeting, "Building Up a Righteous Posterity," ថ្ងៃទី 9 ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 2008

06761 258

មាតិកា

គំរូទូទៅ និង ជីវិតរស់នៅជាក់លាក់	2
អែលឌើរ ផ្សែង អ័រ ហលឡិន	
សេចក្តីប្រកាសស្តីពីក្រុមគ្រួសារ	4
ប្រធាន ប៊ិយដ៍ យេ ផាកកី	
ការពិភាក្សាគុម្ពល	10
ដាល្លិន អេក អូក	
អែលឌើរ ផ្សែង អ័រ ហលឡិន	
ដូលី ប៊ី បើក	
ស៊ីសាន អុចលយូ. ថែនណី	
ឈិរិល ស៊ី ឡាន់	
ជំរកសុខសាន្តិពិភពលោក	29
ប្រធាន ថ្មីម៉ាស់ អេស ម៉ែនសុន	

កំរទូទៅ និង ជំរិតរស់នៅជាក់លាក់

អែលឌើរ ដៃហ្វ្រៃ អ័រ ហលឡិន នៃក្រុមសាវក 12 នាក់

ការសង្កត់ធ្ងន់កំពុងកើតឡើងអំពីក្រុមគ្រួសារ
បងប្អូនប្រុសស្រី យើងសូមស្វាគមន៍នៅក្នុងការ
ចាក់ផ្សាយការបំបាក់បំបិទភាពជាអ្នកដឹកនាំទាំង
ពិភពលោកនៅឆ្នាំ 2008 របស់យើង។ សព្វថ្ងៃនេះ
បាវចនារបស់យើង “ស្ថាបនាជំនាន់សុខុមាលភាព”
បន្តការសង្កត់ធ្ងន់ដែលកំពុងកើតមានឡើងរបស់
សាសនាចក្រលើបញ្ហាគ្រួសារ។ ពីរឆ្នាំមុននេះ ការ
ចាក់ផ្សាយបានផ្តោតទៅលើ “ការគាំទ្រក្រុមគ្រួសារ”
ដោយមានការប្រឹក្សាដែលយើងនឹងផ្តល់ឱ្យនៅថ្ងៃ
នេះ។
អ្នកក៏បានឮអំពីសារលិខិតដែលបាននិយាយ និង
សរសេរ រួមទាំងសារលិខិតដែលនិយាយពាក្យដោយ

ប្រុងប្រយ័ត្នកម្មកិច្ចការប្រធានទិដ្ឋភាព ទាក់ទិនទៅនឹង
សេចក្តីត្រូវការក្នុងការពង្រឹង និងការការពារគ្រួសារ។
សារលិខិតមួយក្នុងនោះគឺត្រូវបានអាននៅការប្រជុំ
សាក្រាម៉ង់ និងបានបញ្ជូនទៅឱ្យគ្រួសារ ដោយ
គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ ដែលមានពាក្យពេចន៍ទាំងនេះ៖
“យើងអំពាវនាវដល់ឪពុកម្តាយឱ្យធ្វើការលះចង់នូវ
កម្លាំងកាយចិត្តរបស់គេក្នុងការបង្រៀន និងចង្ហាមកូន
ចៅរបស់ពួកគេ តាមគោលការណ៍ដំណឹងល្អដែលនឹង
ធ្វើឱ្យពួកគេនៅជាប់នឹងសាសនាចក្រ... មិនថាគំរូការ
ឬ សកម្មភាពផ្សេងទៀតវាសក្តិសម ឬសមរម្យយ៉ាង
ណាទេ គឺមិនអនុញ្ញាតឱ្យជំនួសករណីយកិច្ចដែលបាន
រៀបចំឡើងយ៉ាងទេវភាពដែលមានតែឪពុកម្តាយ
និងគ្រួសារប៉ុណ្ណោះទើបអាចធ្វើបានយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់។”
អ្នកដឹងថា យើងថ្លែងសន្តិកថាដល់ម្តាយវ័យ
ទាំងអស់នៃសាសនាចក្រក្នុងការចាក់ផ្សាយនេះ។
វាហាក់ដូចជាខុសប្រក្រតីក្នុងការអញ្ជើញម្តាយវ័យ
វ័យក្មេងឱ្យចូលរួមក្នុងការពិភាក្សាជាប់នឹងអំពី
ការស្ថាបនាជំនាន់សុខុមាលភាពឡើង។ តែយើងបានពង្រីក
ការអញ្ជើញដោយមានស្មារតី។ អ្នកដែលជាម្តាយវ័យ
វ័យក្មេងត្រូវតែ ហើយនឹងក្លាយជាឪពុកម្តាយនៅថ្ងៃ
ស្អែក។ ខណៈដែលអ្នកកំពុងតែរៀបចំផែនការ និង
រៀបចំចំពោះឱកាសនោះ ឥឡូវអ្នកជាផ្នែកយ៉ាង
សំខាន់នៃជំនាន់របស់ឪពុក ម្តាយអ្នកផ្ទាល់ និងនៅ
អនាគត។ យើងកំពុងអធិស្ឋានសុំឱ្យមនុស្សទាំងអស់

មានការលះចង់ដោយសុចរិតចំពោះគោលការណ៍
គ្រួសារ ដែលសាសនាចក្រ និងឪពុកម្តាយរបស់
អ្នកប្រកាន់តាម។
ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងដឹងថាអ្នកដទៃនៅក្នុងចំណោម
អ្នកស្តាប់យើង និងក្នុងសាសនាចក្រ គឺឥឡូវមិនទាន់
រៀបការទេ ទាំងអ្នកខ្លះទៀតមានគ្រួសារដ៏ល្អជាទំនៀម
ទំលាប់គ្រួសារដែលជាទ្រៀងទាក់សំដៅទៅលើអ្នកដែល
នៅក្នុងសាសនាចក្រ។ សូមទុកចិត្តចុះ យើងពិតជាបាន
ដឹងដោយពេញលេញអំពីស្ថានភាពខុសគ្នាដែលមាន
នៅក្នុងចំណោមសមាជិករបស់យើង។ យើងស្រឡាញ់
អ្នកទាំងអស់គ្នា។ យើងក៏ដឹងថានៅពេលដែលគ្រួសារ
កាន់តែច្រើនស្ថិតក្នុងភាពច្របូកច្របល់ ហើយពេល
កម្លាំងខាងវប្បធម៌ជាច្រើនពុំឱ្យតម្លៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ កូន
ចៅ និងជីវិតគ្រួសារទំនៀមទំលាប់ នោះពួកដែលមាន
សិទ្ធិអំណាចទូទៅ និងពួកអ្នកកាន់តំណែងទូទៅ
នៃសាសនាចក្រមានអារម្មណ៍ថា ត្រូវតែនិយាយជា
បន្ទាន់ពីគោលការណ៍គំរូ និងសំខាន់ៗនៃដំណឹងល្អ។
បើ មិនដូច្នោះទេ សីលធម៌រស់នៅអំណាចទៅដូចដែល
ពិភពលោកដូចប្រទេសដែលមិនអាចចៀសវាង អាចនាំ
យើងដល់ចំណុចមួយដែលមនុស្សទាំងខាងក្នុង និងខាង
ក្រៅសាសនាចក្រពិតជាស្ថិតក្នុងជំងឺសម្បទេ ពេលវា
ឈានមកដល់ការរំពឹងដ៏ទេវភាពក្នុងបទដ្ឋាន
អាពាហ៍ពិពាហ៍ នៃគ្រួសារដ៏អស់កល្ប។

គំរូ និង ភាពប្រណិទ

ខ្ញុំសូមប្រើប្រាស់ប្រៀបធៀបមួយដែលខ្ញុំសង្ឃឹមថា
អាចបង្កើតជាចំនុចនេះ ទោះជាអាពាហ៍ពិពាហ៍
ឬកាលនេះទេសះគ្រួសារអ្នកយ៉ាងណាក្តី។ ដោយមិន
ដឹងជាដាក់ចំណងជើងបែបណា ខ្ញុំហៅវាថា៖ “ប្រៀប
ប្រៀបដូចនៃអារដែលដេរនៅផ្ទះ”។ ម្តាយរបស់ខ្ញុំ
គួរឱ្យសរសើរណាស់ គាត់គឺជាជាងគាត់ដេរដ៏
អស្ចារ្យ។ កាលពីខ្ញុំនៅក្មេង ពេលខ្លះលុយ ហើយមិន
អាចទិញអារថ្មីបាន ពេលខ្លះគាត់ដេរខាងអារឱ្យយើង
ពាក់ទៅសាលា។ ខ្ញុំនឹងមើលអារតាំងនៅហាង
ឬនៅក្នុងភាគាត្រូបញ្ជាទិញទិញតាមសំបុត្រ ហើយ

ម្តាយខ្ញុំនឹងនិយាយថា៖ “ម្តាយគិតថា ម្តាយអាច
 ដេញអារនេះបាន”។ តាមរយៈការមើលអារឱ្យជិតដល់
 តាមដែលគាត់អាចធ្វើបាន បន្ទាប់មកគាត់នឹងកាត់
 សំលៀកបំពាក់ ហើយដេរយ៉ាងល្អដែលស្ទើរតែដូចនឹង
 អារថ្លៃក្នុងហាង។

ខ្ញុំបានបង់ប្រាក់ឱ្យគាត់សំរាប់ទាំងការស្រ្តកមិត្ត
 និងសមត្ថភាពដែលគាត់អាចធ្វើ។ តែគាត់មិន
 ចូលចិត្តឱ្យធ្វើដូច្នោះទេ។ ខណៈពេលដែលគាត់អាច
 សិក្សាពីផលិតផលពាណិជ្ជកម្ម អ្វីដែលគាត់ចង់បាន
 បំផុតនោះគឺគំរូ។ គំរូជួយគាត់ឱ្យគិតទុកទុរម៉ូ និងកែង
 ហើយថ្មេរ ព្រមទាំងស្នាមដេរម៉ូច្នោះ ទេវា
 ពិបាកមើលណាស់។ លើសពីនោះ បើគាត់ដេរជា
 លើកទីពីរ ឬទីបីទៀត គាត់តែងតែដេរតាមថ្មេរដើម
 យ៉ាងប្រណិត មិនមែនដេរតាម ឬបង្កើតថ្មេរថ្មីដែល
 មិនប្រណិតនោះទេ។

ខ្ញុំគិតថា អ្នកអាចយល់ពីគំនិតខ្ញុំ និងគាត់ត្រង់នេះ។
 យើងត្រូវមានបញ្ហា បើអារបានដេរតាមម៉ូតគេ។
 កំហុសម្តងឬពីរដងនោះពេលដេរ—មិនអាចជៀសរួច
 ដោយគ្មានគំរូ—ដេរម្តងទៀត និង ពន្លឺស ធ្វើ
 ឱ្យកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ កាន់តែធ្ងន់ យើងកាន់តែដេរដដែលៗ
 ដល់ទីបញ្ចប់រឿងនេះ ខ្ញុំពាក់អារដែលមិនត្រូវខ្លួនទេ។
 សាលា។ ដៃអារម្លាងរឹងហួស។ ដៃម្ខាងទៀតខ្លី។
 ថ្មេរស្នាម្ខាងធ្លាក់ដល់ទ្រូង។ ម្ខាងទៀតធ្លាក់ទៅខ្នង។
 ហើយឡើយខាងមុខ រឹតនឹងករបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំអាចប្រាប់
 អ្នកថា ពេលនេះការមើលឃើញបែបនោះ មិនមែនជា
 ការដេរល្អទេ សំរាប់ថ្នាក់ទីប្រាំពីរ។

គំរូជីវិតសេសវិសាលមកពីព្រះ

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសង្ឃឹមថារឿងនេះអាចជួយអ្នកយល់
 ពីមូលហេតុដែលយើងនិយាយ អំពីគំរូនៃភាព
 វិសេសវិសាលនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារ នៅ
 ពេលយើងដឹងពេញលេញថា ឥឡូវនេះមិនមែន
 មនុស្សគ្រប់គ្នារស់នៅក្នុងកាលៈទេសៈពិសេស
 នោះទេ។ និយាយឱ្យខ្លីទៅ ដោយសារមនុស្សជា
 ច្រើនមិនមាន ឬប្រហែលជាមិនដែលឃើញនូវភាពល្អ

*យើងអាចយល់ស្របចំពោះគំរូនៅពេលវាមកពីព្រះ ហើយយើងអាចព្យាយាមធ្វើបានភាពពិតរបស់វា ដោយ
 អស់ពីលទ្ធភាពដែលយើងអាចធ្វើ។*

វិសេសនោះ ហើយពីព្រោះតែកម្លាំងវប្បធម៌ខ្លះ ទាំឱ្យ
 យើងចេញពីភាពល្អវិសេសនោះយ៉ាងខ្លាំងខ្លួន ដែល
 យើងនិយាយអំពីអ្វីដែលព្រះបិតាគង់នៅស្ថានសួគ៌
 របស់យើងចង់ឱ្យយើងរស់នៅក្នុងផែនការដ៏នៅ
 អស់កល្បជានិច្ចរបស់ទ្រង់សំរាប់កូនចៅរបស់ទ្រង់។
 ការសម្របខ្លួនបុគ្គលម្នាក់ត្រូវតែមាននៅពេល
 ស្ថានភាពអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងកាលៈទេសៈគ្រួសារ
 ខុសគ្នា។ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នា អាចយល់ស្របចំពោះ
 គំរូ នៅពេលដែលវាមកពីព្រះ ហើយយើងអាចស្វែង
 រកបាននូវភាពពិតរបស់វាដោយអស់ពីសមត្ថភាពរបស់
 យើង។

យើងដែលជាអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចទូទៅ និង
 អ្នកកាន់តំណែងទូទៅត្រូវបានហៅឱ្យប្រៀបធៀបច្បាប់
 ទូទៅរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មកអ្នកនិងយើងដឹកនាំជីវិត
 ជាក់លាក់ ហើយត្រូវតែស្វែងរកការណែនាំពី
 ព្រះអម្ចាស់ ទៅតាមកាលៈទេសៈជាក់លាក់។ តែនឹង
 មានការកាន់តែច្រឡំច្រើន ហើយបាត់បង់ការសន្យាខាង
 ដំណឹងល្អ បើគ្មានគំរូទូទៅនោះទេ ហើយគ្មាន
 បទដ្ឋានខាងគោលលទ្ធិត្រូវបានស្ថាបនាឡើង និងធ្វើ
 ឡើងវិញទេ នៅក្នុងករណីរបស់យើងសព្វថ្ងៃនេះ។

យើងចំណាយកម្លាំងយ៉ាងច្រើនដើម្បីឱ្យដឹងថា
 ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីរឿងទាំងនេះ ហើយ
 យើងទទួលយកការប្រឹក្សារបស់ទ្រង់ទោះជាវាមិន
 មានប្រជាប្រិយភាពក្តី។

សូមអរគុណចំពោះការយល់ចិត្តរបស់អ្នកដែលថា
 ហេតុអ្វីយើងខ្វល់អំពីការការពារគ្រប់សមាជិកគ្រួសារ
 ទាំងអស់ មិនថាអ្នកមានអាយុប៉ុន្មានក្តី ហើយហេតុអ្វី
 យើងនិយាយដូច្នោះពីនិទ្ទាការ ឬកម្លាំងដែលស្វែងរក
 បំផ្លាញរាល់ទិដ្ឋភាពនៃផែនការនៃសុភមង្គលដ៏នៅ
 អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះ។ យើងមានអំណរគុណ
 យ៉ាងណាទៅដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ “យើង
 នឹងប្រទានគំរូដល់អ្នក អំពីគ្រប់ការទាំងអស់ ដើម្បីកុំឱ្យ
 អ្នកអាចត្រូវគេបញ្ឆោតបាន” (គ. និង ស. 52:14)។

កំណត់ចំណាំ

1. សារលើទឹកគណៈប្រធានទីមួយ ថ្ងៃទី 11 ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 1999។

សេចក្តីប្រកាសពីក្រុមគ្រួសារ

ប្រធាន ប៊ិយដ៍ វេយ ជាកីប្រធាននៃក្រុមសាវ័ក 12 នាក់

គំនិតដ៏វិសេសវិសាល

ខ្ញុំមានអំណរគុណក្នុងការចូលរួមនៅក្នុងការប្រជុំនេះ ហើយសូមស្វាគមន៍ដល់អ្នកទាំងអស់គ្នានៅជុំវិញពិភពលោកចំពោះ ឱកាសដ៏ពិសិដ្ឋ និងឧត្តមនេះ ជាមួយនឹងប្រធានបទខ្លាំងបំផុតដែលយើង អាចនាំមកឱ្យអ្នកចេញពីភាពងងឹតនៃសាសនាចក្រ។ យើងបានមើលអ្នកដូចជាអ្នកបានមើលគំរូនៃពិភពលោក ហើយបានក្លាយជាដំណោះស្រាយដល់ប្រធានបទខ្លាំងបំផុត និងក្រុមគ្រួសារ។

សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធច្រៃចុងក្រោយ ជាសាសនាចក្រដែលបានស្តារឡើងវិញ

ហើយបានផ្តួចផ្តើមណែនាំឱ្យស្គាល់នូវការប្រាកដឡើងនៃព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាចំពោះព្យាករិ យ៉ូសែបស្ទីធី។ នៅក្នុងទស្សនវិមិត្តដំបូងដ៏មហិមា ដូចដែលយើងហៅឥឡូវនេះមាននូវគំនិតដ៏ឧត្តមពីរ ដែលត្រូវបានបើកបង្ហាញដែលត្រូវបានណែនាំ ដល់សាសនាចក្រតាំងពីនោះមក។

ទីមួយ ទ្រង់គឺជាព្រះវរបិតា។ ជាងរយមួយដែលព្រះអង្គផ្ទាល់បានប្រទានដល់ទ្រង់អង្គឯង ទ្រង់បានជ្រើសរើសងារមួយដែលជិតស្និទ្ធចំពោះយើងទាំងអស់គ្នា។ ទ្រង់គឺជាព្រះវរបិតារបស់យើង។ យើងទទួលយកងារនោះ—ថាយើងគឺជាបុត្ររបស់ព្រះ។ ហើយដោយសារវត្តមានរបស់ព្រះរាជបុត្រានៅទីនេះ វាបានប្រែក្លាយជា ការណែនាំឱ្យស្គាល់ដល់គ្រួសារ។ ដូច្នេះព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាបានប្រាកដឡើង។

នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានប្រទានឱ្យក្រោយពីនោះ មិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ “ហេតុដូច្នេះហើយ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ដោយជ្រាបនូវគ្រោះដែលនឹងមានមកលើបណ្តាជនទាំងឡាយ នៅលើផែនដីនេះបានហើយ យ៉ូសែប ស្ទីធី ដុល្លារ ជាអ្នកបំរើរបស់យើង ហើយបាននិយាយមកកាន់លោកពីលើស្ថានសួគ៌ ហើយបានប្រទានព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយដល់លោក” (គ. និង ស. 1:17)។

ការរស់នៅតាមរយៈវិវរណៈ

ហើយនោះគឺជាការចាប់ផ្តើម។ វាគឺជាកំរិតដែលបង្ហាញថាយើងត្រូវធ្វើសកម្មភាព ហើយរៀបចំ និងរស់នៅស្របតាម វិវរណៈដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យ។ ដូចដែលអ្នកបានស្គាល់ វិវរណៈទាំងនេះដែលបានចងក្រងនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ហើយវិវរណៈទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន និងមូក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា បានបង្កើតគ្រឹះខាងព្រះគម្ពីរសំរាប់សាសនាចក្រ។

យើងបានរកឃើញថា ព្រះអម្ចាស់មិនបានរៀបចំសាសនាចក្រផ្នែកទៅលើគំរូនៃព្រះវិហារដទៃនៃពិភពលោកទេ។ គ្មានអ្នកជំនាញបញ្ជូនឡើយ។ យើងមិនមានថ្នាក់សិក្សាសាលា ដូចជា រៀបចំបញ្ជូនសិស្សឬបុគ្គលិកស្ត្រី ដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រនោះឡើយ។ វាគឺជាការបូករួមនៅក្នុងប្រយោគដទៃទៀតដែលថា៖ “មនុស្សគ្រប់រូបអាចនិយាយដោយនូវព្រះនាម នៃព្រះដ៏ជាព្រះអម្ចាស់...ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃពិភពលោក” (គ. និង ស. 1:20)។

យើងស្វែងរកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនូវភាពស្មើគ្នានៃបងប្អូនប្អូន ដែលកាន់បញ្ជីឈ្មោះ និងបងប្អូនស្រីដែលឈរជួរដល់បងប្អូនប្អូន។ យើងធ្វើការជាមួយគ្នា ហើយយើងបានរៀបចំដំបូង ជាគ្រួសារ។ យើងទាំងអស់គ្នាមានសិទ្ធិដើម្បីទទួលបានការបំផុសគំនិត និងទទួលវិវរណៈ អូ! យើងត្រូវការវាខ្លាំងណាស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ជាពិសេស នៅក្នុងឧបសគ្គដ៏ធំនៃការចិញ្ចឹមគ្រួសារ។

ស្ថាបនាជំនាន់សុចរិតឡើង

ឥឡូវនេះបាវចនានៃការប្រជុំនេះគឺដើម្បីស្ថាបនាជំនាន់សុចរិតឡើង វាគឺភាគពួកចម្បង។ បទបញ្ញត្តិទីមួយដែលបានប្រទានឱ្យដ៏ដាម និង នាងអេវ៉ា គឺថា ពួកគេត្រូវបង្កើតកូនឱ្យចំរើនជាច្រើនឡើង ឱ្យមានពាសពេញលើផែនដី ហើយដំណើរការនៃការបង្កើតកូនឱ្យមានពាសពេញផែនដី គឺត្រូវបានប្រទានឱ្យពួកគេ

បទបញ្ញត្តិទម្រង់ដែលបានប្រទានដល់លោកអ័រមាម និងនាងអេវ៉ា ដើម្បីឱ្យបង្កើតកូនឱ្យចំរើនជាច្រើនឡើង ឱ្យមានពេញពាសលើផែនដី។ គំរូនោះបានបន្តមកទូទាំងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សទាំងអស់។

នៅក្នុងរូបកាយរបស់ពួកគេ។ ហើយគំរូនោះនឹងបន្តធ្វើ តាមទូទាំងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សលោក។

ដូច្នោះយើងមានគ្រួសារដំបូង—អ័រមាម និងភរិយា របស់លោកគីនាងអេវ៉ា ហើយបន្ទាប់មកកូនចៅរបស់ ពួកលោក។ យើងដឹងថាមានសង្គ្រាមនៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយមានការបះបោរ ហើយថាសាតាំង បានត្រូវបណ្តេញចេញ។ វាបានប្តេជ្ញាចិត្តដើម្បី បំផ្លាញ ផែនការនៃព្រះដ៏មានមហិទ្ធិប្បទ្ធិ ហើយវាយលំលួម ខូចល្មម ឬត្រូវបានដឹងល្មមថា កន្លែងដែលវាត្រូវ ចាប់ផ្តើមការបំផ្លាញរបស់វាគឺជាគ្រួសារ។ យើងមើល ឃើញរឿងហេតុនោះ នៅក្នុងដំណើររឿងនៃលោក អ័រមាម និងនាងអេវ៉ា។ បន្ទាប់មកនៅពេលដែល ប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ត្រូវបានលាតត្រដាង នោះ ការទទួលខុសត្រូវនៃឪពុកម្តាយ និងកូនចៅបានត្រូវ លេចឡើង។

សេចក្តីប្រកាសដល់ពិភពលោក

ប៉ុន្មានឆ្នាំកន្លងទៅនេះ គឺមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុង ពិភពលោកដែលទាក់ទិននឹងក្រុមគ្រួសារ។ ហើយ អង្គការសហប្រជាជាតិបានអំពាវនាវស្តីអំពីគ្រួសារនៅ

ទីក្រុង វិចិត្រជីង ប្រទេសចិន។ យើងបានបញ្ជូន គណៈប្រតិភូជាច្រើនចូលរួមក្នុងការប្រជុំប្រឹក្សា នោះ ដែលស្តីអំពីក្រុមគ្រួសារ និងការប្រជុំប្រឹក្សាដទៃទៀត ដែលពួកគេបានធ្វើ។ ហើយបន្ទាប់មកក្រុមប្រឹក្សាមួយ បានប្រកាសថា នឹងធ្វើឡើងនៅជិតទីស្នាក់ការរបស់ យើង ហើយយើងបានគិតថា៖ “ប្រាកដណាស់ បើ ពួកគេមកទីនេះ នោះយើងបានប្រកាសដោយខ្លួនរបស់ យើងប្រសើរជាង”។

សេចក្តីប្រកាសមួយនៅក្នុងសាសនាចក្រគឺជា សេចក្តីប្រកាសមួយដ៏សំខាន់។ សេចក្តីប្រកាសខ្លះគឺ បានចេញចាប់តាំងពី ការចាប់ផ្តើមសាសនាចក្រ។ សេចក្តីប្រកាសទាំងនោះមានសារៈសំខាន់ វាគឺជា វិវរណៈ។ ហើយនៅពេលនោះ បញ្ហាទាំងនោះគឺជាង 10 ឆ្នាំកន្លងទៅ ហើយក្រុមអ្នកដឹកនាំបុរសបានចេញ នូវ៖ “ក្រុមគ្រួសារ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក”។ វាដូចជាព្រះគម្ពីរដោយអំណាចរបស់សេចក្តីប្រកាស នោះ។

ឥឡូវនេះ អ្នកនឹងបានឮនៅក្នុងការធ្វើឧទេសនាម ផ្សេងៗទៀតដែលបានធ្វើជាសេចក្តីយោងជាច្រើន ចំពោះសេចក្តីប្រកាស ស្តីអំពីគ្រួសារ។ ខ្ញុំបានគិតថាវា

គឺជាគោលបំណងយ៉ាងល្អដែលត្រូវអានសេចក្តីប្រកាស នេះចំពោះអ្នកទាំងអស់គ្នា។ យើងដឹងថា យើងទាំងអស់ គ្នាបានអានរួចហើយ។ តែបើយើងអានវាដោយយឺតៗ ហើយដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និងបញ្ចេញសម្លេងយ៉ាងច្បាស់ នោះវាប្រហែលជាមានវិវរណៈជាងអ្វីដែលអ្នកគិតនៅ ត្រង់ចំនុចណាមួយ។

ពេលដែលអ្នកឮថា ហេតុអ្វីយើងរស់នៅជា មនុស្សដែលយើងកំពុងរស់នៅ ហើយហេតុអ្វីយើងនឹង ធ្វើកិច្ចការដែលយើងកំពុងធ្វើ ហើយហេតុអ្វីយើងនឹង មិនធ្វើកិច្ចការមួយចំនួនដែលយើងនឹងមិនធ្វើទេ អ្នក អាចស្វែងរកសិទ្ធិអំណាចចំពោះកិច្ច ការនោះនៅក្នុង សេចក្តីប្រកាសស្តីអំពីគ្រួសារ។ មានពេលខ្លះយើងត្រូវ បានគេចោទប្រកាន់ក្នុងការមិនអត់អានគ្នា ពីព្រោះ យើងមិនទទួលស្គាល់ និងធ្វើអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើជា បទដ្ឋាននៅក្នុងសង្គម។ ប្រាកដណាស់ អ្វីដែលយើង នឹងមិនធ្វើ នោះយើងនឹងមិនធ្វើ។ ហើយរឿងដែល

យើងនឹងមិនអាចធ្វើ យើងមិនធ្វើព្រោះចរដ្ឋានដែល យើងធ្វើតាមគំរូត្រូវបានប្រទានឱ្យដោយទ្រង់។

សូមឱ្យខ្ញុំគ្រាន់តែអានសេចក្តីប្រកាសដល់អ្នក ហើយសូមអ្នកស្តាប់ និងមើលថាតើអ្នកមិនឃើញនៅ ក្នុងសេចក្តីប្រកាស នូវអ្វីៗដែលដំបូងនៅក្នុងសង្គម នៅ ក្នុងនយោបាយ នៅក្នុងរដ្ឋាភិបាល នៅក្នុងសាសនា ឥឡូវដែលកំពុងបង្កឱ្យមានការព្រួយបារម្ភ និងលំបាក បំផុត។ ហើយអ្នកនឹងរកឃើញចម្លើយគឺនៅក្នុងនេះ។ ហើយចម្លើយដែលនៅក្នុងនេះគឺជាចម្លើយនៃ សាសនាចក្រ។

“ក្រុមគ្រួសារ៖ សេចក្តីប្រកាសដល់ពិភពលោក”

“គណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមប្រឹក្សានៃពួកសាវក ដប់ពីរនាក់នៃសាសនាចក្រនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួក បរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ។

“យើងគណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមប្រឹក្សានៃ សាវកដប់ពីរនាក់នៃសាសនាចក្រនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធ ថ្ងៃចុងក្រោយ ប្រកាសដោយឧទ្យាវិកថា អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងប្រុស និងស្រី គឺតែងតាំងដោយ ព្រះ ហើយត្រូវសាងសង់ដោយសំខាន់មួយនៃផែនការ របស់ព្រះដ៏បង្កើតសំរាប់គោលដៅដ៏អស់កល្ប ជានិច្ចនៃកូនចៅរបស់ព្រះអង្គ [ទាំងអស់]។

ជីវិតមុននាគជីវិតនេះ

នៅក្នុងសាសនាចក្រយើងដឹងចេញពីគោលលទ្ធិ នានាដែលត្រូវបានបើកសម្តែង ចំពោះយើងថា យើង មានការរស់នៅពីមុននាគជីវិតនេះ។ វាមិនមែន ចាប់ផ្តើមឡើងដោយមានមនុស្សនៅលើផែនដីជាមួយ នឹងពូជសាសន៍ទាំងអស់ទេ។ ហើយគោលលទ្ធិនានានៃ ដំណឹងល្អ មិនមែនថ្មីថ្មោងទេ ពេលដែលវាត្រូវបាន បើកសម្តែងចំពោះព្យាភារិយ្យសែស ស្ទីត។ វាមកពី ភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយនឹងបន្តទៅអស់កល្ប ជានិច្ច។ ឥឡូវនេះសូមស្តាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់៖

“មនុស្សទាំងអស់—ទាំងបុរសទាំងស្រី—ត្រូវ បានបង្កើតមកឱ្យដូចរូបអង្គព្រះ។ មនុស្សម្នាក់ៗសុទ្ធតែ ជាព្រលឹងកូនប្រុស កូនស្រីជាទីស្រឡាញ់នៃព្រះ

មាតាបិតាស្រី ដូច្នេះហើយម្នាក់ៗមានចរិត និង គោលដៅព្រះ។ គេទុកសេចក្តីជាលក្ខណៈ និង គោលបំណងសំខាន់មួយនៃបុគ្គលម្នាក់ៗ ចាប់តាំងពី មុនកើតមកនៅជីវិតនេះ ហើយដល់អស់កល្បជានិច្ច។”

“នៅពិភពមុននឹងកើតមក ព្រលឹងកូនប្រុសកូនស្រី របស់ព្រះបានស្តាប់ហើយបានថ្វាយបង្គំព្រះជា ព្រះវរបិតាដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់ពួកគេ ហើយបានទទួលផែនការរបស់ព្រះអង្គដែលនាំឱ្យកូន ចៅទ្រង់ទាំងឡាយ អាចទទួលរូបកាយសាច់ឈាម បាន ហើយអាចទទួលការពិសោធន៍នៅលើផែនដី ដើម្បីលូតលាស់ដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះ ហើយដល់ ទីបញ្ចប់ អាចបានសំរេចគោលដៅព្រះ ដោយទទួល ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចទុកជាមរតក។ ផែនការនៃ សុភមង្គលធ្វើឱ្យមានទំនាក់ទំនងជាគ្រួសារចេះតែបន្ត រហូតហួសពីសេចក្តីស្លាប់”។

ផែនការនៃសុភមង្គលដ៏មហិមា

សូមកត់សំគាល់ថា វាពិពណ៌នាផែនការនៃ សុភមង្គល។ វាត្រូវបានពិពណ៌នានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ក្នុងព្រះគម្ពីរមរមនជា “ផែនការសុភមង្គលដ៏មហិមា” (អាលម៉ា 42:8)។

“ផែនការនៃសុភមង្គលរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនង ជាគ្រួសារគ្រួសារចេះតែបន្តរហូតហួសពីសេចក្តីស្លាប់។ ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្តីសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋទាំងប៉ុន្មានដែល មាននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ធ្វើឱ្យបុគ្គលម្នាក់ៗអាច វិលត្រលប់ទៅវគ្គមាននៃព្រះវិញ ហើយធ្វើឱ្យគ្រួសារ បានរួបរួមជួបជុំគ្នានៅអស់កល្បជានិច្ច។”

“ព្រះបញ្ញត្តិទីមួយ ដែលព្រះទ្រង់បានប្រទានដល់ លោកអ័ដាយ និងនាងអេវ៉ា ទាក់ទងទៅនឹងសមត្ថភាព របស់ពួកគេដែលអាចធ្វើជាឪពុកម្តាយ និងប្តីប្រពន្ធ។ យើងប្រកាសថា ព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះសំរាប់ឱ្យកូនចៅ របស់ទ្រង់ បង្កើតកូនឱ្យចំរើនជាច្រើនឡើងឱ្យមាន ពាសពេញលើផែនដីនោះនៅតែឱ្យប្រតិបត្តិនៅ ឡើយ។ ថែមទៅទៀត យើងប្រកាសថា ព្រះទ្រង់បាន បញ្ជាឱ្យរក្សាអំណាចដ៏ពិសិដ្ឋនៃការបង្កើតកូនចៅ ប្រើបានសំរាប់តែរវាងប្រុស និងស្រីដែលបានរៀប អាពាហ៍ពិពាហ៍ពេញច្បាប់ជាមួយប្រពន្ធតែប៉ុណ្ណោះ។”

អ្នកនឹងឃើញថា នៅពេលដែលយើងអាន សេចក្តីប្រកាសនេះ អ្នកនឹងឃើញថាសេចក្តីប្រកាសដ៏ ល្អនេះពិការប្រឈមមុខនោះ។ ពិភពលោកដ៏ ផ្លាស់ប្តូរផែនការនេះ។ តែយើងមិនផ្លាស់ប្តូរទេ។ យើងមិនអាចធ្វើបានទេ។ ពេលដែលអ្នកឆ្ងល់ថាតើ យើងជានរណា ហេតុអ្វីយើងនៅទីនេះ យើងមានគំរូ នេះ ហើយយើងនឹងធ្វើតាមគំរូនេះ។

“យើងប្រកាសថា មធ្យោបាយដើម្បីបង្កើតជីវិត មនុស្ស នោះបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ។ យើងសូម បញ្ជាក់នូវការពិសិដ្ឋនៃជីវិត និងនូវការសំខាន់នៃជីវិត ក្នុងផែនការដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះ។”

គោលដៅរបស់យើង ពិរឿងដូចជាការលែងលះ ពន្ធត្រកូន និងបញ្ហាភេទ គឺត្រូវបានផ្តល់ ហើយគ្រោង នៅក្នុងវិវរណៈ និងសេចក្តីប្រកាសស្តីអំពីគ្រួសារគឺជា សេចក្តីផ្តែងការណ៍ យ៉ាងច្បាស់ដែលយើងរកឃើញពី បញ្ហាទាំងនោះ។

គួរនាំទីរបស់ឪពុកម្តាយ

“ប្តីប្រពន្ធមានភារកិច្ចដ៏ឧទ្យាវិក ដើម្បីស្រឡាញ់ ថែរក្សាគ្នាទៅវិញទៅមក ព្រមទាំងស្រឡាញ់ថែរក្សា

កូនចៅរបស់ខ្លួនផង។ ‘កូនចៅជាមរតកពីព្រះយេហូវ៉ា’ (ទំនុកតំកើង 127:3)។ ឪពុកម្តាយមានកាតព្វកិច្ច ពិសិដ្ឋក្នុងការថែរក្សា អប់រំកូនចៅរបស់ខ្លួន ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងដោយសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីចិញ្ចឹមកូនចៅខាងផ្លូវសាច់ឈាម និងផ្លូវវិញ្ញាណ តាមសេចក្តីត្រូវការរបស់គេ ដើម្បីបង្រៀនកូនចៅឱ្យចេះស្រឡាញ់គ្នា ហើយបំរើគ្នាទៅវិញទៅមកចេះគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ ហើយធ្វើជាពលរដ្ឋគោរពច្បាប់នៅទីកន្លែងណាក៏ដោយដែលគេរស់នៅ។ ប្តីប្រពន្ធ ឪពុកម្តាយ—នឹងទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះមុខព្រះ តាមរយៈការប្រតិបត្តិការកិច្ចទាំងឡាយនេះ។”

“គ្រួសារគឺបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងប្រុស និងស្ត្រី គឺជាការសំខាន់ចាំបាច់ណាស់ក្នុងផែនការដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះអង្គ។”

ហើយនៅក្នុងសាសនាចក្រយើងដឹងថា គ្មានគំរូណាសំរាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍—ក្រៅពីអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និងស្ត្រីទេ។

“កូនចៅមានសិទ្ធិទទួលកំណើតមកក្នុងចំណងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយនឹងចិញ្ចឹមបំប៉នដោយឪពុកម្តាយដែលគោរពប្រតិបត្តិតាម សច្ចានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយស្មោះត្រង់ទាំងស្រុង។ សុភមង្គលនៅក្នុងជីវិតនៃ គ្រួសារអាចសំរេចបានបំផុត នៅពេលធ្វើតាមការបង្រៀននៃព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។”

ខ្ញុំតែងតែមានអារម្មណ៍ថា គោលបំណងចុងក្រោយនៃសកម្មភាព និងកម្មវិធីទាំងអស់នៃសាសនាចក្រពឹងផ្អែកទៅលើ បុរស និងស្ត្រី ហើយគ្រួសាររបស់ពួកគេមានភាពសប្បាយនៅឯផ្ទះ។

“គ្រួសារ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលមានជោគជ័យ សុភមង្គល គឺបានស្ថាបនា និងរក្សាដោយគោលការណ៍ នៃសេចក្តីជំនឿ ការអធិស្ឋាន ការប្រែចិត្ត ការអភ័យទោស ការគោរពគ្នា សេចក្តីស្រឡាញ់គ្នា សេចក្តីមេត្តាករុណា ការងារ និង

កម្មវិធីកំសាន្តល្ងាចទាំងឡាយ។ តាមគំរោងការរបស់ព្រះ ឪពុកបានចាត់ឱ្យធ្វើប្រធានដឹកនាំគ្រួសាររបស់ខ្លួនដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិតហើយមានការកិច្ចផ្តល់នូវសេចក្តីត្រូវការក្នុងជីវិតព្រមទាំងការពារគ្រួសារខ្លួនផង។ ម្តាយមានភារកិច្ចទីមួយដើម្បីថែទាំបំប៉នកូនចៅរបស់ខ្លួន។ នៅក្នុងភារកិច្ចពិសិដ្ឋទាំងនេះ ឪពុកម្តាយមានភារកិច្ច ចេះជួយគ្នាទៅវិញទៅមកជាគូស្នើគ្នា។ អសមត្ថភាព មរណភាព ឬកាលទេសះផ្សេងៗទៀត អាចធ្វើឱ្យចេះកែច្នៃតាមរៀងខ្លួន។ គ្រួសារញាតិសន្តានគួរ តែជួយគាំទ្រតាមសេចក្តីត្រូវការ។”

ការព្រមព្រៀង

“យើងព្រមព្រៀង” — ជាញឹកញាប់យើងមិនប្រើពាក្យនេះទេ តែពាក្យនេះវាសមរម្យនៅគ្រង់នេះ— “យើងព្រមព្រៀងថា បុគ្គលណាដែលរំលងលើសេចក្តីសញ្ញានៃព្រហ្មចារិយភាព ដែលធ្វើបាបកិរិយា ឬកូនចៅ ឬមិនបានបំពេញកិច្ចការនៃគ្រួសារ គង់តែថ្លៃណាមួយនឹងទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះព្រះ។ បន្ថែមទៅទៀត យើងព្រមព្រៀងថា ការកំចាត់ចោលគ្រួសារ នោះនឹងនាំឱ្យបុគ្គលខ្លួន សង្គម និងសាសន៍ទាំងឡាយ នូវមហន្តរាយដែលបានទាយទុកជាមុន

ដោយព្យាការីសម័យបុរាណ និងពួកព្យាការីសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ។

“យើងហោអស់ប្រជាពលរដ្ឋ និងអស់អ្នករដ្ឋការទាំងឡាយ ដែលទទួលខុសត្រូវនៅគ្រប់ទីកន្លែង សូមឱ្យគាំទ្រនូវអ្វីៗទាំងនោះ ដែលបានរៀបចំឡើងដើម្បីទ្រទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យគ្រួសារមាំមួនដែលជាគ្រូមសំខាន់នៃសង្គម។”

គោលលទ្ធិ និងពិធីការបរិសុទ្ធទាំងឡាយ

ឥឡូវនេះអ្នកនឹងបានព្រមព្រៀងទេស្តនាមដែលបានធ្វើឡើងនៅក្នុងការប្រជុំបំពាក់បំប៉នប្រតិបត្តិអនុវត្តទាំងសាសនាចក្រនេះ ហើយជាសេចក្តីណែនាំ និងការទូន្មាន និងការដឹកនាំ តែវាផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ស្តីអំពីវិវរណៈនៃព្រះគម្ពីរ ពីគោលលទ្ធិ និងពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដូចដែលបានប្រកាសនៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសអំពីគ្រួសារនេះ។

វាមិនមែនជាយស្រួលដើម្បីបង្កើតគ្រួសារមួយនៅក្នុងជីវិតនេះ ហើយចិញ្ចឹមបីបាច់កូនទៅនោះទេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសាសនាព្រះ អ្នកស្វែងរកបានជំនួយដែលអ្នកត្រូវការ។

នៅពេលអ្នកដែលជាមនុស្សវ័យក្មេង ដែលឥឡូវនេះកំពុងទទួលរងចំណុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងជីវិតគ្រួសារ មើលជុំវិញខ្លួន ហើយមើលឃើញគ្រោះថ្នាក់នោះមានតែកន្លែងមួយគត់នៅលើផែនដីនេះដែលគ្រួសារអាចត្រូវបានការពារទាំងស្រុង ហើយអ្វីៗទាំងនោះស្ថិតនៅក្នុងពិធីការ និងគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមរស់នៅតាមដំណឹងល្អ ហើយអ្នកនឹងមិនអីទេ។

ពិតពេលមិនមែនជាកន្លែងដែលវិកលយុត្តិធម៌រស់នៅទេ ហើយមាននូវការប្រឈមមុខ និងជំងឺជាច្រើនព្រមទាំងកំរិតនៃជីវិត និងមរណភាព ហើយបញ្ហាទាំងអស់ដែលកើតមានចំពោះយើង ហើយចម្លើយគឺមាននៅក្នុងការយល់ដឹងដែលថា គ្រួសារគឺជាអង្គការសំខាន់នៃសាសនាព្រះ។ សកម្មភាពទាំងអស់នៃសាសនាព្រះ គឺត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីពង្រឹងគ្រួសារ។

ជំនួយសំរាប់ក្រុមគ្រួសារ

ពេលខ្លះយើងអាចដើរខុសផ្លូវបន្តិចចេញពីគោលដំហែនៃការគាំទ្រដល់គ្រួសាររបស់យើង ចំពោះការមានគ្រួសារដែលមានការទទួលខុសត្រូវដល់ ដើម្បីគាំទ្រចំពោះសាសនាព្រះ។ ពួកអ្នកដឹកនាំក្នុងមូលដ្ឋានការយកចិត្តទុកដាក់នៅក្នុងការចាត់ចែងសកម្មភាព និងកម្មវិធីផ្សេងៗនៃសាសនាព្រះនៅក្នុងការនាំយុវជនយុវនារីឈានទៅមុខ ហើយការរៀបចំពួកគេសំរាប់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងបន្ទាប់មកដូចពួកគេនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីថ្មោងរបស់ពួកគេ និងបន្តទៅវ័យចំណាស់។

ខ្ញុំស្វែងយល់ថាវ័យចំណាស់គឺជាមរណភាពដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់។ ខ្ញុំបានឆ្ងល់អំពីកំរិតសេចក្តីស្រឡាញ់ និងទំនាក់ទំនងគ្រួសារសេចក្តីស្នេហាដ៏អន្លង់អន្លាចរបស់យុវវ័យ។ តើសេចក្តីស្នេហានោះនឹងត្រូវរក្សាទុកដែរឬទេ? អូ! ពិតប្រាកដណាស់។ មិនមែនគ្រាន់តែសេចក្តីស្នេហានោះទេដែលត្រូវបានរក្សា

ទុក តែនឹងត្រូវបានលើកដំកើង ហើយកើនឡើងថែមទៀតផង។

ឡូវនេះ វាមិនមែនងាយស្រួលទេក្នុងការស្ថាបនាគ្រួសារមួយនៅក្នុងជីវិតនេះ ហើយដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់កូនទៅនោះ។ តែជាមួយនឹងសាសនាព្រះ អ្នកនឹងរកឃើញជំនួយដែលអ្នកត្រូវការ។

យើងចេះរៀបរយអំពីស្ថាន យើងចេះរៀបរយប្រៀបធៀបតែមានពេលខ្លះដែលយើងត្រូវការជំនួយ។ ជានិច្ចកាលមាននូវពួកអ្នកដឹកនាំបច្ចេកទេសគ្រប់ទីកន្លែង។ យើងបានត្រូវប្រៀបធៀបនូវកំរិតនៃវិវរណៈ ហើយដឹងថាយើងអាចមានវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន។ នៅពេលដែលយើងមិនប្រាកដ យើងអាចត្រឡប់ទៅកាន់អ្នកដឹកនាំបច្ចេកទេស។ ហើយបើយើងធ្វើតាមវា នោះយើងនឹងមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងជីវិតសម័យទំនើបជាមួយនឹងកូន និងចៅៗរបស់យើង។

ឥឡូវនេះនៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង យើងមានចៅៗ និងចៅក្មេង ហើយនៅតែត្រូវការត្រឡប់ទៅពួកអ្នកដឹកនាំបច្ចេកទេសនៅក្នុងមូលដ្ឋាន ដើម្បីធ្វើអ្វីអ្វីដែលយើងត្រូវបានរំពឹងទុកជាធម្មតា ដើម្បីធ្វើនៅក្នុងសាសនាព្រះ។ មានពេលវេលាដែលមានការប្រឈមមុខ និងការលំបាក ហើយគ្រោះថ្នាក់ និងការខកបំណង ប៉ុន្តែការការពារដល់ក្រុមគ្រួសារ នោះហើយគឺជាគោលបំណងរបស់សាសនាព្រះ។ យើងធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើនៅក្នុងសាសនាព្រះ ដើម្បីការពារគ្រួសារ ហើយបន្ទាប់មកគឺមានភាពជាអ្នកដឹកនាំបច្ចេកទេស មានអំណាចដែលមានវត្តមាននៅគ្រប់ទីកន្លែង នៅក្នុងពិភពលោកនៅគ្រប់ប្រទេសដែលមានសាសនាព្រះ— ពួកបុរសត្រូវបានតែងតាំងឱ្យមានបច្ចេកទេស ហើយពួកស្ត្រីដែលរវាងវ័យ និងខ្លួនខ្លាញ់ជាមួយនឹងនិស្ស័យជាមួយ។

នៅពេលដែលកូនៗរបស់យើងបានចាកចេញពីផ្ទះទៅកន្លែងដ៏ឆ្ងាយ និងតាំងលំនៅនៃគ្រួសាររបស់ពួកគេ នៅជិតទីក្រុង យើងបានឃើញពួកគេចាកចេញ ហើយមានការល្អនៃលោមចិត្តនៃការដឹងថា ពួកគេនឹងមានគ្រួសារនៅទីនោះ។ ហើយ យើងបានប្រាប់កូនៗរបស់

យើងជាច្រើនដឹងថា៖ “កូនមិនអាចទទួលបានអ្វីមួយ ឱ្យបានយ៉ាងជោគជ័យ ឬ ឱ្យបានយ៉ាងរហ័ស ទេ ព្រោះការរហ័ស ទទួលបាន ឬ ឱ្យបាន មិនមែនជា អ្វីដែល គួរឱ្យ រំពឹងទុក ទេ។ តើ កូន អាច រក ឃើញ អ្វី មួយ របស់ កូន ទេ ឬ ទេ? នៅ ក្នុង ថ្នាក់ សមាគម សង្គ្រោះ។ ហើយ កូន រឹង មាន ពាក្យ ប្រឹក្សា ដែល រឹង ឆ្លាត ហើយ អាច ទទួល បាន កម្លាំង ដូច គ្នា ដែល កូន មាន នៅ ក្នុង គ្រួសារ របស់ យើង ផ្ទាល់។ ហើយ នៅ ពេល ដែល កូន ចាក ចេញ ទៅ គ្រាន់ តែ កើន ឡើង ទ្រង់ វិន័យ គ្រួសារ ប៉ុណ្ណោះ។”

ឥឡូវនេះ បើ អ្នក រឹង រាប់ តាម សេចក្តី ណែនាំ ដែល រឹង ផ្តល់ ឱ្យ នៅ ក្នុង សម័យ ប្រជុំ នេះ នោះ អ្នក រឹង រក ឃើញ ថា មាន ទ្រង់ ការ បំផុស គំនិត និង ការ ណែនាំ។ ក៏ ដឹង ផង ដែរ ថា នៅ ពេល យើង បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ចូល សាសនា ក្រៃ ព្រះ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ នៃ ពួក បរិសុទ្ធ ថ្ងៃ ចុង ក្រោយ នោះ មាន ពិធី ការ ផ្សេង ទៀត ដែល ដាច់ ដោយ ទ្រង់ ពិធី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដែល ជា អំណោយ ទាន ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ត្រូវ បាន ប្រគល់ ឱ្យ។ បង ប្អូន បុរស ដែល មាន សិទ្ធិ អំណាច ដាក់ ដៃ របស់ ពួក គាត់ នៅ លើ ក្បាល នៃ បុគ្គល ម្នាក់ ៗ មនុស្ស ម្នាក់ ៗ ដែល បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក និង បាន ប្រទាន ឱ្យ ដល់ គាត់ ឬ នាង ទ្រង់ អំណោយ ទាន នោះ ហើយ អំណោយ ទាន នោះ គឺ ដើម្បី បំភ្លឺ និង ជា គ្រូ បង្រៀន ហើយ ជា អ្នក កែ តម្រូវ និង ដឹក ទាំ យើង នៅ ពេល យើង ឆ្លង កាត់ ផ្លូវ ជីវិត។

ការដឹកនាំ និង ពរដ៏យូរទាំងឡាយ

ខ្ញុំ មិន គិត ថា វា មិន មែន ជា គំរូ ការ រស់ រាន របស់ សមាជិក នៃ សាសនា ក្រៃ ព្រះ ទាំង ឡាយ ឱ្យ រស់ នៅ ក្នុង សេចក្តី ភ័យ ខ្លាច នោះ ទេ ក្នុង កាល ដែល មើល ឃើញ អ្វី ៗ កំពុង កើត ឡើង នៅ ជុំ វិញ យើង ហើយ និយាយ ថា៖ “តើ យើង អាច បី បាច់ ក្រុម គ្រួសារ មួយ យ៉ាង ដូច ម្តេច នៅ ពេល ការ រលួយ និង ទុក្ខ លំបាក ទាំង នេះ មាន ចំពោះ យើង?”

មែន ហើយ អ្នក អាច ពី ព្រោះ អ្នក អាច ត្រូវ បាន ដឹក ទាំ ហើយ អ្នក អាច បង្រៀន កូន ចៅ របស់ អ្នក ឱ្យ ត្រូវ បាន ដឹក ទាំ។ នៅ ក្នុង អ្វី ៗ ទាំង អស់ នោះ អ្នក អាច រស់ នៅ ក្នុង ជីវិត ដ៏ សប្បាយ រីក រាយ ហើយ រស់ នៅ ក្នុង

ការ បញ្ចប់ ដ៏ ល្អ ឥត ខ្លោះ នៃ អ្វី ៗ ទាំង នេះ នៅ ក្នុង ការ រស់ នៅ បន្ទាប់ ទៀត ថា ក្រុម គ្រួសារ អាច រស់ នៅ ជា មួយ គ្នា។

ឥឡូវនេះ ពេល ខ្លះ យើង មាន សមាជិក គ្រួសារ ដែល រង ឆ្លង ផ្លូវ។ យើង មាន ពាក្យ សន្យា របស់ ពួក ព្យាករ ថា សមាជិក ទាំង នោះ មិន រង ឆ្លង ផ្លូវ ជា អចិន្ត្រៃយ៍ នោះ ទេ ថា បើ ពួក គេ បាន ផ្សា ភ្ជាប់ នៅ ក្នុង ពិធី ការ ព្រះ វិហារ បរិសុទ្ធ ហើយ បើ សេចក្តី សញ្ញា ទាំង ឡាយ ត្រូវ បាន ប្រគល់ ខ្លាំង តាម ពេល កំណត់ បន្ទាប់ ពី ការ កែ តម្រូវ ដែល ចាំ បាច់ ត្រូវ បាន ផ្តល់ ឱ្យ នោះ ពួក គេ នឹង មិន រង ឆ្លង ផ្លូវ ឡើយ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំ សូម ចែក ចាយ ពរ ដ៏ យូរ របស់ ខ្ញុំ ដល់ អ្នក ទាំង អស់ គ្នា ទូទាំង សាសនា ក្រៃ នៅ ពេល អ្នក រីក រាយ នៅ ក្នុង ជីវិត ក្រុម គ្រួសារ ទាំង ក្នុង នាម ជា ឱ្យ កម្លាយ បុគ្គល នាម ជា កូន ចៅ ឬ នៅ តាម គំរូ ណា ផ្សេង ទៀត ដែល ជា គំរូ របស់ អ្នក អ្នក នឹង ត្រូវ បាន ទទួល ពរ ដ៏ យូរ និង មើល ថែ ថា សូម ឱ្យ ព្រះ ចេស្ដា នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នឹង មាន វត្តមាន នៅ ក្នុង ជីវិត របស់ អ្នក ហើយ នឹង អំណាច ការ ពារ នៃ បញ្ចេញ ឱ្យ មាន ជោគជ័យ រហូត នៅ ទី នោះ ដើម្បី ធ្វើ ការ កែ តម្រូវ អ្នក ឱ្យ ប្រទាន ពរ ដ៏ យូរ ដល់ អ្នក ដើម្បី លើក ទឹក ចិត្ត ដល់ អ្នក ហើយ ដើម្បី បញ្ជាក់ ទិ បន្ទាល់ ដល់ អ្នក។

ព្រះ គឺ ជា ព្រះ វរបិតារ របស់ យើង!

ខ្ញុំ ដឹង ថា ព្រះ មាន ព្រះ ជន្ម ថា ទ្រង់ គឺ ជា ព្រះ វរបិតា របស់ យើង ថា ទ្រង់ គឺ ជា ព្រះ វរបិតា របស់ យើង! ខ្ញុំ មិន សូវ ដឹង ថា គួរ និយាយ យ៉ាង ដូច ម្តេច ចំពោះ ពាក្យ នោះ ទេ។ វា គឺ ជា ពាក្យ ដែល យើង និយាយ ស្ទើរ តែ ជា ធម្មតា។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ គឺ ជា ព្រះ វរបិតា របស់ យើង ទ្រង់ ស្រឡាញ់ យើង។ ហើយ នៅ ក្នុង គំរូ ដូច គ្នា នោះ យើង ដែល ជា អ្នក ដឹក ទាំ សាសនា ក្រៃ មាន អារម្មណ៍ ដូច គ្នា ដល់ ជន ទាំង ឡាយ ណា ដែល ជា សមាជិក នៃ សាសនា ក្រៃ ហើយ ណា ដែល នឹង ក្លាយ ជា សមាជិក។ ដូច្នេះ ខ្ញុំ សូម អំពាវ នាវ នូវ ពរ ដ៏ យូរ ដែល ព្រះ អម្ចាស់ ប្រទាន ដល់ យើង ទាំង អស់ គ្នា និង ពរ ដ៏ យូរ នៃ

ព្រះ វរបិតា ដែល មាន មក លើ យើង ទាំង អស់ គ្នា ដែល ជា សមាជិក នៃ សាសនា ក្រៃ នៅ ពេល ដែល យើង ជួប ប្រទះ ទ្រង់ ការ ទទួល ខុស ត្រូវ ក្នុង ការ ស្ថាបនា ជំនាន់ សុបិន តឡើង នៅ ក្នុង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ អា ម៉ែ ន។

កំណត់ ចំណាំ

- 1. “ក្រុម គ្រួសារ៖ សេចក្តី ប្រកាស ដល់ ពិភពលោក” *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 1995, 102។

ការពិភាក្សាភ្នាក់ងារ

ដាណឺន អេក អូក នៃក្រុមសាវ័ក 12 នាក់

អែលឆើរ ដៃហ្គ្រី អ័រ ហាលឡិននៃក្រុមសាវ័ក 12 នាក់

ជូលី ប៊ី បើកប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅ

ស៊ូសាន ដុបលយូ. ផែនព្វីប្រធានក្រុមយុវនារីទូទៅ

លីន លី ឡាន់ប្រធានក្រុមកុមារទូទៅ

ផែនការរបស់អង្គបង្កបង្កើត

អែលឌើរ ហលឡិន

យើងរីករាយដែលអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃក្រុមពួកសាវក 12 នាក់មានវត្តមានជាមួយយើង ស៊ុស្ត័រ ដូលី ប៊េក ប្រធានសមាគម សង្គ្រោះទូទៅ ស៊ុស្ត័រ ស៊ុសាន ថែនណី ប្រធានយុវនារីទូទៅ និង ស៊ុស្ត័រ ឈីរីល ឡាន ប្រធានថ្នាក់កុមារទូទៅ។ ពួកអ្នកដឹកនាំទាំងនេះមានសន្តានចិត្តល្អគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការអញ្ជើញខ្ញុំ ឱ្យចូលរួមជាមួយពួកគេនៅកម្ពុជា និងបានសុំឱ្យខ្ញុំទទួលតួនាទី ជាអង្គការណ្តាលនៅក្នុងការពិភាក្សានេះ។

មានសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសទូទាំងពិភពលោកអំពីគ្រួសារដែលថា៖ “អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងប្រុស និងស្រីគឺជាការសំខាន់ចាំបាច់ណាស់ក្នុងផែនការដ៏ទៃទៅនៃការរស់នៅរបស់ពួកគេ។” ពេលយើងនិយាយអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារនៅក្នុងសាសនាខ្មែរ ហេតុអ្វីយើងដាក់វានៅក្នុងបរិបទនៃផែនការព្រះ? នោះគឺជាភាសាដែលយើងប្រើវា គឺជាភាសាដែលយើងប្រើដោយគ្មានការសង្ស័យនោះឡើយ។ ហេតុអ្វីយើងដាក់វានៅក្នុងបរិបទនៃភាពដ៏ទៃទៅនៃការរស់នៅ និងផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូល?

អែលឌើរ អូក

មែនហើយ នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសដល់គ្រួសារយើងត្រូវបានប្រាប់ថា៖ “គ្រួសារជាផ្នែកសំខាន់មួយនៃផែនការរបស់ព្រះ ដ៏បង្កបង្កើតសំរាប់គោលដៅដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៃកូនចៅរបស់ព្រះអង្គ។” នេះមានន័យថា ការសម្រេចចិត្តរបស់យើង និងចំណងព្រាថ្នាស្តីពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងការមានកូន និងការបញ្ចេញកូន គឺមានសារៈសំខាន់បំផុតនៅក្នុងពាក្យដ៏ទៃទៅនៃការរស់នៅជានិច្ច។ យើងត្រូវការការដឹកនាំនៅក្នុងកិច្ចការនេះដោយបទបញ្ញត្តិនៃព្រះ និងការបង្រៀននៃពួកអ្នកបំរើទ្រង់ មិនមែនដោយបដិមារបស់យើងដែលមានប្រជាប្រិយភាព ឬអនុសញ្ញាភាពត្រឹមត្រូវខាងនយោបាយទេ។ ខ្ញុំគិតថានោះគឺជាសារៈសំខាន់ដែល

យើងត្រូវការរក្សានៅក្នុងគំនិត និងជាគោលបំណងដ៏សំខាន់សំរាប់ថ្លែងសុន្ទរកថារបស់យើងអំពីមជ្ឈិមវិយ័យទាំងអស់ នៃសាសនាខ្មែរនៅក្នុងការចាក់ផ្សាយដ៏សំខាន់នេះ។

អែលឌើរ ហលឡិន

ល្អណាស់។ សូមអរគុណ។ ស៊ុស្ត័រ មានយោបល់អ្វីពីផែនការដ៏ទៃទៅនៃការរស់នៅជានិច្ចនៃយើងទាំងអស់នេះ ហេតុអ្វីក៏យើងមិនគ្រាន់តែជាអង្គការនៃសង្គមផ្សេងទៀត ឬក៏ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនគ្រាន់តែជាភ្នាក់ងារមួយ ដែលឆ្លើយតបចំពោះសេចក្តីត្រូវការខាងសង្គមដូច្នោះ? មានយោបល់អ្វីទៀតទេ?

វិធីបីយ៉ាងដើម្បីធ្វើការប្តេជ្ញាចិត្ត

ស៊ុស្ត័រ ថែនណី

មែនហើយ ខ្ញុំគិតថាការប្តេជ្ញាចិត្តរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍—ហើយវាក៏ជាការប្តេជ្ញាចិត្តមួយខ្ញុំមិនប្រាកដថា ពិភពលោកមើលមកថាជាការប្តេជ្ញាចិត្តមួយយ៉ាងសំខាន់នោះទេ—គឺជាវិធីបីយ៉ាងដើម្បីធ្វើការប្តេជ្ញាចិត្ត។ សូមី និងភរិយាប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះគ្នា ប៉ុន្តែយើងក៏ត្រូវប្តេជ្ញាចិត្តដោយច្បាស់លាស់ផងដែរចំពោះព្រះវរបិតា ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌របស់យើង។ ហើយខ្ញុំចូលចិត្តគិតអំពីសេចក្តីសប្បុរសជាសេចក្តីសប្បុរសឡាញ់ដ៏សុទ្ធសាតនៃព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ។ នៅពេលយើងមានសេចក្តីសប្បុរសនេះចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក វាមិនត្រឹមតែនាំយើងឱ្យខិតជិតគ្នាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវានាំយើងឱ្យខិតកាន់តែជិតព្រះវរបិតាបស់យើង ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ហេតុដូច្នោះហើយ នាំឱ្យយើងកាន់តែជិតគ្នាក្នុងចំណងមិត្តភាពអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះផងដែរ។

អែលឌើរ ហលឡិន

រូបត្រីភោណដ៏តូចនោះអ្នកទើបតែបានគូសឱ្យយើងដោយដៃរបស់អ្នក យើងមានការសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេសរបស់យើង ស្តីពីការពិតជាព្យាយាមនាំយកស្ថានសួគ៌ចូលក្នុងគេហដ្ឋាន និងព្យាយាមនាំព្រះគង់នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍យើង។ តើមានពាក្យប្រឹក្សាអ្វីខ្លះសំរាប់

បងប្អូនប្រុសស្រីនៅទីនេះ ទាំងក្មេងឬចាស់ ដែលកំពុងព្យាយាមធ្វើដូច្នោះ? មានពាក្យប្រឹក្សាទេ?

ស៊ុស្ត័រ ឡាន

អ្វីដែលចូលមកនៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំគឺថាពេលយើងនិយាយអំពីគ្រួសារដ៏ទៃទៅនៃការរស់នៅជានិច្ចនេះ យើងមិននិយាយទៅលើគ្រួសារដ៏ឥតខ្ចោះនោះទេ តែយើងនិយាយអំពីគ្រួសារដែលកំពុងព្យាយាម ប្រែក្លាយជាល្អឥតខ្ចោះដល់ទីបំផុត ហើយត្រឡប់ទៅក្នុងវត្តមានព្រះវរបិតាដែលគង់នៅ ស្ថានសួគ៌របស់យើងវិញ។ ហើយហេតុដូច្នោះហើយ នៅពេលអ្នកលើកយកមកនៅក្នុងបរិបទនេះអំពីគំនិតត្រីភោណ ជាមួយនឹងព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌របស់យើង និងព្រះវិញ្ញាណគង់ជាមួយយើងដូចយើងឆ្លងកាត់ឧបសគ្គនៃជីវិត ចំពោះខ្ញុំនោះគឺជាគ្រួសារដ៏ល្អឥតខ្ចោះក្នុងជីវិតនេះ ។ វាមិនមែនជាគ្រួសារមួយគ្នាឧបសគ្គទេ តែជាគ្រួសារមួយដែលមានឧបសគ្គ ហើយកំពុងតែធ្វើការឆ្ពោះទៅរកដំណោះស្រាយ ចំពោះឧបសគ្គទាំងនោះដោយមានជំនួយពីព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌។

ស៊ុស្ត័រ ប៊េក

ខ្ញុំចង់និយាយរឿងខ្លះៗអំពីស្ត្រីស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលត្រូវបានបោះបង់ចោល ដោយសារមូលហេតុមួយ ឬមូលហេតុមួយផ្សេងទៀត—ត្រូវបានសូមីបោះបង់ចោល—និងអំពីស្ត្រីមេម៉ាយរបស់យើង។ យើងមានស្ត្រីជាច្រើនដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ មានសេចក្តីដ៏ទៃទៅនៃគ្រួសារ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ បានចុះហត្ថលេខាចំពោះផែនការទាំងមូល ពេលពួកគេបានផ្សាភ្ជាប់ ហើយឥឡូវរស់នៅតែម្នាក់ឯង។ ខ្ញុំស្គាល់ស្ត្រីជាច្រើនក្នុងចំណោមស្ត្រីស្មោះត្រង់ទាំងនេះដែលបាននិយាយថា៖ “មិនអីទេ ខ្ញុំបានចុះហត្ថលេខាតាមផែនការ ហើយខ្ញុំនឹងមិនបោះបង់វា ដោយសារតែខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯងនោះទេ។ ខ្ញុំនឹងនៅតែអធិស្ឋានជាគ្រួសារសិក្សាគម្ពីរជាគ្រួសារ និងធ្វើវាត្រឹមត្រូវដូចក្រុមគ្រួសារ។ យើងនឹងអប់រំដល់គ្រួសារនេះ ហើយនឹងខ្វល់ខ្វាយចំពោះសេចក្តីត្រូវការរបស់គ្រួសារនេះ ក្រោមផែនការនៃព្រះអម្ចាស់។” ខ្ញុំគោរព និងឱ្យតម្លៃដល់ស្ត្រីភ្នំភ្នំ

ទាំងនោះ ដែលបានធ្វើដូច្នោះ។ ពួកគាត់មិនបោះបង់ចោលផែនការដោយសារតែពួកគាត់នៅតែម្នាក់ឯងនោះទេ។ វាពិតជាធ្វើជាងមួយម៉ឺនឆ្នាំមកហើយនៅតែអ្នកនៅតែអាចធ្វើបាន។

អែលឌើរ អ្នក

ព្រះអម្ចាស់មិនបានប្រាប់យើងថា វាងាយស្រួលទេ តែទ្រង់បាន បញ្ជាក់ប្រាប់យើងថាវាអាចធ្វើទៅបាន។

ចំនុចសំខាន់នៃក្រុមគ្រួសារ

ស៊ីស្ទែរ បើក

យើងបានសួរថា តើហេតុអ្វីគ្រួសារសំខាន់នៅក្នុងផែនការរបស់ព្រះដ៏បង្កបង្កើត? តើយើងដឹងដូច្នោះដោយរបៀបណា? យើងដឹងចេញពីវិវរណៈ ចំពោះពួកពួកវាទាំងឡាយថា យើងបានរស់នៅស្ថានសួគ៌ិកម្ម យើងកើតមកដែលថា យើងបានចូលរួមនៅក្នុងជម្លោះដ៏ធំនៅពិភព មុននាគរាជវិវតនេះដើម្បីទទួលបានសិទ្ធិ នៃការធ្វើជាផ្នែកមួយនៃគ្រួសារដ៏ទៃទៀតជាដាច់ខាត។

មានអង្គការគ្រួសារដ៏ទៃទៀតជាច្រើនមួយហើយនេះគឺជាផែនការទាំងមូល។ ហើយខ្ញុំរកឃើញថា វាមានការល្អលំអលាមខ្លាំងណាស់ ដែលការបង្រៀនដំបូងមួយ ដែលលោកយ៉ូសែប ស្ទីវបានទទួល គឺអំពីផែនការទាំងមូល និងគ្រួសារជាផ្នែកសំខាន់ចំពោះផែនការនោះ។ នោះអ្វីៗផ្សេងទៀតនឹងមកសមគ្នា ផែនការនោះ។

អែលឌើរ ហលឡិន

ប្រហែលជាអាចមានរូង និងស្តេកនៅស្ថានសួគ៌ិ—ខ្ញុំមិនដឹងអ្វីទេអំពីរឿងនោះ—ហើយប្រហែលជាមានអង្គការផ្សេងទៀតដែលយើងមិនដឹងច្រើន។ តែយើងដឹងច្បាស់ថាអ្វីដែលនឹងមាននៅក្នុងស្ថានសួគ៌ិ គឺគ្រួសារ។ ហើយអ្វីភាគច្រើនដែលបានបើកសម្តែងអំពីជីវិតបន្ទាប់ ជីវិតដ៏ទៃទៀតនៃជីវិតរបស់យើង ជីវិតសេរីស្រស់ស្អាតរបស់យើង ផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើអង្គការក្រុមគ្រួសារ និងប្រាកដណាស់ទៅលើគោលការណ៍ដ៏ខ្ពស់នៃ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធសេចក្តីសញ្ញាដែលយើងធ្វើទៅទីនោះ។

យើងសង្ឃឹមថាកិច្ចការនេះជួយដល់សមាជិកទាំងឡាយនៃសាសនាចក្រ និងអ្នកមិនមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រឱ្យដឹងអំពីមូលហេតុអ្វីដែលយើង និយាយអំពីបញ្ហានេះខ្លាំងដល់ម៉្លោះ។

អែលឌើរ អ្នក

ភាគច្រើននៃអ្វីដែលយើងសព្វថ្ងៃគិតនៅក្នុងជីវិតនេះដូចជា—អំណាច ភាពលេចធ្លោ ទ្រព្យសម្បត្តិ ភិក្ខុភាព—ជាអ្វីៗដែលយើងមិនមានភស្តុតាងណាមួយ ដែលនឹងធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងជីវិតបន្ទាប់ ប៉ុន្តែក្រុមគ្រួសារនឹងធ្វើឱ្យមានភាព។

សាមគ្គីភាព និងការគ្មានភាពអស្ចារ្យនិយមនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍

អែលឌើរ ហលឡិន

យើងនឹងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីក្រុមគ្រួសារ កូនចៅ ការចាប់កំណើត ការចិញ្ចឹមការស្រឡាញ់ក្នុងគ្រួសារ និងការជួយពួកគេរាល់កិច្ចការដែលចាំបាច់ សំរាប់ពួកគេដើម្បីប្រកួតប្រជែង ប៉ុន្តែមុននឹងយើងធ្វើដូច្នោះ តើទស្សនៈផ្ទាល់ខ្លួននៃអាពាហ៍ពិពាហ៍រឿងអ្វី?

តើយើងអាចធ្វើឱ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើង នៅទីបំផុតផ្តល់ឱ្យនូវបរិយាកាសដែលយើង ជាយថាហេតុចង់ឱ្យកូនកើតមក និងធំឡើងនៅក្នុងនោះដោយរបៀបណា?

ស៊ីស្ទែរ ឡាន់

អ្នកបានសួរថា តើយើងត្រូវប្តូរជាស្រេចដើម្បីមានគ្រួសារយ៉ាងម៉េច និងដើម្បីទារកចោមកលើពិភពលោកយ៉ាងដូចម្តេច? ត្រូវតែមានគ្រឹះខាងវិញ្ញាណ សាមគ្គីភាពនៃគោលដៅ និងជំនឿរវាងស្វាមី និងភរិយាអំពីអ្វីដែលពួកគេចង់ឱ្យគេហដ្ឋាននិងគ្រួសាររបស់ពួកគេធ្វើឡើងដោយជោគជ័យ។

ស៊ីស្ទែរ បើក

សេចក្តីណែនាំមួយដ៏សាមញ្ញគឺមាននៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកទី 2 ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា បុរសនឹងចាកចេញពីឪពុកម្តាយ ខ្លួនទៅនៅជាប់នឹងភរិយារបស់គាត់ ហើយពួកគេនឹងក្លាយជាតែមួយ (សូមមើល លោកុប្បត្តិ 2:24)។ រឿងនោះផ្តល់ឱ្យយើងប្រពន្ធនូវកិច្ចការយ៉ាងតិច ពួកគេចាកចេញពី កន្លែងដើមនៅជាប់ជាមួយគ្នា ហើយក្លាយជាតែមួយ។ បើពួកគេធ្វើតាម តាមគោលការណ៍ទាំងនេះ ពួកគេចាប់ផ្តើមអភិវឌ្ឍចំណងមិត្តភាព ចំពោះព្រះអម្ចាស់។

អែលឌើរ អ្នក

ខ្ញុំចូលចិត្តប្រាប់ប្តីប្រពន្ធក្នុងៗដែលត្រូវបានរៀបការនៅក្នុងជាប់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពួកគេថា ដំបូងពួកគេត្រូវមើលមុខគ្នា នៅពេលពួកគេនៅម្ខាងម្ខាងនៃអស់នេះអំឡុងពេលធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេ—មិនមែនមើលទៅឱ្យពួកគេយប់បួន ឬមិត្តភក្តិពួកគេមុនទេ—ប៉ុន្តែដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាពួកគេ ដំបូងពួកគេត្រូវមើលមុខគ្នាសិន ព្រោះថាសាមគ្គីភាពរវាងពួកគេនៅក្រោមអធិបតីភាព និងសិទ្ធិអំណាច ជាទីស្រឡាញ់នៃព្រះវរបិតាសួគ៌ិនៅក្នុងត្រីកោណនោះ ដែលអ្នកបាននិយាយអំពីវាមុននេះ នឹងធ្វើឱ្យពួកគេយកឈ្នះនូវបញ្ហាដែលមិនអាចផ្សេងស្រដៀងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍។

ស៊ីស្ទែរ ថែនណី

ខ្ញុំចូលចិត្តគិតអំពីការចាប់ផ្តើមនៃរឿងនេះ ស្នេហាដំបូង នៃអំណាច និងនាងអេវ៉ា អំណាចត្រូវបានបង្កើត។ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់នូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង។ ទ្រង់បានប្រទានដល់លោកនូវពិភពលោកដ៏ស្រស់ស្អាតនេះ។ ទ្រង់បានបង្កើតផ្កា សត្វសាហាវ សួនច្បារដ៏

ស្រស់ស្អាតនេះដើម្បីរស់នៅ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចរីកចម្រើនបានទេ។ បុរសមិនអាចរីកចម្រើនទេទាល់តែគាត់មានអ្នកជំនួយជាអ្នកដែលបំពេញតួនាទីរបស់គាត់ ឬដែលសក្តិសមសំរាប់គាត់នៅគ្រប់វិធីទាំងអស់—ទាំងសតិអារម្មណ៍ ខាងវិញ្ញាណ និងខាងរូបកាយ។

ហើយខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំប្រាប់យើងនូវប្រភេទនៃភាពជាដៃគូដែលយើងគួរតែមាននៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ល្អ។ ថាយើងចាំបាច់ត្រូវសក្តិសមសំរាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ យើងចាំបាច់ត្រូវគិតអំពីអ្វីដែលយើងអាចជួយដើម្បីឱ្យដៃគូនោះរីកចម្រើន។ យើងម្នាក់ៗនាំមកនូវគុណសម្បត្តិគ្រឹះពីកំណើតមកក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយយើងម្នាក់ៗមានបេសកកម្មផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីធ្វើនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើង។ ប៉ុន្តែយើងក៏ត្រូវការចេញពីភាពគិតតែពីខ្លួនឯង ហើយអនុវត្តនិយមនៅក្នុងភាពជាដៃគូ និងជួយគ្នាទៅវិញទៅមកនោះផងដែរ។

អែលឌើរ ហលឡិន

ខ្ញុំបានឮប្រធាន ហ៊ីងត្លី និយាយថា ភាពអន្តរាទិយមអាចជាឧបសគ្គដ៏ធំបំផុតតែមួយគត់នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ រាល់ការប្រឹក្សាសំរាប់សាសនាចក្រអំពីរបៀបដើម្បីធ្វើការប្រឹងប្រែងនិយាយថា៖ “តើសុខទុក្ខរបស់អ្នកយ៉ាងណាដែរ?” ជាជាងថា “តើសុខទុក្ខខ្ញុំយ៉ាងណាដែរ?”

ស៊ីស្ទែរ ឡាន

លោកដឹងទេ មានអ្វីៗជាច្រើនដែលត្រូវនិយាយនៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះអំពី “តើសេចក្តីត្រូវការរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំពេញដែរឬទេ?” អ្នកទាំងអស់គ្នាបានឮរឿងនោះច្រើនណាស់។

អែលឌើរ ហលឡិន

ព្រះ សេចក្តីត្រូវការ គឺជាពាក្យដ៏ធំ។

ស៊ីស្ទែរ ឡាន

ចាំស ”សេចក្តីត្រូវការរបស់ខ្ញុំមិនត្រូវបានសមតាមបំណងទេ” ហើយខ្ញុំគិតថា បើយើងអាចគ្រាន់តែចូលដល់ចំនុចដែលយើងកំពុងតែគិតអំពីសេចក្តីត្រូវការរបស់នរណាម្នាក់ទៀតនោះ គឺ

វាបានបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់យើងបានហើយ។ នោះគឺជាវិធីដ៏ប្រសើរបំផុតដើម្បីបំពេញតាមសេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ប្រសិនបើយើងកំពុងតែស្វែងរកដើម្បីថែរក្សាដល់អ្នកណាម្នាក់ទៀត។

ស៊ីស្ទែរ ថែនណី

ខ្ញុំបានធំឡើងនៅក្នុងផ្ទះដែលមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏ល្អ តែខ្ញុំនាំថា ម្តាយខ្ញុំនិយាយមកខ្ញុំម្តងហើយម្តងទៀតថា៖ “វាចំណាយកម្លាំងក្នុងការមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ល្អ វាកំរិតខ្យមមានការខិតខំដោយខ្លាចខ្លួន”។ គាត់មិនបាននិយាយថា ពួកគាត់ពុំមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ល្អនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ចង់មានន័យថា អ្នកមិនឱ្យថែរក្សាមួយរំលងទៅដោយមិនគិតថាតើអ្នកអាចផ្តល់ការដ៏យល់ច្រឡំ ឬប្រពន្ធរបស់អ្នក និងជួយបំពេញតួនាទីរបស់គាត់ ឬនាងដោយរបៀបណា។

ការជ្រើសរើសប្តីប្រពន្ធ

ស៊ីស្ទែរ បើក

ជាញឹកញាប់យើងបានឮមជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេងនិយាយថា៖ “ខ្ញុំកំពុងរកមើលតួស្រករសំរាប់ប្រលឹងរបស់ខ្ញុំ”។ ពួកគេទំលាក់អាពាហ៍ពិពាហ៍ចោលគ្រោះគេគិតថាមានបុគ្គលដែលឥតខ្ចោះដូចគ្នា ហើយតួស្រករសំរាប់ប្រលឹងដែលក្រោយមកនឹងជាមិត្តជិតស្និទ្ធគេជាច្រើនរហូតដល់ពួកគេ។ តើពួកគេត្រូវតែស្វែងរកអ្វីឱ្យពិតទៅ បើពួកគេមានចំណង់អារម្មណ៍ក្នុងការស្វែងរកពរដ៏យល់ច្រឡំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបង្កើតជាគ្រួសារដ៏នោម៉ាសកល្យដានិច្ចនោះ? តើពួកគេធ្វើបែបនោះយ៉ាងដូចម្តេចកើត?

អែលឌើរ អូក

ខ្ញុំតែងតែឆ្ងល់ ពេលខ្ញុំឮថាមនុស្សម្នាក់កំពុងរង់ចាំមនុស្សម្នាក់ដែលបានរៀបចំទុកជាមុននៅស្ថានសួគ៌សំរាប់ពួកគេ។ អាចមានករណីបែបនោះ។ តែយើងភាគច្រើនគឺកំពុងស្វែងរកនរណាម្នាក់ដែលយើងស្រឡាញ់ ជាអ្នកដែលយើងអាចឈរជាមួយ ហើយឆ្ពោះទៅមុខ ជាអ្នកដែលមានកម្លាំង និងគោលការណ៍ដូចគ្នាដើម្បីធ្វើឱ្យមានគ្រួសារដ៏នោម៉ាសកល្យដានិច្ច។

ខ្ញុំគិតថា គំនិតដែលការរង់ចាំរហូតដល់អ្វីមួយវាយលើក្បាលអ្នក ហើយនិយាយថា៖ “នេះហើយ” គ្រាន់តែបង្អាក់អាពាហ៍ពិពាហ៍សិន និងពេលខ្លះវារាំងវាទាំងស្រុង។

អែលឌើរ ហលឡិន

ខ្ញុំគិតថា យើងទាំងអស់គ្នាបានឮការអធិប្បាយដូចជា “មែនហើយ! ខ្ញុំត្រូវការរៀនពីមុនខ្ញុំរៀបការ” ឬ “ខ្ញុំត្រូវមានការងារ” ឬ “ខ្ញុំត្រូវមានលុយនៅធនាគារ” “ខ្ញុំត្រូវមានឡានមួយគ្រឿងសិន។” យើងព្យាយាមឡើងៗនៅក្នុងសង្គម នូវលក្ខខណ្ឌបែបនោះ។ យើងចង់ ឱ្យអ្វីៗបានរៀបរយសិន។

ខ្ញុំស្រឡាញ់និយមន័យនៃក្តីស្រឡាញ់ដែល ជេមស៍ តូប័រ បានផ្តល់ឱ្យជាច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅហើយ។ គាត់និយាយថា៖ “សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាអ្វីដែលអ្នកឆ្លងកាត់ជាមួយគ្នា”។

ចំពោះអ្នកដែលជាមជ្ឈិមវ័យនោះ—អ្នកមិនគួររំលងនូវចំណង និងបទពិសោធន៍ដែលយើងជាមួយគ្នាក្នុងយុវវ័យរបស់យើង និងក្នុងភាពលំបាករបស់យើង និងក្នុងការពលិតម្នាក់ដូចជាវ័យចំណាស់នោះឡើយ នៅពេលដែលអ្នកប្រហែលជាមានលុយច្រើនជាងមុនបន្តិច។

អែលឌើរ អូក

ចង់ចាំថា មានព្រះវរបិតាសួគ៌ក្នុងនោះទេ ហើយពេលយើងធ្វើអ្វីដែលព្រះវរបិតាសួគ៌បានប្រាប់ឱ្យយើងធ្វើ នោះទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់យើង។ ចូរកុំបដិសេធទ្រង់នូវឱកាសដើម្បីបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ដោយយកកិច្ចការទាំងនោះមកដាក់លើខ្លួនយើង ប្រសិនបើយើងត្រូវធ្វើវាទាំងអស់ដោយខ្លួនរបស់យើងនោះឡើយ។

ស៊ីស្ទែរ ឡាន

នៅក្នុងពេលដូចគ្នានេះដែរ យើងមិនចង់លើកទឹកចិត្តមនុស្សវ័យក្មេងឱ្យចាក់ចង់ជីវិតសំរាប់អនុបទដ្ឋាននោះ—ហើយខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីបទដ្ឋាននៃសាសនាចក្រ។ ពួកគេមិនគួររៀបចំខ្លួនដោយការ

រៀបការនឹងនរណាម្នាក់ ដែលមិនឈរស្មោះក្បែកស្មោះជា មួយពួកគេនៅក្នុងដំណើរ និងក្នុងការបំរើព្រះអម្ចាស់ ឡើយ។

សូមកុំរស់នៅក្នុងភាពភ័យខ្លាច

ស៊ុស្គែរ ថែនណី

ខ្ញុំគិតថាការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការមានគ្រួសារ ការមានសេចក្តីស្មោះត្រង់ និងការពលកម្មសំរាប់ ដំណើរ គឺជាសេចក្តីអំណរពេញលេញ។ វាទាំងអស់ យើងរួមសេចក្តីអំណរពិតក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ហើយខ្ញុំ គិតថា យើងត្រូវសង្កត់ធ្ងន់អំពីរឿងនោះ។ នេះគឺជា ពរដ៏យ៉ាងមហិមាចំពោះយើង។

អែលឌើរ ហលឡិន

ជាមួយនឹងអ្វីៗដែលកំពុងកើតមាននៅជុំវិញយើង ជាអន្តរជាតិនិងកន្លែងផ្សេងទៀត ខ្ញុំគិតថាមានបង្ហាញ ទូរការសេចក្តីភ័យខ្លាចជាច្រើន។ ខ្ញុំពិសេសក្តីភ័យខ្លាច ជាច្រើននៅក្នុងចំណោមមជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេង និងពួកក្មេង ជំទង់ចូលថាគេនឹងមានអនាគតប្តូរអត់។ “គេខ្ញុំនឹងរស់ នៅបានយូរគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរៀបការឬទេ?”

សូមស្តាប់ វាតែងតែជារឿងពិតប្រាកដ មិនដែលមាន នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកឡើយដែលថាក្មេង បញ្ហាដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចនោះទេ។ នោះហើយជា មូលហេតុដែលយើងមានដំណើរល្អ។ យើងមិនអាចរស់ នៅក្នុងក្តីភ័យខ្លាចឡើយ—មិនមែនក្នុងសាសនាគ្រូ នេះទេ— រឿងនោះនឹងមិនអាចទៅរួចទេ ឬវាច្រើន ពេក នោះគឺជាការគំរាមកំហែងដែលមាននៅទីនោះ ដែលនឹងត្រូវបញ្ឈប់។ វាអាចជារឿងភ័យខ្លាចផ្ទាល់ខ្លួន ឬជាការភ័យខ្លាចរួមគ្នាសំរាប់អរិយធម៌ទេ។ យើង គ្រាន់តែត្រូវការរស់នៅ តាមដំណើរល្អ និងការ ដាស់តឿននៃសេចក្តីជំនឿ យើងទទួលបានមើលចំពោះ ការអធិស្ឋាន ហើយយើងឆ្ពោះទៅមុខ។ នោះហើយជា វិធីដែលវាតែងតែបានធ្វើឡើង។

អែលឌើរ អូក

បើខ្ញុំអាចពន្យល់ខ្ញុំទូលំទូលាយអំពីព្រះគម្ពីរមួយ ដែលថា៖ “សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ឥតខ្ចោះ

[នៃព្រះអម្ចាស់] បណ្តេញការភ័យខ្លាចអស់ទៅ” (យ៉ូហានទី 1 4:8 សូមមើលផងដែរ មរិណា 8:16)។

ដៃគូស្នើភាពគ្នា

អែលឌើរ អូក

ខ្ញុំសូមសួរអ្នកទូរសំណួរមួយដែលទាក់ទិនទៅនឹង រឿងនេះ។ ខ្ញុំបានឮសូរវ័យក្មេងមួយចំនួនគិតអំពី អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ពួកគេថា៖ “បើយើងអាចធ្វើបញ្ជីនៃរឿងទាំងឡាយ ដែលអ្នកនឹងធ្វើ ហើយរឿងទាំងឡាយដែលខ្ញុំនឹងធ្វើ ក្រោយមកអ្វីដែលមាននៅក្នុងបញ្ជីនោះ ហើយ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះ យើងនឹងមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដ៏សប្បាយរីករាយ”។ រឿងនោះយ៉ាងម៉េចដែរ?

ស៊ុស្គែរ បើក

វាមិនមែនជាបញ្ហាទេ។ បញ្ហាវាផ្លាស់ប្តូរ។ វាជា នាថវាយថ្លៃ។

ស៊ុស្គែរ ថែនណី

មានការដកស្រង់ដ៏អស្ចារ្យមួយចេញពីអ្នកនិពន្ធ ចន មៀលគុន នៅក្នុងកំណាព្យវិវកថារបស់ លោកចំណងជើងថា *ពាក់បង់ស្ថានបរមសុខ* ។ អ័រដាម បាននិយាយអំពីនាងអេវ៉ា ហើយគាត់បានសរសេរដល់ នាង ហើយនិយាយថា “សុភារមីរាប់ពាន់ទាំងនោះ ដែលហូរជាប្រថវិច្ឆៃកពីពាក្យទាំងអស់របស់នាង និង សកម្មភាពផ្សំជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់”។ ខ្ញុំបានគិត រឿងនោះជាច្រើនដង វានឹងអស្ចារ្យខ្លាំងណាស់ បើ យើងអាចមានភាពជាដៃគូបែបនោះ ដែលយើងគិត ម្តងហើយម្តងទៀតនូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើ។

ស៊ុស្គែរ ឡាន

ដើម្បីជួយ។ អ្នកដឹងទេ ត្រូវតែមាននូវការបែងចែក នៃការងារនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ព្រោះអ្នកមិនអាច ធ្វើការងារទាំងអស់ដោយខ្លួនឯងទេ។ ប៉ុន្តែវាបានកើត ឡើងចំពោះខ្ញុំ—ពិតមែនហើយ វាគឺជាកស្តុតាង— ដែលការបែងចែកនៃការងារសំរាប់ប្តីប្រពន្ធវ័យ ក្មេង សព្វថ្ងៃនេះគឺខុសគ្នាជាងការពិមុននៅពេលដែលខ្ញុំ

ទើបតែរៀបការ។ ខ្ញុំបានមើលប្តីប្រពន្ធវ័យក្មេងនៅក្នុង ក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ —កូនៗរបស់ខ្ញុំ និងប្តីប្រពន្ធរបស់ ពួកគេ—ហើយរបៀបដែលប្តីប្រពន្ធវ័យក្មេងធ្វើនៅក្នុង ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ វាខុសប្លែកពីអ្វីដែលយើង បានធ្វើ។ ពួកគេនៅតែសំរេចការងារ។ ពួកគេធ្វើ ការរួមគ្នាតាមរបៀបផ្សេងៗ។ តាមវិធីជាច្រើនប្រសើរ ជាងតាម វិធីដែលយើងបានធ្វើវា។ អ្វីដែលសំខាន់ នោះគឺវាជារឿងបុគ្គលម្នាក់ៗ។ ប្តីប្រពន្ធម្នាក់ៗ ត្រូវតែរកមធ្យោបាយដោះស្រាយនូវរបៀបដែល ពួកគេនឹងធ្វើកិច្ចការ។

អែលឌើរ ហលឡិន

អ្នកកំពុងតែធ្វើខ្ញុំខ្ញុំនឹកឃើញវិញនូវសេចក្តីប្រកាស ដែលនិយាយអំពីភាពជាដៃគូស្នើគ្នា ហើយដែលយើង មិនគ្រាន់តែនិយាយថា៖ “អូនគឺជាអ្នកដែល ចិញ្ចឹមចិញ្ចប់តែម្នាក់ឯង ហើយបងគឺជាអ្នកដែល ខ្វល់ខ្វាយអំពីលុយកាក់ ឬអ្វីផ្សេងតែប៉ុណ្ណោះបានហើយ នោះទេ”។ នឹងមានទឹកដោរ ទឹកនាថ។ មាននូវ គុណភាព និងសមាសភាពមួយ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែទៅ ក្នុងរឿងនេះជាមួយគ្នា។ យើងត្រូវតែចែកចាយនៅក្នុង កិច្ចការនេះ។ ចំពោះខ្ញុំ នោះគឺពិតដូចជាអ្វីដែល សេចក្តីប្រកាសបាននិយាយ។

ពាក្យមួយឃ្លាទៀតចេញពីសេចក្តីប្រកាសគឺ៖ “សុភមង្គលនៅក្នុងជីវិតនៃគ្រួសារអាចសំរេចបាន បំផុតនៅពេលធ្វើតាមការបង្រៀន នៃព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ”។ ឃ្លានោះបាននិយាយមកខ្ញុំថា “ខ្ញុំគួរតែបង្ហាញនូវកំហុសរបស់ខ្ញុំ ពីមុនខ្ញុំបានចំណាយ ពេលដ៏ច្រើន ដោយព្រួយបារម្ភអំពីកំហុសរបស់មនុស្ស គ្រប់គ្នាផ្សេងទៀតនៅក្នុងគ្រួសារ”។

អែលឌើរ អូក

ខ្ញុំគិតថា នោះគឺជាការបង្ហាញនៃអ្វីដែល ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនយ៉ាងសាមញ្ញនៅពេលទ្រង់ មានបន្ទូលថា កុំព្យាយាមយកកំទេចចេញពីភ្នែករបស់ អ្នកដទៃលើកលែងតែអ្នកបានពិនិត្យមើលនៅក្នុងភ្នែកអ្នក សិន (សូមមើល ម៉ាថាយ 7:3-5 លូកា 6:41-42 និពិហ្វទី 314:3-5)។

នៅក្នុងទម្រង់សង្គមគ្រូរៀនបង្រៀនបង្រៀន ឪពុក និងម្តាយមានភារកិច្ចជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ជាដៃគូស្នេហា។

វប្បធម៌របស់ពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ

ស៊ីស្ទែម បើក

ខ្ញុំអាចគិតពីកិច្ចការនៃមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំមួយចំនួនដែលបានផ្លាស់ប្តូរចិត្តធ្វើចូលសាសនាចក្រ ហើយតាមវប្បធម៌ និងគ្រួសាររបស់គេមិនមានការសាមគ្គីភាពបែបនេះ និងគំរូដូចជាព្រះត្រីសូឡើយ។ វាមិនមែនជាផ្នែកមួយនៃមរតករបស់គេទេ។ តែពួកគេបានចូលរួមនៅសាសនាចក្រ និងបានឱ្យស្រាវជ្រាវរបស់ពួកគេនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយពួកគេបាននិយាយថាទៅពេលពួកគេរៀបការ “តើវប្បធម៌នៃគ្រួសាររបស់យើងនឹងយ៉ាងណា? តើវប្បធម៌អ្វីដែលយើងមាន?” ហើយពួកគេប្តេជ្ញាចិត្តយកដោយប្រុងប្រយ័ត្នដើម្បី “យើងនឹងមាននូវវប្បធម៌នៃពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ”។ ពួកគេបានសិក្សាព្រះគម្ពីរ ពួកគេបានសិក្សាគោលលទ្ធិទាំងឡាយ ហើយសួរថា “តើគ្រួសារគេត្រូវតែមានលក្ខណៈយ៉ាងណាដើម្បីអនុលោម ចំពោះអ្វីដែលយើងបានដឹងថាជាការពិត?” ហើយពួកគេបានស្ថាបនាគោលដៅរបស់គេនៅលើគោលការណ៍ដូចព្រះត្រីសូ។ តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្រៀនអ្វីខ្លះ? តើយើងប្រព្រឹត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងដូចម្តេច? ទង្វើល្អ សន្តានចិត្តល្អ និងគោរព។

ហើយឥឡូវនេះជាច្រើនឆ្នាំកន្លងមកហើយ អ្នកបានឃើញគ្រួសារនេះបានងើបចេញ។ ពួកគេមិនមានវប្បធម៌នៃប្រទេសរបស់គេទៀតទេ។ ពួកគេមានវប្បធម៌នៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគោលដៅរបស់គេ។

អែលឌើរ អ្នក

វប្បធម៌នៃពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយគឺមានគ្រឹះប្រសើរខ្លាំងណាស់សំរាប់អាបាហ៍ពីបាហ៍—វប្បធម៌នៃពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ— ជាជាងបញ្ជីនៃការងារផ្សេងៗ។

ស៊ីស្ទែម ឡាន

យើងបានប្រាប់កូនចៅយើងអស់ប៉ុន្មានឆ្នាំនៅពេលដែលពួកគេរៀបការថា វាមិនមែនអំពីនរណាជាអ្នកត្រូវនោះទេ វាគឺអំពីអ្វីដែលត្រូវ។ ពួកគេម្នាក់ៗនាំមកនូវទំនៀមទំលាប់មកពីគ្រួសាររបស់ពួកគេ ជាកន្លែងដែលពួកគេចេញមក ហើយអ្នកនឹងសង្ឃឹមថាទៅពេលដែលពួកគេនាំមកនូវទំនៀមទំលាប់ទាំងនោះរួមផ្សំគ្នា ពួកគេត្រូវការមើលទៅអ្វីដែលត្រូវ—មើលលើគោលការណ៍ នៃដំណឹងល្អដើម្បីកំណត់—បន្ទាប់មកពួកគេកាន់តែប្រសើរឡើងជាងនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេនឹងរឹងមាំ ហើយប្រសើរជាងមុន។

ចិត្តិយបីបាច់កូនក្នុងសេចក្តីជំនឿ

អែលឌើរ ហលឡិន

ស៊ីស្ទែម ចេនណី ស៊ីស្ទែមបានលើកឡើងពីអំណាចនិងអេវ៉ា។ ខ្ញុំមានអំណរគុណយ៉ាងខ្លាំងចំពោះជំពូកទីពីរនៃវិហ្វទី 2 នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ដែលប្រាប់យើងថែមទៀតអំពីការសម្រេចចិត្ត ដែលលោកអំណាចនិងនាងអេវ៉ាបានធ្វើជាឯងនរណាផ្សេងទៀត អាចដឹងបាន។

ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំអានវិហ្វទី 2 2 វាគឺជាតែរចនាសម្ព័ន្ធនៃគ្នាទៅវិញទៅមកកើតចេញពីលោកអំណាច និងនាង អេវ៉ានៅក្នុងសួនច្បារឡើយ (សូមមើលទី ១ 23)។ ខ្ញុំគិតថា ពិតលោកភាគច្រើនមិនដឹងរឿងនោះទេ។ ជាមួយយើង វាគឺជាចំនុចគោលលទ្ធិគ្រឹះ ជាកំនិតនៃផែនការដ៏អោសក្សជាទីច្នៃ ហើយជាចំនុចសំខាន់នៃគ្រួសារ កំនិតដែលអ្នកទាំងអស់គ្នាបាននិយាយអំពីផែនការ។

ស៊ីស្ទែម ថែនណី

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាយើងមានពរដ៏យល់ព្រមនៅក្នុងសាសនាចក្រ ដែលមានសេចក្តីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ។ ខ្ញុំគិតថា យើងអាចមើលទៅឯកសារនេះស្ទើរតែគ្រប់ព្រះគម្ពីរ ពីព្រោះវាមកដល់យើងពីព្យាករិ និងពួកសាវ័កដែលនៅរស់។ ហើយបទគម្ពីរនោះផ្ទៃដំបូងបទបញ្ញត្តិដែលព្រះបាទយេស៊ូលោកអំណាច និងនាងអេវ៉ាឱ្យបង្កើតកូនចំរើនឡើងឱ្យមានពាសពេញផែនដី នៅពេលដែលស្នាម និងភរិយានៅតែមានអនុភាព។

ខ្ញុំចង់ចាំពេលខ្ញុំនាជាមជ្ឈឹមវ័យវ័យក្មេង និងកាលពីខ្ញុំទើបបានរៀបការរួច ខ្ញុំបានព្យាបាលបញ្ញត្តិដែលបានបង្រៀននៅលើវេទិកាដោយពួកសាវ័ក និងពួកព្យាករិ។ ហើយខ្ញុំមានអំណរគុណចំពោះការប្រឹក្សានោះ។ ខ្ញុំនាចាំពីពួកលោកបានបង្រៀនយើងឱ្យរៀបការមានកូនចៅ និងទទួលបានការរស់នៅ ដែលរឿងទាំងពីរនេះ ត្រូវធ្វើឡើងក្នុងពេលតំណាលគ្នា សូមធ្វើឱ្យបានតាមដែលយើងអាចធ្វើបាន។ ខ្ញុំគិតថា ប្រហែលជាវាហាក់ដូចជារឿងដែលមិនអាចធ្វើទេរួចទេ ហើយថា

រូបភាព © 2005 ដោយស៊ីស្ទែម ទាស៊ី

យើងមានមនុស្សដែលមានសំណួរ និងគ្រប់អំពីរបៀបដែលវាអាចធ្វើទៅបានដោយរបៀបណា។

នៅពេលដែលខ្ញុំគិតអំពីបទបញ្ញត្តិនេះដើម្បីនៅតែជាកម្លាំងឱ្យរីកចម្រើន ខ្ញុំជឿដោយប្រាកដថា នោះជាការត្រឹមត្រូវ ហើយខ្ញុំជឿថាវាគួរឱ្យយើងមានសេចក្តីជំនឿដ៏មហិមា និងសេចក្តីក្លាហានយ៉ាងខ្លាំង ហើយជាញឹកញាប់មាននូវការពលកម្មដ៏ធំ។ ខ្ញុំគិតថាវាគួរឱ្យយើងនៅស្របនឹងព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទទួលវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ហើយខ្ញុំគិតថាវាគួរឱ្យមានអង្គជំនុំបរិសុទ្ធ ដើម្បីយើងមិនធ្វើការវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃដែលពួកគេអនុវត្តសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយទទួលវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេទាក់ទិននឹងបទបញ្ញត្តិនោះ។

អែលឌើរ អ្នក

ខ្ញុំគិតថា អ្វីដែលស៊ុស្កែរ មេនណី ទើបតែបាននិយាយគឺពិតណាស់ ហើយមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង។ សូមអរគុណសំរាប់ពាក្យសំដីនោះ។ សព្វថ្ងៃនេះយើងស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់ ចំពោះខ្ញុំវាហាក់ដូចជា ការដែលមានសមាជិកនៃសាសនាចក្រសម្លឹងមើលទ្រព្យសម្បត្តិខាងលោកិយ ដើម្បីសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេអំពីការចិញ្ចឹមកូនជំនួសឱ្យការធ្វើការសម្រេចចិត្តទាំងនោះ ដោយសេចក្តីជំនឿទៅលើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងពឹងផ្អែកទៅលើអ្វីដែលយើងដឹងស្តីអំពីផែនការដ៏មហិមានៃសុភមង្គល និងគោលបំណងនៃជីវិត ពួកគេសម្លឹងមើលធនធានផ្សេងទៀតដូចជា—ទូរទស្សន៍ ឬដឹកនាំមនោគមវិជ្ជាដ៏ល្បីល្បាញ នៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ ឬសូម្បីតែសម្ពាធមកពីអ្នកជិតខាង—ដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្តដែលជាគ្រឹះនិងអស់កល្បជានិច្ច និងជាសេចក្តីត្រូវការត្រូវធ្វើឡើងដោយការអធិស្ឋានចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

ស៊ុស្កែរ បើក

ខ្ញុំគិតថាវា គឺជា បញ្ហានៃសេចក្តីជំនឿ។ យើងស្គាល់កន្លែងជាច្រើននៅជុំវិញពិភពលោកមានការខ្វះខាតផ្ទះសំបែង។ តើអ្នកស្វែងរកយ៉ាងដូចម្តេចសូម្បីតែកន្លែងដើម្បីរស់នៅក្នុងនាមជាប្តីប្រពន្ធច្នីថ្មោង

តើអ្នកចិញ្ចឹមកូនចៅនៅដោយរបៀបណាពេលអ្នកមិនអាចមាន សូម្បីតែស្វែងរកកន្លែងរស់នៅផងនោះ?

ខ្ញុំគិតថា នេះមិនមែនជាបញ្ហានៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ។ យើងមិនមែនមានកូនចៅដោយសារតែយើងមានលុយ ឬដោយសារតែយើងមានមធ្យោបាយច្រើននោះទេ។ យើងមានកូនចៅដោយសេចក្តីជំនឿ។

អារម្មណ៍នោះ និងបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃការស្វែងរកពរដ៏យល់ព្រះអម្ចាស់ ក្រោមផែនការ ខ្ញុំជឿថាវានឹងបង្កើតជាអព្វកហេតុជាច្រើននៅក្នុងជីវិតនៃមនុស្សយើង។ បើអ្នកនៅកន្លែងដែលគ្មានផ្ទះសំបែងទេ នោះផ្លូវនឹងបើកឡើង។ ក៏ដូចជាការបង់ដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់គឺជានិរន្តរ៍នៃសេចក្តីជំនឿដូច្នោះការមានកូនចៅគឺជាបញ្ហានៃសេចក្តីជំនឿដែរ។ អ្នកមិនមែនបង់ដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់ដោយមានលុយដូច្នោះអ្នកមិនមែនមានកូនដោយមានលុយទេ។

អែលឌើរ អ្នក

យើងអាចបន្ថែមចំពោះការបង្រៀនគោលការណ៍ទូទៅព្រោះយើងគឺជាអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចទូទៅហើយជាអ្នកកាន់តំណែងទូទៅ។

ស៊ុស្កែរ មេនណី

ខ្ញុំសូមឡាញ៉ាដែលថា៖ “ផ្លូវនឹងបើកឡើង បើយើងដើរដោយសេចក្តីជំនឿ”។ ហើយខ្ញុំគិតថា នោះពីព្រោះតែបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ នៅពេលយើងបានរៀបការដំបូង ឪពុកក្មេករបស់ខ្ញុំបានផ្តល់ការប្រសិទ្ធពរឱ្យគាត់ដែលនិយាយថា៖ “ចូរធ្វើតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ—ធ្វើអ្វីដែលកូនកូរធ្វើនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ ហើយដើរដោយក្តីជំនឿ—នោះផ្លូវនឹងបើកឡើងជាផ្លូវដែលកូនមើលមិនឃើញក្នុងពេលឥឡូវនេះ”។

ខ្ញុំគិតថាការដើរដោយសេចក្តីជំនឿ មិនមែនមានន័យថា ដើរដោយមិនប្រយ័ត្នប្រយែងនោះទេ ។ យើងចាំបាច់ត្រូវការរវាងវៃ នៅក្នុងការធ្វើការសម្រេចចិត្តរបស់យើង ហើយហេតុដូច្នោះហើយចូរខិតខំធ្វើការ និងមានឆន្ទៈដើម្បីពលិកម្ម និងប្រហែលជាទៅដោយគ្មានអ្វីសោះ។ ប៉ុន្តែនោះគឺជាពរដ៏យល់ព្រះអម្ចាស់យើង

ជាផ្លូវដែលមើលមិនឃើញជាមុនបានបើកសំរាប់យើង។ ខ្ញុំដឹងថា វាគឺជាគោលការណ៍ពិតសំរាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលដើរដោយសេចក្តីជំនឿ។

ស៊ុស្កែរ ឡាន

អ្នកនិយាយអំពីការមានឆន្ទៈដើម្បីមានកូនចៅវាចំណាយពេលវេលា។ ការមានកូនចៅគឺត្រូវធ្វើកិច្ចការជាច្រើន។ ហើយយើងមិនត្រូវខ្លាចអំពីរឿងនោះឡើយ ត្បិតវាគួរឱ្យព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង និងមានឆន្ទៈដើម្បីធ្វើអ្វីក៏ដោយដែលត្រូវធ្វើដើម្បីធ្វើឱ្យយើងបង្ហាញ ពីខ្លួនយើងជានរណាពិត។ វាគឺជាការពលកម្មដែលធ្វើឱ្យយើងបង្ហាញពីខ្លួនយើងថាជានរណាពិត ។ ខ្ញុំចង់ផ្តល់ទីបន្ទាល់ខ្ញុំអំពីសេចក្តីអំណរដែលមានក្រុមគ្រួសារពីការមានកូនចៅ ពីព្រោះវាមិនត្រឹមតែជាបទបញ្ញត្តិមកពីព្រះអម្ចាស់ឱ្យធ្វើប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាជាពរដ៏យល់ព្រះអម្ចាស់សន្យាទុកដ៏មហិមា។

អែលឌើរ អ្នក

ហើយសូមឱ្យយើងចេះគិតវែងឆ្ងាយពីកត្តាដែលថានៅផ្នែកជាច្រើននៃពិភពលោក ដែលមនុស្សកំពុងតែស្តាប់ចំពោះការចាក់ផ្សាយនេះ គំនិតនៃការមានកូនត្រូវបានបដិសេធ។ ឬគំនិតដែលថា បើអ្នកមានកូនម្នាក់វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ និងថាវាគួរតែណាស់ ឬស្នេហាមាត់កូនម្តេចដែលមានកូនច្រើន។ មានគំនិតជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកដែលធ្វើការប្រឆាំងនឹងផែនការដំណឹងល្អ។ ហើយក្នុងនាមជា លោកឪពុកលីហែ បាននិយាយថា៖ “[នឹង]... ត្រូវតែមានការផ្ទុយចំពោះរឿងសព្វសារពើ” (ទិវិហូទី 2 2:11)។ យើងមិនអាចរំពឹងទុកថាមានការសរសើរគ្រប់ពេលនោះទេ យើងធ្វើអ្វីដែលយើងដឹងថាត្រូវ។ តែព្រះនឹងប្រទានពរដល់អ្នក។

បំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្ត

ស៊ុស្កែរ បើក

ខ្ញុំស្គាល់ប្តីប្រពន្ធជាច្រើនដែលមានបំណងប្រាថ្នាថាមានកូន ហើយមិនត្រូវបានប្រទានឱ្យមានកូនទេ។ ឧបសគ្គរបស់ពួកគេ គឺមិនមែនជាការមានកូនទេ ហើយ

យើងចាំបាច់ត្រូវចេះស្តាប់ និងផ្តល់ការគាំទ្រ ព្រមទាំងលើកទឹកចិត្តចំពោះពួកគាត់។ ខ្ញុំក៏ជឿផងដែរថា បំណងប្រាថ្នាចង់មានកូនចំពោះបងប្អូនស្ត្រីដែលនៅលីវ និងប្តីប្រពន្ធទាំងនេះ ប្រហែលជាមិនទោណាឆ្ងាយទេ បើពួកគេជាមនុស្សសុខចិត្ត ព្រោះវាជាបំណងប្រាថ្នាដែលព្រះប្រទានឱ្យ។ វានិយាយទៅកាន់រាល់និស្ស័យធម្មជាតិរបស់ពួកគេ និងការបំពាក់បំប៉នដែល ពួកគេបានទទួលនៅស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះការចង់បាននេះនឹងមិនទៅឆ្ងាយទេ តែព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់ពួកគេ។

អែលឌើរ អ្នក

ហើយចំណង់នោះនឹងត្រូវបង្កើនឡើងនៅក្នុងការជុំជំរះចុងក្រោយ។ ព្រះគម្ពីរដែលលោមបំផុតមួយ នៅរាល់ព្រះគម្ពីរសំរាប់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងគណ្ណទី 137 នៃគោលលទ្ធិនិងសេចក្តីសញ្ញា ខទី 9 ដែលយើងត្រូវបានប្រាប់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹង ជុំជំរះយើងស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង និងបំណងប្រាថ្នានៃអង្គចិត្តរបស់យើង។

ក្រុមគ្រួសារសំខាន់ជាងគេ

អែលឌើរ ហលឡិន

ចូរនិយាយអំពីការចិញ្ចឹមកូនចៅ តើអ្វីនឹងកើតឡើងបន្ទាប់ពីបានបំពេញបទបញ្ញត្តិ និងការអញ្ជើញដើម្បីចិញ្ចឹមកូនចៅ និងបន្តការរីកចម្រើនដ៏ទៃទៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់ពួកគេ ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវឱកាសមានរូបកាយនោះ។ កាតព្វកិច្ចទាំងនោះមិនមែនមិនជាប់ទាក់ទិនទេ ពីព្រោះខ្ញុំហាក់ដូចជាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះយើងគឺមិនមែនត្រាន់តែមានកូនចៅប៉ុណ្ណោះទេ វាក៏ជាការមានកូនជាមួយនឹងគំនិតថា យើងនឹងសង្គ្រោះពួកគេ។

អែលឌើរ អ្នក

ខណៈពេលដែលយើងនិយាយអំពីរឿងនេះ តើពាក្យថាក្រុមគ្រួសារសំខាន់ជាងគេមានអត្ថន័យដូចម្តេច? យើងនិយាយពាក្យនោះ ហើយជឿលើវា តែតើពាក្យក្រុមគ្រួសារសំខាន់ជាងគេ វាមានអត្ថន័យយ៉ាងដូចម្តេច?

ខ្ញុំចង់ប្រើវិធីនៃការរបស់អ្នកដើម្បីលើកអំពីការប្រៀបធៀបមកពីលោក នេវែល ម៉ាកស្វែល។ លោកបានស្នើលើប្រធានបទមួយផ្សេងទៀតថាឱ្យយើងសរសេរអ្វីមួយនៅលើផ្នែកខាងក្នុងនៃវិធីនៃការរបស់យើង ដើម្បីរាល់ពេលដែលយើងមើលអ្វីមួយ យើងមើលឃើញសារលិខិតនោះ។ យើងអាចនិយាយបានថា នៅពេលអ្នកដាក់ការបង្ហាញរបស់អ្នកដើម្បីមើលការសម្រេចចិត្ត អំពីរបៀបដែលគ្រួសារនឹងប្រើប្រាស់ពេលវេលា ឬ ការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្លួនអំពីរបៀបដែលរូងនឹងដាក់កាលវិភាគសកម្មភាពផ្សេងៗ ដែលយើងបានសរសេរនៅខាងក្នុងនៃវិធីនៃការរបស់យើងថា “ក្រុមគ្រួសារសំខាន់ជាងគេ”។

ដែលខ្មែរ ហលឡិន

ខ្ញុំស្រឡាញ់—យើងទាំងអស់គ្នាស្រឡាញ់—
ពាក្យមួយឃ្លាចេញពីសាស្ត្រាដែលថា៖ “មានពេល
សំរាប់ គ្រប់ទាំងអស់គឺមានពេលសំរាប់គ្រប់ការដែល
ចង់ធ្វើនៅក្រោមមេឃ” (សាស្ត្រា 3:1)។ យើងមាន
តែពេលច្រើនបំផុត តែយើងមានចំណុះដូចគ្នា។ បើ
យើងធ្វើការអ្វីដែលសំខាន់ជាងគេ នោះយើងអាចធ្វើ
ឱ្យគ្រួសារឈានមុខគេ ហើយធ្វើកិច្ចការបានប្រសើរ
ជាង។

ដែលខ្មែរ អ្នក

ហើយនៅពេលយើងនិយាយពីគ្រួសារជាចំបង
នោះយើងត្រូវតែគិតអំពីគំនិត ដូចជាការអធិស្ឋានជា
គ្រួសារ និងភារកិច្ចដ៏ជុំក្រុមគ្រួសារ និងការសិក្សា
ព្រះគម្ពីរជាគ្រួសារ ហើយនិងការធ្វើឱ្យមានពេលវេលា
ទំនេរ និងការឃើញថារឿងទាំងនេះកើតឡើងដែលធ្វើ
ឱ្យមានលទ្ធផលដ៏នោម៉ាសកល្យដានិច្ច នៅក្នុង
ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណនៃកូនចៅយើង។ នោះគឺជា
ការបង្ហាញមួយនៃ “ក្រុមគ្រួសារសំខាន់ជាងគេ”។

គំរូក្រុមគ្រួសារ

ដែលខ្មែរ ហ្វូឡិន

ខ្ញុំបានណែនាំឱ្យស្គាល់ពាក្យ *គំរូ* នៅក្នុងសុន្ទរកថាខ្លី
ៗទាំងនេះ ពេលយើងបានចាប់ផ្តើម។ រឿងទាំងនេះខ្លះ
ៗដែលយើងប្រហែលជាមិនឱ្យតម្លៃ ត្រូវតែឱ្យតម្លៃវា ដូច
ជាការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាគ្រួសារ ដូចជាការអធិស្ឋានជា
គ្រួសារ និងដូចជាការជុំក្រុមគ្រួសារ— យើងដូច
ជាច្រានចោលនូវរឿងទាំងនេះយ៉ាងលឿន នៅពេល
រឿងទាំងនេះ ត្រូវបានយល់ដឹងដោយមនុស្សគ្រប់រូប
ប៉ុន្តែរឿងទាំងនេះគប្បីក្លាយជាផ្នែកនៃគំរូក្រុមគ្រួសារ។
យើងនិយាយអំពីកិច្ចការទាំងនោះ ដូចជាអ្នករាល់គ្នា
បានយល់ពីកិច្ចការទាំងនេះដែរ—តែពួកគេមិនបាន
យល់ទេ។ រឿងនោះត្រូវតែក្លាយជាចំណែកនៃគំរូក្នុង
គ្រួសារ។

ស៊ុស្កើរ ថែនណី

រឿងដែលមានសង្ឃឹមមួយអំពីគំរូគឺថា ទោះបីជា
យើងដឹងអំពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់យើងក្នុង
ការព្យាយាមស្ថាបនាគំរូទាំងនោះ តែវាអស្ចារ្យ
ណាស់ និងកំពុងតែបំពេញសំរាប់យើងនៅពេលយើង
មើលឃើញកូនចៅយើងបន្តស្ថាបនា វាទោះបីជា
យើងមិនមានអារម្មណ៍ដូចជាយើងធ្វើវាបានល្អឥតខ្ចោះ
ទាំងស្រុងក្តី។

ដែលខ្មែរ ហលឡិន

ចំនួនខ្លះយើងបានធ្វើហើយ។

ស៊ុស្កើរ ថែនណី

នៅលើកំណត់សំគាល់ផ្ទាល់ខ្លួនមួយ សូម្បីខ្ញុំបាន
និយាយនៅពិធីបុណ្យសពរបស់ឪពុកគាត់ថា គាត់មិន
ដែលរៀនអ្វីនៅព្រះវិហារ ដែលគាត់មិនដែល
រៀននៅផ្ទះរបស់គាត់ផ្ទាល់ឡើយ។ នោះគឺជា
វិភាគទានដ៏រិសេសវិសាលចំពោះឪពុកម្តាយគាត់ —
ឪពុកម្តាយនៃគ្រួសារដ៏ធំ។ គាត់បាននិយាយអំពីរបៀប
ដែលពួកគាត់ពេលខ្លះបានប្រមូលគ្នានៅលើត្រែរបស់
ឪពុកម្តាយ ហើយឪពុកនឹងទាញរាំចាស់មួយនៅ
បន្ទប់គេង ហើយតូសតាវាងនៃផែនការនៃ
សេចក្តីសង្ឃ្រោះនោះលើរាំនោះ។ គាត់បាននិយាយ
ថា៖ “យើងរៀនពីផែនការនៃសេចក្តីសង្ឃ្រោះដោយ

អង្គុយជាមួយគ្នានៅលើត្រែរបស់ឪពុកម្តាយយើង។
យើងមិនត្រូវការសកម្មភាពមួយចំនួនដែល
ពិភពលោកផ្សព្វផ្សាយនៅសព្វថ្ងៃនេះទេ ព្រោះយើង
អាចទៅវាលខាងក្រោយផ្ទះ ហើយលេងល្បែង ‘គ្មាន
ខ្លាប៉ុន្តែ យប់នេះ’ ឬល្បែងផ្សេងទៀតរួមគ្នាជា
គ្រួសារ”។ ដូចនេះមានកិច្ចការល្អៗជាច្រើនដែល
គ្រួសារនេះបានធ្វើ ដើម្បីជួយគ្រួសារនៅជុំគ្នាដើម្បី
បង្រៀន ព្រមទាំងបង្កើតអនុស្សាវរីយ៍ជាមួយគ្នា។

ដែលខ្មែរ អ្នក

ខ្ញុំនឹកឃើញពីច្បាប់មួយ ដែលយើងមាននៅក្នុង
គ្រួសាររបស់យើង—គ្រប់គ្រួសារមានច្បាប់—
ថាយើងនឹងមិនបើកទូរទស្សន៍នៅពេលយើងកំពុង
បរិភោគអាហារទេ ព្រោះពេលនៃការជុំគ្នានេះគឺជា
ពេលសំរាប់ការសន្ទនាគ្នា៖ “តើកូនបានធ្វើអ្វីខ្លះនៅថ្ងៃ
នេះ?” “តើមានអ្វីធ្វើឱ្យកូនស្អុកស្អាញ?” “តើប៉ម៉ាក់
អាចជួយកូនយ៉ាងដូចម្តេច?” រឿងនោះមិនអាចកើត
ឡើងបានទេ បើគឺមាន ទោះបីជាសំខាន់យ៉ាងណាក៏
ដោយ កំពុងលាន់រំពងនៅក្នុងពេលបរិភោគអាហារ
ជាក្រុមគ្រួសារ។ យើងមិនអាចទិញអាហារដែលហាង
ធ្វើ ដូច្នេះយើងពុំមានច្បាប់ណាមួយ ដើម្បី
ទប់ស្កាត់កិច្ចការនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែយើងមានច្បាប់មួយ
ថាគ្មានការមើលទូរទស្សន៍ ការសន្ទនាយ៉ាងយូរ ហើយ

យើងទាំងអស់គ្នានឹងនៅផ្ទះសំរាប់អាហារពេលល្ងាច។ ព្រោះតែកាលនេះទេសរស់យើង—នោះយើងទាំងអស់គ្នាមិនអាចធ្វើនៅពេលអាហារពេលព្រឹកបានទេ—តែយើងអង្គុយបរិភោគអាហាររួមគ្នា។ នោះគឺជារឿងយ៉ាងល្អសំរាប់ក្រុមគ្រួសាររបស់យើង។

ស៊ីស្ទែម ថែទាំ

យើងមាននូវបទពិសោធន៍ស្រដៀងគ្នា។ អ្នកបាននិយាយអំពីការសន្ទនា និងការចងក្លាប់ខ្លួនរបស់អ្នកជាមួយគ្នានៅក្នុង ការសន្ទនានោះ។ មិនត្រឹមតែជាការសន្ទនា ដែលចងក្លាប់និងដែលផ្តល់ព័ត៌មានប៉ុណ្ណោះទេ តែវាក៏សប្បាយផងដែរ។ អ្នកអាចសើចជាមួយគ្នា ហើយអ្នកអាចចែកចាយបទពិសោធន៍ទំនួលជាច្រើន។ ជាទូទៅយើងមានការអធិស្ឋានជាគ្រួសារនៅពេលអាហារពេលព្រឹក និងអាហារពេលល្ងាច ព្រោះយើងនៅជាមួយគ្នានៅពេលបរិភោគអាហារទាំងនោះ។ ប៉ុន្តែយើងអស់សំណើចថាការអធិស្ឋានជាគ្រួសាររបស់យើង ញឹកញាប់បានណែនាំប្រធានបទនៃការសន្ទនា សំរាប់ពេលបរិភោគអាហារ។ ពេលខ្លះស្វាមីខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានសំរាប់លោកយាយដែលកំពុងមានការរះកាត់ ហើយកូនៗមិនបានដឹងអំពីរឿងនោះ។ ឬក៏គាត់អធិស្ឋានសំរាប់នរណាម្នាក់នៅក្នុងពិភពលោកដែលកំពុងទទួលរងការឈឺចាប់ព្រោះតែការព្យាយាមផែនដី ហើយពួកគេ មិនបានដឹងអំពីរឿងនោះ។ ហើយបន្ទាប់មក យើងមានប្រធានបទទាំងនេះដើម្បីនិយាយនៅពេលដែលការបរិភោគអាហារចាប់ផ្តើមឡើង។

ស៊ីស្ទែម បើក

ខ្ញុំបានធំឡើងនៅក្នុងគ្រួសារដ៏ធំមួយ។ ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំមានកូនច្រើនណាស់។ ហើយនោះមានន័យថាមានគំនិត និងកិច្ចការជាច្រើនដើម្បីថែទាំគ្រួសារនេះ។ ប៉ុន្តែឪពុកម្តាយខ្ញុំបានប្រើប្រាស់វាត្រឹមត្រូវបំផុតក្នុងគ្រួសារដើម្បីបង្រៀនពួកយើង។ រាល់សប្តាហ៍យើងច្រៀងបទ “សេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងផ្ទះ”។ នោះគឺជាចំរៀងបើក។ ហើយខ្ញុំចងចាំកាលពីនៅជាយុវវ័យ គិតថាវាក្លាយជាធម្មតាប្រចាំការច្រៀងបទនេះរៀងរាល់សប្តាហ៍។

អែលឌើរ អ្នក

ពេលខ្លះទំនុកដំកើងនោះគឺត្រូវបានច្រៀងដោយសង្កេតធូញ។

អែលឌើរ ហលឡិន

និងដោយការចាត់ខ្សឹបច្រៀង។

ស៊ីស្ទែម ឡាន់

ពេលខ្លះគឺជាការសង្កេតធូញរបស់ម្តាយ។

ស៊ីស្ទែម បើក

វាក៏ជារឿងខាងជំនឿជាជាងការអនុវត្ត។ តែរាល់សប្តាហ៍ ប៉ា នឹងនិយាយថា៖ “ឥឡូវនេះយើងនឹងច្រៀងចំរៀងបើករបស់យើង ‘សេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងផ្ទះ’។” ហើយពេលខ្ញុំមានអាយុប្រហែល 14 ឬ 15 ឆ្នាំ គឺជាពេលដែលអ្នកមានចម្ងល់លើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ខ្ញុំបានសួរឪពុកខ្ញុំថា “ហេតុអ្វីយើងត្រូវច្រៀងបទនេះរាល់សប្តាហ៍? មានទំនុកដំកើងល្អៗជាច្រើននៅក្នុងសៀវភៅទំនុកដំកើងព្រះដែលយើងអាចច្រៀង។ ហើយគាត់បានមើលមកខ្ញុំដោយមិនម៉ាត់ ហើយនិយាយថា៖ “ពេលកូនបានរៀនមេរៀនទី 1 នោះប៉ា នឹងបង្រៀនកូនមេរៀនទី 2”។ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថាអ្វីជាមេរៀនទី 2 នោះទេ យើងមិនដែលទៅដល់មេរៀនទីពីរទេ។ តែខ្ញុំត្រូវតែនិយាយថា បន្ទាប់ពី

ការឆ្លងកាត់អស់ជាច្រើនឆ្នាំ ខ្ញុំមើលទៅគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ យើងពិតជាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូចនេះ យើងបានធ្វើកិច្ចការនេះអស់ពេលជាច្រើនឆ្នាំរៀនស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដោយសារមេរៀនទី 1 ដែលឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំព្យាយាមបង្រៀន។ ឪពុកម្តាយខ្ញុំមិនបានព្យាយាមនិយាយអ្វីៗខ្សឹបលំទាំងអស់ទេ។ ពួកគាត់បានដឹងថាបើពួកគាត់ចាប់ផ្តើមជាមួយកិច្ចការនោះ វានឹងដំណើរការទៅមុខ។

មានម្តាយវ័យក្មេងដ៏ល្អម្នាក់បានមកកាន់ខ្ញុំ។ នាងដែលមានកូនប្អូននាក់ដែលមានអាយុក្រោមប្រាំមួយឆ្នាំ ហើយនាងបាននិយាយថា៖ “យើងកំពុងស្មោះស្ម័គ្រនៅក្នុងការព្យាយាមឱ្យមានការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាគ្រួសាររាល់ព្រឹក តែវាពិតណាស់។ តែងតែមានកូនខ្លះយំ ពួកគេមិនផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ទេ”។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា៖ “តើអ្នកព្យាយាមធ្វើបែបនេះយូរប៉ុណ្ណាហើយ?” នាងបានឆ្លើយថា៖ “យើងដាក់គោលដៅថាធ្វើវា 10 នាទីរាល់ថ្ងៃ”។ ហើយខ្ញុំនិយាយថា៖ “ចំពោះកូនដែលអ្នកមាន រយៈពេល 8 នាទីប្រហែលជាយូរពេកហើយ”។ នាងបានមានគំរូរបស់គាត់ ហើយនាងត្រូវការសំរេចទៅតាមអាយុរបស់កូនៗរបស់នាង។ ប្រហែលជាចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងរូបភាពនៃអ័ដាម និងនាងអេវ៉ា ហើយនិយាយអំពីរូបភាព ហើយមិនព្យាយាមជួយក្មេងអាយុពីរឆ្នាំឱ្យចេះអានព្រះគម្ពីរឡើយ។ តែនាងមានចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយខ្ញុំស្រឡាញ់គាត់ត្រង់ហ្នឹង។

កុំវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃ

ស៊ីស្ទែម ឡាន់

អែលឌើរ ហលឡិន ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់និយាយពាក្យមួយម៉ាត់អំពីការវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃ។ យើងមើលទៅមនុស្សដទៃ ហើយរឿងទាំងឡាយតែងតែមើលឃើញមិនដូចជាអ្វីដែលយើងគិតនោះទេ។ យើងគិតអ្វីតែម្តងប៉ុន្តែជានិច្ចកាលវាមិនដូច្នោះទេ។

យើងមានគ្រួសារដ៏ធំ ហើយស្វាមី ខ្ញុំធ្វើជាប៊ីស្ស្រពេលដែលកូនទាំងអស់នៅក្មេង។ ខ្ញុំធ្វើការពេញមួយ

ថ្ងៃសៅរ៍ និងពេញមួយព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យ ដើម្បីនាំពួកគេ ទៅព្រះវិហារខ្ញុំត្រូវនាំពួកគេទៅទីនោះពីព្រលឹម ឬយើងស្ទើរតែមិនបានទៅដល់ផង។ យើងបានអង្គុយ ពេញមួយកោដិវែង—កូនៗយើងបានអង្គុយពេញនៅ ផ្នែកកណ្តាលនៃកោដិវែងទីពីរនៅខាងក្រោយ— ហើយយើងនឹងទៅទីនោះពីមុនការប្រជុំចាប់ផ្តើម។

ខ្ញុំចាំថានៅថ្ងៃមួយមានបងស្រីម្នាក់ មកពីក្រោយខ្ញុំ ហើយអោយមកខ្ញុំ ហើយបាននិយាយថា៖ “ស៊ីស្ទើរ ឡាន បើកូនខ្ញុំ ដូចជាកូនបងស្រី ហើយងាយស្រួល សំរាប់ខ្ញុំ ដូចជារាងងាយស្រួលសំរាប់បងស្រី ខ្ញុំនឹងមាន គ្រួសារដ៏ធំមួយផងដែរ”។

មែនហើយ ខ្ញុំបានយំ ហើយខ្ញុំបានយំរហូតដល់ ការប្រជុំចប់។ ហើយស្នាមមាត់របស់ខ្ញុំបានមើលមកខ្ញុំ ដូច ជាចង់សួរថា៖ “មានរឿងអ្វីអូន? មានរឿងអ្វី” ខ្ញុំរាយ ប៉ាយណាស់។ ខ្ញុំស្ទើរតែបែកដាច់ផ្នែកៗទៅហើយ។ ព្រោះវាមិនងាយស្រួលទេ។

យើងទោរទន់ទៅវិនិច្ឆ័យគ្នាទៅវិញទៅមក។ យើងវិនិច្ឆ័យយ៉ាងខ្លាំងក្លា។ ឬយើងវិនិច្ឆ័យដោយមិន យុត្តិធម៌ ពេលយើងមើលទៅមនុស្សដទៃ—

អែលឌើរ ហលឡិន

ហើយប្រកាន់តាមគោលលទ្ធិ ចំពោះកំរ ទាំងនេះ— យើងនឹងឡើងលើក្នុងនេះ តាមវិធីដ៏ប្រសើរ បំផុតដែលយើងដឹង ហើយពេលខ្លះវា នឹងមានការខុស ប្លែកគ្នាបន្តិចបន្តួចតាមគ្រួសារនីមួយៗ។

ការធ្វើការអ្នកគ្នា

អែលឌើរ អូក

មានទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៃបញ្ហានោះ ហើយនោះ គឺការរង់ចាំឱ្យដឹងពីការដឹកនាំ។ សេចក្តីប្រកាស ដល់ក្រុមគ្រួសារ បានសុំឱ្យដឹកនាំគ្រួសារ។ ឱ្យពួក គូរតែហៅគ្រួសាររបស់គាត់ឱ្យជុំគ្នាដើម្បីអធិស្ឋានជា គ្រួសារ។ ឱ្យពួកគេធ្វើឱ្យប្រាកដថា ពាក្យដ៏ជុំក្រុម គ្រួសារគឺត្រូវបានធ្វើឡើង។ ពេលខ្លះវាប្រសើរជាង ដើម្បីផ្ទេរទៅឱ្យម្តាយធ្វើផែនការ គាត់ប្រហែលជាធ្វើ បានល្អជាងឱ្យពួកគេ។ តែព្រះអម្ចាស់ចង់ឱ្យឱ្យពួកមាស

ការទទួលខុសត្រូវ។ នោះជាហេតុផល ដែលយើង អាននៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសដល់គ្រួសារថា “ឱ្យពួកគេ ចាត់ឱ្យធ្វើប្រធានដឹកនាំ”។

ឱ្យពួក ចូរក្រោកឡើង ហើយធ្វើនូវតួនាទីរបស់អ្នក។

អែលឌើរ ហលឡិន

ហើយរឿងនោះត្រូវនឹងការអធិសប្បាយរបស់យើង កាលពីដើមថា កម្លាំង ជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកនិង អូសទាញមនុស្សចេញពីផ្ទះសំបែង។ នេះគឺជា ឧទាហរណ៍មួយទៀតនៃការព្យាយាមរបស់យើងដើម្បី នាំមនុស្សចូលក្នុងផ្ទះសំបែង ដោយរួមមាននឹងជា ពិសេសជាឱ្យពួកគេទាំងឡាយ យើងសូមនិយាយម្តង ទៀត។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ឱ្យពួកដឹកនាំ និងហៅគ្រួសាររបស់ពួកគាត់ឱ្យនៅជុំ គ្នា។ តែម្តាយត្រូវតែជួយសំរួលដល់ការងារជុំគ្នា នោះ។ ពួកគេអាចធ្វើឱ្យគ្រួសាររបស់ពួកគេមកជុំគ្នា ដូចនោះ ហើយគ្រួសារត្រូវផ្លូវដើម្បីធ្វើឱ្យវាក្លាយជា បទពិសោធន៍ដ៏ល្អមួយ។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ពេលដែលអ្នកជួបជុំគ្នា ពេលអ្នកដឹង—ចំពោះ គោលការណ៍ដំបូងរបស់យើង—ថាគ្រួសារគឺបាន តែងតាំងឡើងដោយព្រះ ហើយយើងស្ថិតក្នុងកិច្ចការ នេះជាមួយគ្នា ប្រាកដណាស់បន្ទាប់មកអ្នកអាចដាក់ ផែនការ ជាមួយគ្នា ហើយមើលការកើតឡើង។ អ្នកជួយធ្វើឱ្យវាកើតឡើងជាមួយគ្នា។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ហើយកូនៗត្រូវតែមានឆន្ទៈ។ ពួកវាយំទង់ត្រូវតែ មានឆន្ទៈដូចយើង។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ពេលខ្លះពួកគេមានឆន្ទៈដូចយើង។

អែលឌើរ អូក

មិនមែនជាការងារតូចតាចទេ។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ទោះជាយ៉ាងណាត្រូវធ្វើវា។ ទោះជាយ៉ាងណា ត្រូវធ្វើវា។

គោលការណ៍ដែលយើងបានលើកឡើង គោលការណ៍ទាំងអស់នេះអំពីអ្វីដែលគ្រួសារគួរ តែផ្អែកទៅលើ គោលការណ៍ទាំងអស់ចង្អុលបង្ហាញ យើងចំពោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ខ្ញុំគិតថា ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធគឺជាពរដ៏យំទង់នៅក្នុងជីវិតយើង មិនថាគ្រួសារ យើងបានទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធឬហើយក្តី ឬថាយើង កំពុងសង្ឃឹមចំពោះក្រុមគ្រួសារថា នឹងចូលទៅ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធក៏។ គោលការណ៍នៃសេចក្តីពិត ទាំងអស់នេះ និងកំរនៃជីវិតគ្រួសារនៅក្នុងព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ព្រោះនោះគឺជាកន្លែងដែលយើងអាចក្លាយជា គ្រួសារដ៏នោមស្តកល្យជានិច្ច។

អែលឌើរ បល់ឡាន បាននិយាយថា៖ “ប្រាកដ ណាស់អស់អ្នកទាំងឡាយណាដែល...បានប្រគល់ឱ្យនូវ កូនៗដ៏មានតម្លៃត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវកិច្ចការដ៏ពិសិដ្ឋ និងដ៏ វិសេស ត្បិតយើងគឺជាអ្នកដែលព្រះបានតែងតាំងឱ្យរុំពុំ កូនចៅនៅសម័យនេះជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ភ្លើងនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយឱ្យស្គាល់ថាតើពួកគេជា នរណា”។ ហើយនោះនិយាយអំពីអ្វីៗដែលយើងត្រូវ ធ្វើក្នុងនាមជាឱ្យពួកម្តាយ”។

គ្រួសារធំ

អែលឌើរ ហលឡិន

ហេតុអ្វីយើងមិននិយាយអំពីអ្នកដទៃអ្នកដែលអាច ជួយ“គ្រួសារ”—ដ៏អូនដីតា ម៉ីង ពូ បុរេណាម្នាក់ ដែលនៅត្រាមួយមិនមានគ្រួសារពេញលេញ។ យើងទាំងអស់គ្នាទទួលស្គាល់នៅក្នុងសេចក្តីផ្តើមថា ពុំមែនមនុស្សគ្រប់រូបនឹងដូចនូវប្រយោជន៍នេះទេ ប៉ុន្តែ យើងអាចធ្វើការតាំងចិត្តចំពោះកំរ និងគោលលទ្ធិ ទាំងនេះ។ ការអធិប្បាយណាមួយអំពីរបៀបដែល យើងធ្វើឱ្យមានការចាប់អារម្មណ៍មកដល់គ្រួសារដែល មានអត្ថន័យគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ដែរឬទេ?

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ខ្ញុំមិនចង់គិតក្នុងនាមជាមួយថា ខ្ញុំគ្មានជំនួយពីនរណាផ្សេងទៀតឡើយ។ ខ្ញុំមាន អំណរគុណចំពោះមនុស្សល្អ ដែលបានជះឥទ្ធិពលដល់ កូនរបស់ខ្ញុំ។ ហើយពួកគេមានច្រើនណាស់ តាំងពី គ្រូបង្រៀនរហូតដល់អ្នកជិតខាង មិត្តភក្តិ និង សាច់ញាតិទាំងអស់។ មានវិធីជាច្រើនដែលមនុស្ស ជួយដល់កូនខ្ញុំ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណចំពោះរឿង នោះ។ វាគឺជាសាក្សីបន្ថែមចំពោះអ្វីៗដែលយើងកំពុង ព្យាយាមបង្រៀនពួកគេ។ ហើយពេលខ្លះ អ្នកទៅដល់ ចំនុចមួយជាមួយ ដែលអ្នកមិនអាចមានឥទ្ធិពលដល់ កូនម្នាក់របស់អ្នកមានមនុស្សផ្សេងទៀតអាចជះ ឥទ្ធិពលដល់ពួកគេ។

ខ្ញុំមានកូនខ្លះបានរស់នៅឯបរទេស។ កូនស្រីពៅ របស់ខ្ញុំកំពុងរស់នៅឯប្រទេស អេស្ប៉ាញ ជាមួយនឹង ស្វាមីរបស់នាង ហើយមានកូនដំបូងរបស់នាងនៅ ទីនោះ។ ប្រាកដណាស់នាងរស់នៅឆ្ងាយពីដីដូន ហើយខ្ញុំមានការព្រួយបារម្ភអំពីរឿងនេះ និងព្រួយបារម្ភ អំពីនាង តែពួកបរិសុទ្ធដ៏ល្អនៅទីនោះ គឺជាគ្រួសារ របស់នាង។ ពួកគេបានជួយនាង ហើយស្រឡាញ់នាង និងកូន។ ខ្ញុំមានអំណរគុណខ្លាំងណាស់ចំពោះពួកគេ និងចំពោះការថែរក្សា ព្រមទាំងឥទ្ធិពលល្អរបស់ពួកគេ នៅក្នុងជីវិតរបស់នាង។

អែលឌើរ អ្នក

ខ្ញុំបានធំឡើងនៅក្នុងគ្រួសារដែលមាន មេគ្រួសារទោល បន្ទាប់ពីឪពុករបស់ខ្ញុំបានទទួល មរណភាព ពីមុនខ្លះមួយប្រាំបីឆ្នាំរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងតាំង ដើមដំបូងមកនូវអ្វីដែលជាឥទ្ធិពលរបស់លោកតា លោកយាយ អ្វីដែលជាឥទ្ធិពលល្អនៃមីង ពូ និងបងប្អូន ដីដូនមួយ។ ខ្ញុំសប្បាយរីករាយក្នុងការមើលឃើញ កម្លាំងនៃគ្រួសារទាំងមូល ពេលដែលខ្ញុំបានធ្វើដំណើរ ទៅខាងក្រៅសហរដ្ឋ។

ខ្ញុំគិតនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើននៃរចនាសម្ព័ន្ធ ពិភពលោក នៃក្រុមគ្រួសារធំគឺរឹងមាំជាងដែលវាមាន នៅអាមេរិកខាងជើង។ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តសមាជិក

ជាទីស្រឡាញ់ខ្ញុំនៅអាមេរិកខាងជើង ឱ្យប្រាកដថា ពួកគេបានឈោងទៅជួយពង្រឹងគ្រួសារដ៏ធំនោះ ហើយដឹងថា មានទឹកនៃនាគ្នាពិភពលោក ដែល ស្ថានភាពនោះគឺកំពុងដំណើរការប្រសើរជាងនៅ អាមេរិកខាងជើង។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ក៏មានគ្រួសាររួមផងដែរ។ ដូចដែលយើងបាន គូសបញ្ជាក់ថា នៅពេលដែលអ្នកចូលរួមមាន នូវវិសាលភាពនៃបទពិសោធន៍ និងឧបសគ្គ។ ស្ត្រីខ្លះ អាចមានកូន ខ្លះនឹងរៀបការ មានខ្លះជាស្ត្រីមេម៉ាយ ស្ត្រីខ្លះទៀតមិនដូច្នោះទេ។ ធាតុពិតមានស្ត្រីមួយ ចំនួនដែលអាចមានកូន ហើយមានកូនយ៉ាងច្រើន ទៀតផង។ ហើយនៅក្នុងគ្រួសាររួមនោះយើងត្រូវតែ ប្រជុំគ្នាជុំវិញ ហើយជួយឧបសគ្គពួកគេ។ វាគឺជា ឧបសគ្គក្នុងការមានគ្រួសារធំ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា គ្មាន សមាជិកនៃសាសនាចក្រនឹងនិយាយថា៖ “អ្នកឯងភ្លេច ហើយ ដែលមានកូនម្នាក់ទៀតនោះ” តែដូច្នោះទៅវិញ ត្រូវអបអរ ហើយ និយាយថា៖ “ខ្ញុំគាំទ្រដល់អ្នក។ សូមឱ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្ញុំអាច ដើម្បីលើក ទឹកចិត្ត ហើយជួយអ្នកនៅក្នុងបញ្ហានោះ។”

អែលឌើរ អ្នក

ខ្ញុំរីករាយដែលបងស្រីបានលើកឡើងបញ្ហានោះ ពីព្រោះយើងពិតជាទទួលបានរបាយការណ៍ថា ពួក បរិសុទ្ធច្រើនចុងក្រោយខ្លះ បានរិះគន់ពួកបរិសុទ្ធច្រើន ចុងក្រោយផ្សេងទៀតអំពីការមានកូន។ ខ្ញុំចាំថា ដើម ឡើយក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើង ពេលដែលភរិយា របស់ខ្ញុំ ជូន កូនមានទម្ងន់កូនទីប្រាំរបស់យើង ហើយ ស្ត្រីដែលសកម្មបំផុតនៅក្នុងរូងរបស់យើងបាននិយាយ ថា៖ “តើអ្នកកំពុងព្យាយាមបង្កើនចំនួនក្នុងពិភពលោក តែម្នាក់ឯងឬ?” ខ្ញុំមានមោទនភាពចំពោះ ជូន ពេល ដែលគាត់បានឆ្លើយថា៖ “ខ្ញុំគិតមិនឃើញថាមាន នរណាផ្សេងទៀតអាចធ្វើបានប្រសើរជាងនេះ ឡើយ”។

អែលឌើរ ហលឡិន

ហើយយើងទាំងអស់គ្នាសូមទទួលស្គាល់— ស៊ី ស្ទើរ ថែនណីដែលបានធ្វើកិច្ចការនេះ—ថាមានបញ្ហា ជាច្រើនខាងសុខភាព មានបញ្ហាជាច្រើនទៀតដែល មិនសម្រេចនិយម។ យើងមិននិយាយអំពីលុយ ឬ ការកែតម្រូវខាងនយោបាយ ឬ ភាពខុសគ្នាក្នុង សង្គមនោះទេ យើងកំពុងនិយាយអំពីរឿងដែលបាន ណែនាំដំបូងដ៏ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដំណើរល្អ។ នោះគឺជា មូលហេតុថែមទៀតដែលមិនត្រូវរិះថ្លៃ។ យើង បង្រៀន យើងប្រជុំគ្នា យើងសប្បាយជាមួយនឹងបរិបទ នៃដំណើរល្អ យើងលើកទឹកចិត្តមនុស្សឱ្យស្វែងរកដោ គវាសនាដែលជាប់ពួកគេ។

មិនត្រូវបោះបង់ឡើយ

ស៊ីស្ទើរ ថែនណី

ខ្ញុំគិតអំពីប្រធានបទនៃការចិញ្ចឹមកូនចៅដែល យើងប្រហែលជាមានមនុស្ស នៅក្នុងចំណោមអ្នក ស្តាប់របស់យើង មានអារម្មណ៍មិនល្អអំពីខ្លួនឯង។ ភាពផ្សេងពីគ្នារវាងគំរូ និងការពិតនៃជីវិតរាល់ថ្ងៃ ពេលខ្លះហាក់ដូច ជាធំណាស់ចំពោះយើងក្នុងនាម ជាមួយ និងឪពុក។ តែខ្ញុំជឿថាការធ្វើជាមួយ ឬឪពុកគឺជាគួរទិសដៅសកលមួយ ហើយជាការហៅ ដ៏អស់កល្ប ហើយជាមួយនឹងការហៅ យើងបានទទួល ពរដ៏យ៉ាងមួយ និងជំនួយពីព្រះ។ យើងត្រូវការមេផ្ទះរូប នោះ ហើយយើងត្រូវការវិញ្ញាណនោះនៅជាមួយ យើង ពេលយើងចិញ្ចឹមបិប្ផាចំកូនរបស់យើង។ តាមពិត ទៅខ្ញុំគិតដូចជា អេលីយ៉ា យើងត្រូវការចំណែកទ្វេរ ផងនៃវិញ្ញាណនោះកាលដែល យើងចិញ្ចឹមបិប្ផាចំកូន របស់យើង។ ខ្ញុំជឿថា យើងត្រូវបានប្រទានពរឱ្យរួម កិច្ចការនោះ។ ទាំងនេះគឺជាកូនចៅរបស់ព្រះវរបិតា មិនមែនជារបស់យើងតែម្នាក់ឯងនោះទេ។ ពួកគេជា កូនចៅវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងប្រទាន ពរដ៏យ៉ាងមួយ យើងជាមួយនឹងចំណែកទ្វេរផងនៃ វិញ្ញាណនោះ។

ដែលខ្មើរ អ្នក

ហើយអ្នកខ្លះមានការពិបាកជាងអ្នកដទៃ។ វាគ្មានទេដែលយើងចិញ្ចឹមកូនចៅទាំងអស់ឱ្យស្មើគ្នានៅក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់របស់ឪពុកម្តាយ ឬ ការសម្រេចចិត្តគ្រឹះមួយចំនួនបានគំរូរឱ្យមាន។ យើងប្រហែលជាធ្វើឱ្យស្មើភាព នៅក្នុងការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ តែយើងមិនអាចធ្វើឱ្យស្មើគ្នានៅក្នុងការបែងចែកពេលវេលាទេ ព្រោះសេចក្តីត្រូវការខុសៗគ្នា។

ស៊ុស្កើរ បើក

ខ្ញុំបានឃើញគំរូនៃការចាត់ចែងពេលវេលានៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់។ បងស្រីច្បងរបស់ខ្ញុំដែលជាបងច្បងនៃកូន 10 នាក់ បានឆ្លងកាលពីគាត់មានអាយុ ពីរឆ្នាំ។ វាគ្មានមធ្យោបាយសំរាប់ម្តាយខ្ញុំនិយាយថា៖ “ខ្ញុំនឹងផ្តល់ឱ្យរយះពេល 10 នាទីដល់កូននេះ ហើយ 10 នាទី ដល់កូនម្នាក់ទៀត”។ វាគ្មានការសង្ស័យថា កូនស្រីម្នាក់នោះបានយកពេលវេលាដ៏ច្រើនបំផុតអស់រយះពេលយ៉ាងយូរនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារទេ។

ខ្ញុំក៏គិតដែរថា ជំនួយ និងអំណាចសំរាប់គ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ចបានផ្សារភ្ជាប់ មានមកនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ភាគច្រើនដូចជាប្រធានស្តេក និង ប៊ីស្ស៊ុតត្រូវបានប្រគល់កូនសោ និងអំណាចហើយនិងសិទ្ធិអំណាចដើម្បីដឹកនាំស្តេក ឬរូង ឪពុកម្តាយនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានឱ្យនូវអំណាចដើម្បីទទួលបានឆ្លើយដើម្បីទទួលបានវិវរណៈដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហា ដែលពួកគេត្រូវដោះស្រាយ។

ដែលខ្មើរ អ្នក

ផ្នែកនៃទស្សនវិស័យនោះគឺដើម្បីដឹងថាព្រះបានប្រទានពរដ៏យូរទាំងនេះ ដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់នូវអំណាចនៃការជ្រើសរើស។ ពេលវេលានឹងមកដល់នៅក្នុងភាពចាស់ទុំរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវធ្វើការជ្រើសរើស និងទទួលខុសត្រូវសំរាប់ពួកគេ។ វាតែងតែជារឿងដែលសំណាងមិនល្អ នៅពេលដែលឪពុកម្តាយទទួលបានរំកិលស នៅក្នុងភារកិច្ចមជ្ឈឹមវ័យរបស់ពួកគេសំរាប់រាល់ ការសម្រេចចិត្តដែលកូនចៅរបស់ពួកគេបានធ្វើ។ យើងមិន

ដែលបោះបង់ចោលឡើយ។ ហើយយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះការបង្រៀន គោលការណ៍ត្រឹមត្រូវ និងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលយើងអាចដោយគ្រួសារឡាញ និងការបញ្ចុះបញ្ចូល។ ទាំងនេះគឺជាគោលការណ៍បញ្ជីភាពសំរាប់គ្រួសារក៏ដូចជាសំរាប់សិទ្ធិ អំណាចនៃសាសនាចក្រដងដែរ។ បន្តការអធិស្ឋាន បន្តព្យាយាម តែដាក់ចុះបន្ទុក ដ៏ធំនៃកំហុសនោះ។ មនុស្សត្រូវបានប្រទានឱ្យអំណាចនៃការជ្រើសរើសដែលនឹងធ្វើការជ្រើសរើសខុស ហើយពេលខ្លះជាវិធីតែមួយ គត់ដែលមនុស្សនឹងត្រូវ រៀនគឺដើម្បីធ្វើការជ្រើសរើសហើយមើលឃើញនូវលទ្ធផលរបស់វា។ បន្ទាប់មកយើងពឹងផ្អែកទៅលើ អំណាចដ៏អស្ចារ្យនៃដង្ហាយធូននៃព្រះអម្ចាស់ និងព្រះអង្គសង្គ្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង។

ការបង្កើតបរិយាកាសចិញ្ចឹមបីបាច់

ស៊ុស្កើរ ឡាន

តើយើងបាននិយាយគ្រប់គ្រាន់ល្អអំពីការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកឬទេ? យើងបានប្រើប្រាស់នូវពាក្យពេចន៍ជាច្រើនអំពីរបៀបដែលយើងគួរតែបង្រៀនកូនចៅរបស់យើង និងអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើនៅក្នុងគេហដ្ឋានរបស់យើង ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា តាមពិតទៅយើងត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ខ្ញុំបានឮនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ថា គ្មានអ្វីដែលមហិមាជាងឪពុកអាចធ្វើ

សំរាប់កូនៗរបស់គាត់មហិមាជាងការស្រឡាញ់ម្តាយរបស់ពួកគេនោះទេ។ ហើយវាក៏ដូចគ្នាចំពោះសមាជិកគ្រប់រូបនៃគ្រួសារដែរ—ដើម្បីរកវិធីដ៏ពិតប្រាកដដើម្បីបង្ហាញ និងនិយាយ ហើយបញ្ចេញនូវសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ។

ដែលខ្មើរ ហលឡិន

វាហាក់ដូចជា ភាគច្រើននៅក្នុងសាសនាចក្រដែលយើងកំពុងតែព្យាយាមប្រមូលមនុស្សឱ្យនៅក្នុងគេហដ្ឋានរួមមានឪពុក។ មាននូវការអញ្ជើញមួយចំពោះឪពុក និងម្តាយដែលអ្នកទាំងពីរត្រូវនៅក្នុងគេហដ្ឋាន ឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ឪពុករបស់ភរិយាខ្ញុំបានទទួលមរណភាពកាលពីថ្មីៗនេះ ហើយនាងមាន ទុក្ខក្នុងនាមជាកូនស្រីដែល

ពាក់បង់ឪពុកនាង។ ខ្ញុំបានល្អឈាមគាត់ ហើយគាត់បាននិយាយថា “តែគាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់។ គាត់ប្រៀបធៀបខ្ញុំស្តាប់។ គាត់ដាក់ខ្ញុំដេកលើគ្រែ។ គាត់នាំខ្ញុំឱ្យដេក” ។ គាត់បាននិយាយទៀតថា “ខ្ញុំស្នើរតែមិនចាំថាមានយប់ណាមួយដែលគាត់មិននាំខ្ញុំចូលគេងហើយមិន ប្រៀបធៀបខ្ញុំស្តាប់នៅលើគ្រែ”។ ខ្ញុំចង់និយាយអំពីវត្តមានរបស់ឪពុកនៅក្នុងផ្ទះ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរដល់កូនប្រុសៗរបស់ខ្ញុំដែលបានធ្វើល្អជាង ខ្ញុំបានធ្វើក្នុងការប្តូរកូនប្រុស និងកូនចៅចេញក្រៅអំឡុងពេលនោះព្រះវិហារ។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ខ្ញុំគិតថា មាននូវឥទ្ធិពលដ៏មហិមានៅក្នុងពិភពលោកដែលកំពុងតែព្យាយាមទាញយើងចេញពីគេហដ្ឋាន តែការនោះច្រើនតែរឿងទាំងនោះដែលជារឿងយ៉ាងសំខាន់។ ពេលខ្ញុំក្រឡេកមើលអ្វីដែលធ្វើឱ្យយើងដើរខុសផ្លូវនៅក្នុងគ្រួសារ ពេលខ្លះវាមានច្រើនពេក ហើយពេលខ្លះវាមានតិចពេក។ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់គឺជាប់ទាក់ទងនឹងរឿងខាងសម្ភារៈ។ ខ្ញុំគិតថា យើងពិតជាត្រូវមើលដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវជីវិត និងការដាក់អាទិភាពរបស់យើង—តើយើងរស់នៅពេកមែនទេ? តើយើងកំពុងតែព្យាយាមធ្វើច្រើនពេកមែនទេ? —ហើយសម្លឹងមើល ទៅវត្តដែលពិតជាធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នា នៅក្នុងជីវិតនៃកូនចៅរបស់យើងនិងត្រូវប្រាកដថា វាជារឿងខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងមិនបដិសេធន៍ចោល។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ខ្ញុំគិតថាវាមិនចំណាយសកម្មភាពបន្ថែម ឬពេលវេលាយ៉ាងច្រើនដើម្បីធ្វើតាមផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ វាអាចធ្វើឡើងតាមវិធីយ៉ាងងាយៗ។ ខ្ញុំគិតថាវាហ៊ានមួយដែលសំខាន់ជាងគេបំផុតសំរាប់ឪពុកម្តាយដើម្បីយល់អំពីគេហដ្ឋានមួយគឺបង្កើតនូវបរិយាកាសមួយ។ ជាញឹកញាប់ យើងនិយាយថា វាជាកិច្ចការ ឬយើងវាស់វែងអ្វីៗតាមការជោគជ័យ ឬ វត្តនានា ឬតាមបញ្ជី។ តែយើងអាចគិតអំពីបរិយាកាសមួយដែលអ្វីមួយអាចលូតលាស់។

ពាក្យថា *បរិយាយ* គឺមានន័យថាការជួយអ្វីមួយឱ្យ ដុះលូតលាស់ឡើង។ អ្វីមួយដែលមិនអាចលូតលាស់ឡើងនៅកន្លែងដែលស្ងួត ឬ ត្រជាក់ពេក ឬជីវិតពេកទេ។ ការងាររបស់ឪពុកម្តាយ គឺការរក្សាបរិយាកាសនៅកន្លែង ដែលអាចដុះលូតលាស់ដោយព្រះវិញ្ញាណកន្លែងដែលមានសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីសប្បុរស។

ខ្ញុំបានឃើញម្តាយដ៏ល្អម្នាក់នៅប្រទេសមិចស៊ិកូនៅក្នុងផ្ទះដ៏កំសត់មួយ ។ គាត់មានទិដ្ឋភាពខ្ពស់តូចមួយហើយគាត់គួរគំនូរសួនច្បារនៅលើជញ្ជាំង។ គាត់គ្មានដីធ្លីសួន។ គាត់មានតែជញ្ជាំង ដូចនេះ គាត់បានគូរគំនូរសួនច្បារ ជាមួយនឹងផ្កា ដើមឈើ និងទឹកជ្រោះ។ គាត់ចង់បង្កើតបរិយាកាសសំរាប់ការរីកចម្រើនពោះគ្រួសាររបស់គាត់។ នោះគឺជាកំរិតដ៏ល្អដែលគាត់មានដើម្បីបង្កើតជាកន្លែងមួយសំរាប់គ្រួសាររបស់គាត់មាននូវទស្សនៈនៃការរីកចម្រើន។

អែលឌើរ អូក

ម្តាយរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ពាក្យសំដីរបស់ ភៀល ពាក់ដែលបាននិយាយថា “ខ្ញុំស្រឡាញ់កូនៗខ្ញុំអស់ពីចិត្តខ្ញុំតែខ្ញុំមិនអាចស្រឡាញ់ពួកគេអស់ពីពេលវេលានោះទេ”។ ហើយដូចនេះ គាត់មានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្លាំងណាស់ចំពោះពេលវេលាដែលមានកំណត់របស់គាត់ បន្ទាប់ពីបានធ្វើជាអ្នករកស៊ីចិញ្ចឹមគ្រួសារ។ គាត់បានមើលចំពោះអ្វីដែលយើងបានធ្វើនៅពេលដឹកប្រទេសដែលយើងមានឱកាសធ្វើកិច្ចការជាមួយគ្នា។ គាត់ចូលចិត្តឱ្យយើងធ្វើកំរោងជាមួយគ្នា។ ខ្ញុំបានមើលត្រឡប់ក្រោយវិញនូវការជះឥទ្ធិពលយ៉ាងមហិមាជាង ខ្ញុំជួបប្រទះនៅពេលនោះ ហើយខ្ញុំដឹងថាគាត់កំពុងតែស្វិតស្វាញធ្វើការ ងារដ៏មានសារៈសំខាន់របស់ឪពុកម្តាយក្នុងការនាំឱ្យកូនៗធ្វើការជាមួយនឹងឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។

វាលំបាកឡើងៗ ដើម្បីធ្វើកិច្ចការនោះនៅក្នុងសង្គមដែលនោះជនបទមួយចំនួនដែលមនុស្សរស់នៅ។ មនុស្សដែលរស់នៅផ្នែកដែលមិនទាន់រីកចម្រើននៃពិភពលោក ដែលមានស្វាមី ភរិយា និងកូនៗធ្វើការ

ជាមួយគ្នានៅក្នុងទីវាលស្រែ មិនមានបញ្ហាដូចគ្នានោះទេ ។ តែគោលការណ៍មានប្រសិទ្ធិភាព និងមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងសំរាប់យើង។

គោលការណ៍ទាំងឡាយនៃវិជ្ជាមេផ្ទះ

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

លោកនិយាយពីគោលការណ៍ទាំងឡាយ។ ខ្ញុំគិតថានោះគឺជាអ្វីដែលយើងពិតជាត្រូវត្រឡប់ទៅរកការពិភាក្សាទាំងនេះវិញ ពីព្រោះគ្រួសារ និងស្ថានភាពគ្រួសារគឺខុសគ្នានៅទូទាំងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍នៃការងារ និងសេចក្តីស្រឡាញ់និងភាពមិនអត្តាទិយម និងការអភ័យទោសហើយការបំរើ ទាំងនោះគឺជាគោលការណ៍គ្រឹះនៃដំណើរល្អ គឺជាកន្លែងដែលយើង ទៅដើម្បីដឹងរបៀបដើម្បីចិញ្ចឹមបំបាច់កូនចៅរបស់យើង ដើម្បីស្ថាបនាចំណងមិត្តភាពរបស់យើង។

អែលឌើរ អូក

ខ្ញុំគិតថា ការប្រកាសដល់គ្រួសារផ្តល់ឱ្យយើងនូវគោលការណ៍មួយចំនួន ដែលយើងត្រូវតែយោងតាម៖ “តាមគោលការណ៍ព្រះ ឪពុកបានចាត់ឱ្យធ្វើប្រធានដឹកនាំគ្រួសាររបស់ខ្លួន ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីសុខចិត្ត យើងមានភារកិច្ចក្នុងការផ្តល់នូវសេចក្តីត្រូវការក្នុងជីវិត ព្រមទាំងការពារគ្រួសារខ្លួនផង។ ម្តាយមានភារកិច្ចទម្ងន់ដើម្បីថែទាំបំបាច់កូនចៅរបស់ខ្លួន”។—វាមិនបាននិយាយថាដោយមិនចុះសំរុងគ្នា នោះទេ។—“នៅក្នុងភារកិច្ចពិសិដ្ឋទាំងនេះ ឪពុកម្តាយមានភារកិច្ចឱ្យចេះជួយគ្នាទៅវិញទៅមកជាគូស្នើគ្នា”។

ប្រហែលជាមានកាលៈទេសៈខ្លះដែលម្តាយត្រូវធ្វើជាអ្នករកស៊ីចិញ្ចឹមគ្រួសារ។ ខ្ញុំបានរស់នៅក្នុងផ្ទះបែបនោះ។ សុខភាពឪពុក ប្រហែលជាធ្វើឱ្យមិនអាចធ្វើកិច្ចការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែក្រោមគោលការណ៍នៃវត្តស្នើគ្នាក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានានា កាលៈទេសៈទាំងនេះអាចដំណើរការបានជាមួយនឹងការបំផុសគំនិតមកពីស្ថានសួគ៌។

សុរិស្ថិរ ថេនណី

ខ្ញុំគិតថានៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីការសង់
គេហដ្ឋានមួយ យើងត្រូវការគោលការណ៍ និងជំនាញ
ជាក់លាក់មួយចំនួន នៅក្នុងការបង្កើតគេហដ្ឋាន និង
ការខ្វះខាតជំនាញវិជ្ជាមេដ្ឋះ—ហើយខ្ញុំមិនចង់មាន
ន័យថាគ្រាន់តែចេះដុតដំបូងទេ—បានបង្កើតទ្វារ
អារម្មណ៍ដូច ជាគ្មានផ្ទះដែលមួយចំនួនចេញលទ្ធផល
មកដូចជាជនអនាថា។ មនុស្សដែលគ្មានកន្លែងទៅ
ដែលមានព្រះវិញ្ញាណដែលសតិអារម្មណ៍មាន
ស្ថេរភាព ដែលមានគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែល
យើងបាននិយាយអំពីការមានបញ្ហានៃការអស់សង្ឃឹម
ដូចគ្នាយ៉ាងច្រើន នៃការងាកទៅរកគ្រឿងញៀន
ឬអសីលធម៌ ដែលជនអនាថាប្រព្រឹត្ត។ ហើយយើង
មានឱកាសដើម្បីធ្វើជារម្មៈ ម្តាយ និងឪពុកធ្វើការជា
មួយគ្នា ដើម្បីបង្កើតបរិយាកាសដែលនឹងធ្វើឱ្យផ្ទះមិន
គ្រាន់តែជាកន្លែងមួយទេ តែជាកន្លែងទទួលអារម្មណ៍
និងបរិយាកាសនៃផ្ទះនោះ។

អែលឌើរ អូក

ខ្ញុំរីករាយដែលបងស្រីបាននិយាយពីវិជ្ជាមេដ្ឋះ
ពីព្រោះវិជ្ជាមេដ្ឋះ គឺ ពាក្យចម្លែកនៅក្នុងភ្នែកនៃមនុស្ស
ខ្លះ ហើយវាមិនត្រូវបាន ចំអកនោះទេ។ ប៉ុន្តែយើង
ប្រហែលជាត្រូវឱ្យនិយមន័យវិជ្ជាមេដ្ឋះ។ វិជ្ជាមេដ្ឋះគឺ
មិនគ្រាន់តែចេះដុតដំបូង ឬ ការសំអាតផ្ទះនោះទេ។
វិជ្ជាមេដ្ឋះគឺជាការធ្វើឱ្យបរិយាកាសចាំបាច់ចំពោះ
ការចិញ្ចឹមបីបាច់កូនចៅរបស់យើង ឱ្យឆ្ពោះទៅរកជីវិត
ដ៏នោមសកល្យជានិច្ច ដែលជាការទទួលខុសត្រូវរបស់
យើងក្នុងនាមជាឪពុកម្តាយ។ ហើយវិជ្ជាមេដ្ឋះនោះគឺ
សំខាន់ចំពោះឪពុក ក៏ដូចជាចំពោះម្តាយផងដែរ។

សុរិស្ថិរ ឡាន

ហើយគេហដ្ឋាននោះ បន្ទាប់មកគេហដ្ឋាននោះ
ចាំបាច់ត្រូវជាកន្លែងដែលមានសុវត្ថិភាព ជាកន្លែង
ដែលសមាជិកគ្រួសារទាំងអស់អាចមក ហើយដឹងថា
ពួកគេមានក្តីស្រឡាញ់ និងសុវត្ថិភាពពីរឿងផ្សេងៗនៃ
ពិភពលោក ហើយថាពួកគេមិនអីទេ។

អែលឌើរ អូក

នៅលើប្រធានបទនៃការផ្ទេរសិទ្ធិ វាប្រហែលជា
មានការបែកបាក់រវាងការរក្សាផ្ទះ និងវិជ្ជាមេដ្ឋះ ប៉ុន្តែ
ពុំមានការងាររក្សាផ្ទះណា ដែលមិនអាចផ្ទេរសិទ្ធិ
បានទេ។ យើងមិនផ្ទេរសិទ្ធិការដឹកនាំវាត្រឹមជុំក្រុម
គ្រួសារទេ។ យើងនឹងមិនផ្ទេរសិទ្ធិការអធិស្ឋានជា
គ្រួសារ ឬក្តីស្រឡាញ់នៃម្តាយ និងឪពុកសំរាប់កូនចៅ
ឬពេលវេលារបស់បុគ្គលម្នាក់ៗដែលសំខាន់ សំរាប់
ការរីកចំរើននោះទេ។ សូមធ្វើការសម្រេចចិត្តរវាង
ការថែរក្សាគេហដ្ឋាន និងវិជ្ជាមេដ្ឋះ។

សុរិស្ថិរ ឡាន

យើងមិនអាចផ្ទេរសិទ្ធិការទទួលខុសត្រូវទាំងនោះទេ
តែយើងអាចចែកចាយការទទួលខុសត្រូវនោះបាន។

អែលឌើរ អូក

បាទ យើងអាច។

អែលឌើរ ហលឡិន

វាធ្វើឱ្យខ្ញុំនិយាយមិនចេញនៅពេលអែលឌើរ
អូក បាននិយាយថាអ្នកមិនអាចផ្ទេរសិទ្ធិនោះទេ។
ឱ្យសហគមន៍ អ្នកមិនអាចផ្ទេរសិទ្ធិនោះទៅក្នុងក្រុម
ពាណិជ្ជកម្មទេ—

អែលឌើរ អូក

សូម្បីតែទៅឱ្យសាសនាចក្រ។

អែលឌើរ ហលឡិន

ឬចំពោះសាសនាចក្រ។ នោះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំចង់
និយាយ។ ចូរយើងនិយាយពីកិច្ចការនោះ។ ចូរយើង
និយាយអំពីរបៀបដែលសាសនាចក្រជួយ និងប្រទាន
ពរដល់គ្រួសារ។ មានរឿងខ្លះមិនអាច ហើយប្រហែល
ជាមិនគួរធ្វើឡើងដោយសាសនាចក្រ ឬនរណាផ្សេង
ទៀត នៅពេលដែលវាពិតជាបញ្ហាគ្រួសារនោះ។

កាលវិភាគសកម្មភាពទាំងឡាយ

អែលឌើរ ហលឡិន

តើការប្រឹក្សាអ្វីខ្លះដែលយើងបានប្រមូលផ្តុំសំរាប់
ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ដើម្បីជួយពួកគេឱ្យមាន

គុណភាពក្នុងការជួយគ្រួសារ និងការដាក់កាលវិភាគ
និងប្រតិទិនសកម្មភាព និងព្រឹត្តិការណ៍នានា? ពេល
វេលាគឺជាបញ្ហានៅក្នុងរូង និងស្តេកនានានៃ
សាសនាចក្រ។

អែលឌើរ អូក តើយើងមើលកាលវិភាគនេះយ៉ាង
ដូចម្តេចទៅ?

អែលឌើរ អូក

សូមឱ្យខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ ប៊ីស្យា និងប្រធានស្តេក
ដែលធ្វើជាអធិតីក្នុងក្រុមប្រឹក្សារូង និងក្រុមប្រឹក្សាស្តេក។
ចូរដាក់កាលវិភាគថែរក្សាកូនចៅនៅលើរបៀប
វារៈនៅពេលដែលយើងធ្វើកាលវិភាគដោយមិន
គ្រាន់តែការប្រជុំដែលមាន និងសកម្មភាពនៅក្នុង
ប្រតិទិនសាសនាចក្រដោយគ្មានទាក់ទិននឹងអ្វីដែលវា
ធ្វើចំពោះគ្រួសារនោះទេ។

អែលឌើរ ហលឡិន

យើងចង់ប្រសិទ្ធភាពវ័យដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ តែយើង
ត្រូវការការគ្រួសារដែលជាសះស្បើយមួយដែរ។

សុរិស្ថិរ បើក

ជាច្រើនឆ្នាំទៅហើយ ខ្ញុំបានបង្កើតច្បាប់តូចមួយ
សំរាប់ខ្លួនខ្ញុំអាចអនុវត្ត ចំពោះមនុស្សគ្រប់គ្នា។
មូលហេតុមួយដើម្បីមាន សកម្មភាពរូង
ឬស្តេកព្រោះយើងត្រូវការវា ហើយសកម្មភាពនោះ
ពង្រឹងគ្រួសាររបស់យើងនិងបុគ្គល។ មូលហេតុមិនល្អ
មួយ ក្នុងការមានសកម្មភាពមួយគឺដោយសារតែវាគឺជា
ទំនៀមទំលាប់ ឬមានថ្លៃថ្នូរសំរាកមួយចំនួនដែល
យើងត្រូវប្រារព្ធឡើង។ នៅពេលយើងនិយាយអំពីគំរូនៃ
ដំណឹងល្អយើងដឹងអំពីសេចក្តីត្រូវការផ្សេងៗ។ ចូរដាក់
ផែនការសកម្មភាពនៅជុំវិញសេចក្តីត្រូវការទាំងនោះ
ហើយបើសកម្មភាព មួយធ្វើល្អនោះឆ្នាំមុន នោះវាមិន
មែនមានន័យថាយើងត្រូវការស្ថាបនាសកម្មភាពនោះ
ឱ្យទៅជាទំលាប់ទេ។

អែលឌើរ អូក

ហើយយើងអាចនិយាយបានថា វាប្រសើរចំផុត
នៅពេលកាលវិភាគសាសនាចក្រត្រូវបានគិតអំពី

នៅពេលក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ ឬការប្រជុំគណៈប្រធាន ពួកគេគួរតែគិតពិចារណាថា “តើយើងអាចជួយគាំទ្រដល់ក្រុមគ្រួសារដោយរបៀបណា?”

ស្ថានភាពគ្រួសារ ដូច្នោះបន្តក៏នៅរាល់យប់ក្នុងសប្តាហ៍ និងចុងសប្តាហ៍នឹងមិនមានហួសហេតុពេក ហើយមិនឆក់យកពេលវេលាដែលមានសំរាប់គ្រួសារឱ្យនៅជាមួយគ្នាឡើយ។

យើងត្រូវការបន្ថែមការដាស់តឿនថា បើយើងបង្កើតឱ្យកាន់តែច្រើនមានពេលវេលាទំនេរសំរាប់គ្រួសារនោះឱ្យពួកគេ ម្តាយត្រូវតែទទួលខុសត្រូវថែមទៀតក្នុងការមើលឱ្យពួកគេថា វាមិនគ្រាន់តែបង្កើនឡើងតែខាងកីឡា ខាងការមើលទូរទស្សន៍ សកម្មភាពកីឡា ឯកជន ឬការចូលរួមធំៗជាច្រើនផ្សេងទៀតក្នុងសកម្មភាពល្អរបស់សហគមន៍សំរាប់កូនចៅទេ។ យើងមិនព្យាយាមធ្វើឱ្យខ្លួនយើងដើរដោយលំបាកនៅក្នុងការប្រកួតប្រជែងជាមួយសកម្មភាពផ្សេងៗទៀតទេ។ យើងកំពុងព្យាយាមដើម្បីមានវិន័យក្នុងការប្រើប្រាស់នៃការប្រជុំ និងសកម្មភាពនានាដែលមានគុណប្រយោជន៍ដល់គ្រួសារ។ ហើយគ្រួសារត្រូវបោសសំអាតជាជានិច្ច ការអញ្ជើញ អ្នកដទៃឱ្យធ្វើការសំអាត។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

អ្នកដឹងទេ បញ្ហានោះត្រូវការទទួលខុសត្រូវមកលើគ្រួសារវិញមែនទេ?

អែលឌើរ អូក

ពិតប្រាកដហើយ។

រដ្ឋ និងក្រុមប្រឹក្សាគ្រួសារ

ស៊ីស្ទើរ ប៊ែក

ពេលប្រជុំក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ ឬគណៈប្រធានជួបពិភាក្សាគ្នា ជាញឹកញាប់ពួកគាត់ពិភាក្សាថា៖ “តើយើងអាចឱ្យមនុស្សគាំទ្រអង្គការរបស់យើងយ៉ាងដូចម្តេច?” ឬ “យើងមានមនុស្សជាច្រើននៅទីនោះ ដូច្នោះមានការគាំទ្រជាច្រើន”។ នោះពិតជាដើរថយក្រោយវិញ។ ពួកគេគួរតែ ចាប់ផ្តើមដោយនិយាយថា៖ “តើយើងអាចគាំទ្រដល់គ្រួសារយ៉ាងដូចម្តេច?” “តើយើងអាចគាំទ្រដល់កិច្ចការនោះយ៉ាងដូចម្តេច?” បន្ទាប់មក អ្វីដែលយើងធ្វើគឺជារឿងដ៏ធំដែលនឹងគាំទ្រដល់គ្រួសារ និងមិនមែនតាមរបៀបណាផ្សេងទេ ខ្ញុំគិតថាយើងទាំងអស់គ្នា អាចបង្វែរបញ្ហានោះថយក្រោយវិញ។

អែលឌើរ អូក

ហើយនេះគឺជាប្រធានបទមួយដ៏ធំសំរាប់ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ ជាក្រុមដូចយើងនៅថ្ងៃនេះជួបជុំគ្នា ហើយមានទស្សនៈវិស័យរបស់គាត់ ឬនាងផ្ទាល់។

បីស្បែកគឺជាអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តតែគាត់ស្តាប់ចេញពីក្រុមទាំងអស់ ហើយគាត់អាចព្យាយាមរៀបចំ កំរិតសកម្មភាព និងកែសម្រួលកាលវិភាគស្របតាមគោលការណ៍ទាំងនោះដែលយើងបាននិយាយអំពី។

អែលឌើរ ហលឡិន

ខ្ញុំចូលចិត្តគិតថា វាអាចជាមានតម្លៃ ដើម្បីផ្អាកនៅពាក់កណ្តាលនៃការប្រជុំ ហើយនិយាយទៅកាន់អ្នកស្តាប់របស់សាសនាគ្រូថា ទោះបីយើងមិនបានរៀបចំគម្រោងចេញជាចាំបាច់ដើម្បីធ្វើវា នោះយើងកំពុងតែដាក់គំរូនៅក្នុងនេះ នូវអ្វីដែលយើងចង់ឱ្យកើតឡើងនៅក្នុងចំណោមបុរស និងស្ត្រីនៅក្នុងសាសនាគ្រូ។

អែលឌើរ អូក

នៅគ្រប់វប្បធម៌។

អែលឌើរ ហលឡិន

នៅគ្រប់វប្បធម៌។ នេះគឺជាវិធីដែលពួកក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋត្រូវតែនិយាយអំពី។ ខ្ញុំសូមនិយាយថា នេះគឺជាវិធីដែលស្វាមី និងភរិយាគ្រប់រូបត្រូវតែនិយាយអំពី។ យើងគោរព យើងមានចំណាប់អារម្មណ៍ មនុស្សមានគំនិតយើងចែកចាយគំនិត។ ហើយនៅក្នុងវប្បធម៌មួយចំនួន—នេះគឺជាការចាក់ផ្សាយទាំងពិភពលោក—កិច្ចការនេះនឹងរត់ប្រឆាំងជាមួយ និងទំនៀមទំលាប់ហើយប្រវត្តិសាស្ត្រ បែបបទនៃមនុស្ស និងវប្បធម៌មួយចំនួន។ ប៉ុន្តែវប្បធម៌ដ៏ល្អណាមួយតែងតែបើកសម្តែងជានិច្ច។ បើវាមិនមែនជាទំលាប់ ឬប្រពៃណីក្នុងការស្តាប់ចំពោះបងប្អូនស្រី ឬមានការគោរពដ៏អស្ចារ្យបងប្អូនស្រីទាំងនេះដែលបានបង្ហាញចំពោះបញ្ហាជិតភាពនោះទេ—អ្វីៗទាំងអស់នេះ យើងសង្ឃឹមថានឹងបញ្ចុះបញ្ចូលដល់សាសនាគ្រូ នូវសេចក្តីត្រូវការដើម្បីស្តាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក និយាយជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ស្វែងរកគំនិតដែលប្រសើររំលឹក អធិស្ឋានសុំការណែនាំ ហើយជាលទ្ធផលធ្វើឱ្យមានក្រុមគ្រួសារល្អ និងសាសនាចក្រល្អបំផុត។ កិច្ចការនេះមិនគួរជាកិច្ចការដែលតូចជាងគេនៃបញ្ហា

ដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងការចាក់ផ្សាយរបស់យើង នៅយប់នេះទេ។

ផ្ទះផ្ទងសេចក្តីត្រូវការ និង ធនធានទាន

អែលឌើរ អូក

អែលឌើរ អិល ថម ភែរី បានផ្តល់ឱ្យនូវ គោលការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងការប្រជុំភាពជា អ្នកដឹកនាំទូទាំងពិភពលោកនាខែមករា ឆ្នាំ 2003។ ខ្ញុំចង់អាននូវពាក្យពេចន៍ខ្លះៗដែលគាត់ផ្តល់ជូនប្រាប់នៃ ការបញ្ជាក់ពាក្យពេចន៍នោះឡើងវិញ។ ពាក្យរបស់ គាត់គឺគាត់តែមានសារៈសំខាន់នៅសព្វថ្ងៃនេះជាង កាលពីព្រឹក្នាំមុន ។ គាត់បាននិយាយថា៖

“រឿងសម្ងាត់ក្នុងការរកសាងសាលា ឬមណ្ឌល រូង ឬ ស្តេកមួយគឺស្គាល់សមាជិករបស់អ្នក សមត្ថភាព របស់ពួកគេ និងសេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេ ហើយ ដាក់កម្មវិធីរបស់អ្នកផ្អែកទៅលើភាពជាអ្នកដឹកនាំដែល មាន និងសេចក្តីត្រូវការនៃសមាជិករបស់អ្នក...។ អ្វីៗ ដែលអ្នកធ្វើ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នទំហំដែលធំជាងគឺវាមិន ចាំបាច់ចាំបាច់ជាងនោះទេ។ ការរីកចម្រើនគ្រាន់តែទំហំ និងភាពចាស់ទុំនៃអង្គការរបស់អ្នក ប៉ុណ្ណោះ។ ចូរ ថែរក្សាកម្លាំង នៃពួកសមាជិករបស់អ្នក”។

វាគឺជាគោលការណ៍ដោះស្រាយឱ្យមានសេរីភាព។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ពិតមែនហើយ។ ហើយខ្ញុំគិតពីរបៀបដែលកិច្ចការ នោះនឹងមកដល់ ពួកអ្នកដឹកនាំអង្គការជំនួយអ្នកដឹកនាំ អង្គការបឋមសិក្សា នៅក្នុងរូង។ ជាញឹកញាប់ អ្នកហោអ្នកដឹកនាំថ្នាក់កុមារ ហើយគាត់មើលទៅ កម្មវិធីថ្នាក់ កុមាររួចគិតថា៖ “មែនហើយ តើខ្ញុំនឹងធ្វើ អ្វីៗទាំងអស់នេះបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?” ហើយគាត់ ខិតខំធ្វើកិច្ចការទាំងនោះ ហើយស្វែងរកនូវអ្វីផ្សេង ទៀតដែលគាត់អាចធ្វើ។

យើងត្រូវឱ្យផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់លើគ្រួសារ លើ គ្រប់កិច្ចការដែលយើងបានហៅឱ្យធ្វើ ព្រោះយើងពុំ ចាំបាច់ធ្វើថែមទៀត។ ពេលខ្លះ យើងអាចយកកម្មវិធី មួយមករកមើលសេចក្តីត្រូវការ ហើយធ្វើតិចជាង ។

អែលឌើរ ហលឡិន

វាបានរំលឹកខ្ញុំដែល អែលឌើរ ស្កត បាននិយាយថា ពេលខ្លះការឱ្យដំកើងការហៅរបស់អ្នក គឺឱ្យធ្វើតិច ជាងមិនមែនគាត់តែច្រើននោះទេ។ អ្នកធ្វើឱ្យមានការ ផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ថែមទៀតទៅលើវា ដើម្បី អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យប្រសើរជាង និងបង្កើនគុណភាព ប៉ុន្តែ នោះគឺជាគំនិត ធ្វើឱ្យមានសេរីភាព— មិនមែន ខ្លួនច្រមុយទេ តែដើម្បីមើលដោយប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះ រូបភាពដ៏ធំដោយរួមទាំងគ្រួសារ និងពេលខ្លះធ្វើតិច ជាង។

ស៊ីស្ទើរ ឡាន

ហើយជាច្រើនដង ពួកអ្នកដឹកនាំអង្គការជំនួយជា ច្រើនមានសមត្ថភាពខ្លាំងបានធ្វើកិច្ចការយ៉ាងច្រើន។ យើងត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននូវរបស់យើងកុំធ្វើដូច្នោះ ដើម្បី ផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើមនុស្ស មិនមែន កម្មវិធីទេ។

ប្រាជ្ញា និងការវិនិច្ឆ័យល្អ

ស៊ីស្ទើរ ថែនណី

ខ្ញុំផ្តល់អំណរគុណដល់ពួកអ្នកដឹកនាំបច្ចុប្បន្នភាព ដែលមើលទៅស្ថានភាពគ្រួសារពីមុនពួកគេធ្វើ ការហៅ។ ខ្ញុំដឹងថាការហៅគឺជាត្រូវបានបំផុសគំនិត តែវាក៏គំរូឱ្យមានប្រាជ្ញា និងការវិនិច្ឆ័យដែលជាផ្នែក មួយនៃពួកអ្នកដឹកនាំបច្ចុប្បន្នភាពផងដែរ។

អែលឌើរ អូក

អង្គការដែលមិនសូវមានអ្នកជួយដែលមាន កំណត់នៃសមាជិកដែលសកម្ម ហើយពួកគេគួរតែ ប្រុងប្រយ័ត្នមិនត្រូវគ្រាន់តែ បំពេញការហៅដោយ ការផ្តល់ឱ្យមនុស្ស 10 នាក់នៅក្នុងរូងមាននូវការហៅ ម្នាក់ៗបីបួននោះឡើយ។ នោះមិនមែនជាវិធីដើម្បី មានគ្រួសារទេ។ វាមិនមែនជាវិធីដើម្បីមានរូងដែល រឹងមាំទេ។ អ្នកដឹកនាំបច្ចុប្បន្នភាពដែលបំផុសគំនិត ត្រូវ ចាប់ផ្តើមយល់ថា ឪពុកម្តាយដែលរស់ខ្លាំង មិនត្រូវឱ្យ មានការហៅច្រើននោះទេ។

កម្មវិធីប្រហែលជាត្រូវកាត់បន្ថយដើម្បីឱ្យត្រូវនឹង គំរូវិធីនៃគោលការណ៍នោះ ដែលអែលឌើរ ភែរី បានបង្រៀននៅក្នុងការចាក់ផ្សាយការបំបាក់បំបិនភាព ជាអ្នកដឹកនាំទូទាំងពិភពលោកឆ្នាំ 2003។

អែលឌើរ ហលឡិន

ហើយយើងសូមទទួលស្គាល់—អ្នកទាំងអស់គ្នា ដែលនៅគុនេះអាចទទួលស្គាល់—ថាការពលកម្មគឺ នៅតែជាគោលការណ៍មួយនៅក្នុងដំណើរល្អនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងពលកម្មសំរាប់គ្នាទៅវិញទៅ មកតាមចំណងគ្រួសារ។ អ្នកយកវាជាសំខាន់។ អ្នកចេញទៅដល់សាលា រូង និងស្តេក។ យើងទាំងអស់ គ្នាត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើអ្វីៗដែលពង្រីកយើង ហើយយើង ត្រូវធ្វើការវិនិច្ឆ័យខ្លះៗ អំពី “តើអ្វីដែលត្រូវធ្វើដើម្បី ការពារគ្រួសារយើង?” និង “តើយើងធ្វើអ្វីដើម្បី ការពារសាសនាទេក្រ?” “តើយើងធ្វើរបៀបណា ដើម្បី ប្រាកដថាសាសនាទេក្ររីកចម្រើនលូតលាស់ក៏ដូច ជាក្រុមគ្រួសារដែរ?”។

យើងត្រូវការប្រាជ្ញា និងការវិនិច្ឆ័យដើម្បីអាចធ្វើអ្វី ៗទាំងអស់បាន តែយើងមិនអាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ក្នុង ពេលតែមួយទេ ហើយពេលខ្លះយើងមិនត្រូវការធ្វើអ្វីៗ ទាំងអស់ដែលយើងបានធ្វើនោះទេ។ តែយើងនឹងទទួល បានពង្រីកកិច្ចការដែលចាំបាច់ ខ្ញុំជឿថាយើងនឹង ត្រូវប្រទានពរឱ្យធ្វើកិច្ចការនោះ។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ខ្ញុំចង់ចាំនូវការបង្រៀនដ៏អស្ចារ្យរបស់ អែលឌើរ បល់ឡាត នៅពេលដែលលោកបង្រៀនយើងឱ្យមាន ភាពរឹងមាំ។ លោកបានបង្រៀនថា៖ “អូ! ចូររាំងវៃ ក្នុងការជ្រើសរើសកិច្ចការទាំងនេះ”។⁹ ការបង្រៀនអំពីការពលកម្មគឺសំខាន់។ ការចាប់ផ្តើម មួយចំនួនកំរើកដល់ទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំ ពេលខ្ញុំចាប់ផ្តើម និយាយដំបូងថា៖ “នេះគឺជាសាសនាទេក្រដ៏អស្ចារ្យ” គឺនោះពេលដែលខ្ញុំបានឃើញឪពុកម្តាយខ្ញុំបំរើ ហើយ សុគតស្លាញនៅក្នុងការហៅ និងការរៀនសូត្រ ទាំងឡាយរបស់ពួកគាត់។ ការណ៍នោះបានបង្រៀនខ្ញុំ រឿងមួយចំនួន។ ហើយខ្ញុំបានរីកចម្រើន ហើយខិតទៅ

ជិតព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការបំរើរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិន
និយាយថា ជាគ្រួសារ ឬការបំរើឡើយ។ វាត្រូវតែជា
អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងការរួបរួមរវាងអ្វីដែលយើងតាំង
ចិត្ត ចំពោះព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយស្ថាបនាគមនៈរបស់
ទ្រង់ និងអ្វីដែលយើងបានតាំងចិត្តដើម្បីសាងគ្រួសារ
មួយ។ វាត្រូវតែដើររួមគ្នា។ វាពុំអាចមានមួយ ឬអត់
មួយបានទេ។

ការរីករាយនៅថ្ងៃឈប់សំរាក

អែលឌើរ ហលឡិន

តើខ្ញុំអាចសូមអង្វរថា យើងអាចធ្វើអ្វីៗដែលអាច
ធ្វើទៅបានដើម្បីប្រកាសនូវសេចក្តីអំណរនៃថ្ងៃ
ឈប់សំរាកបានទេ? ខ្ញុំមិនដឹងថា យើងអាចធ្វើច្រើន
ជាងនេះទេដើម្បីធ្វើឱ្យអង្គការគ្រួសារច្រើនឡើង នៅ
ក្នុងសាសនាចក្រដាងការត្រួតអរនៅថ្ងៃអាទិត្យ
ទាំងមូល។ ហើយយើងពិតជារីករាយនៅថ្ងៃ
ឈប់សំរាក។ ខ្ញុំរីករាយនៅថ្ងៃឈប់សំរាក។
ដោយសារខ្ញុំជាមនុស្សរស់ ខ្ញុំមានអំណរយ៉ាងខ្លាំង
សំរាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ ការប្រកាសនៅក្នុងព្រះគម្ពីរកាលពី
ដើម ខ្ញុំគិតជាពិសេសអំពីការប្រកាសនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
សញ្ញាចាស់ រួមទាំងគោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា
របស់យើង អំពីសេចក្តីត្រេកអរនៃថ្ងៃឈប់សំរាក
សេចក្តីអំណរនៃការថ្វាយបង្គំ និងភាពរីករាយនៃថ្ងៃ
ឈប់សំរាក។ ពិតប្រាកដណាស់ថាយើងអាចធ្វើបានល្អ
ជាងក្នុងការមានថ្ងៃឈប់សំរាកជាមួយគ្នា។ នៅក្នុង
ករណីខ្លះយើងត្រូវកាត់បន្ថយ ការចាក់តាំងដើម្បី
ឱ្យទិដ្ឋភាពដែលមានសារៈសំខាន់ស្មើគ្នានៃការរស់នៅ
តាមដំណឹងអាចកើតមានឡើងនៅក្នុងគេហដ្ឋាន។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ពិតមែនហើយ លោកក៏បាននិយាយផងដែរអំពីថ្ងៃ
ឈប់សំរាក ហើយរបៀបដើម្បីបង្កើនបទពិសោធន៍
នោះ។ ជាញឹកញាប់ខ្ញុំគិតថា ភាពរស់ និងការងារ
ដែលយើងធ្វើនៅថ្ងៃឈប់សំរាក ដើម្បីថែរក្សាកិច្ចការ
សាសនាចក្រ នាំឱ្យយើងចាកឆ្ងាយពីមូលហេតុ ពិតថា
ហេតុអ្វីយើងទៅព្រះវិហារ។ យើងទៅដើម្បីលើក

សេចក្តីសញ្ញា។ បើគ្រួសារនានានឹងរៀបចំខ្លួនហើយ
ផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់នៅលើរឿងនោះក្នុងបទពិសោធន៍
នៃថ្ងៃឈប់សំរាករបស់ពួកគេ ខ្ញុំគិតថាយើងនឹងបានយូរ
អង្វែង ប្រសិទ្ធពរដល់គ្រួសារយើង។ យើងទៅទទួល
ទានសាក្រាម៉ង់។ នោះមិនមែនជាបទពិសោធន៍ទីពីរទេ
វាគឺជាមូលហេតុទីមួយដែលយើងធ្វើ។

ពេលខ្លះនៅក្នុងភាពរស់របស់យើង តូចចៅរបស់
យើងបាក់បង់សារលិខិតនោះ។ វាត្រូវតែជារឿងទីមួយ
ដែលយើងបង្រៀនពួកគេ។

“ចូរមកពិសារសិន”

អែលឌើរ ហលឡិន

នៅក្នុងគោលបំណងពិតនៃវិជ្ជាមេដ្ឋះនៅក្នុង
អត្ថន័យដ៏ប្រសើរ និងខ្ពស់បំផុតនៃពាក្យនោះ ខ្ញុំសង្ឃឹម
ថាជាថ្មីម្តងទៀតយើងអាចអង្គុយចុះនៅគុហារ
ពេលល្ងាចជាគ្រួសារ។ អ្នកសង្ឃឹមវិជ្ជាស្ទើរតែគ្រប់គ្នា

និយាយ ហើយពួកគេពិតជានិយាយថា ប្រហែលជា
គ្មានអ្វីដែលសាមគ្គីភាពជាងនៅក្នុងទិសដៅ
នៃសប្តាហ៍របស់គ្រួសារ នៅពេលបរិភោគអាហារជា
មួយគ្នានោះទេ។

ស៊ីស្ទើរ បើក

ឧទាហរណ៍ក្នុងព្រះគម្ពីរជាទីពេញចិត្តរបស់ខ្ញុំ
គឺនៅក្នុងជំពូកចុងក្រោយនៃដំណឹងល្អរបស់លោក
យ៉ូហាន ដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះនោងសម្បទាកាលឡើ
បានប្រមូលផ្តុំពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់។ ទ្រង់មានភ្លើង ផ្សែង
និងត្រី ហើយទ្រង់បាន មានបន្ទូលថា៖ “ចូរមកពិ
សារសិន”។ ឥឡូវនេះអាចពិពណ៌នាបានថានោះគឺជា
ការរៀបចំ។ អាហារត្រូវបានរៀបចំ—ដែលអ្នកអាច
និយាយបានថាការបរិភោគជាគ្រួសារ—ហើយទ្រង់
បានអញ្ជើញ ពួកគេឱ្យមកពិសារ មិនគ្រាន់តែរត់ចូល
មកហើយបរិភោគនោះទេ តែចូរមកពិសារសិន។
បន្ទាប់មកបទគម្ពីរនិយាយថា “នៅពេលពួកគេបាន

**នៅពេលយើងអធិស្ឋានជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងរាល់ថ្ងៃ នោះយើងនឹងជួយផ្តល់ការការពារ ដែល
យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងបំផុត នៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ។**

បរិភោគ” ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមបង្រៀននូវការបង្រៀនដ៏ ពិសេសអំពីការឱ្យចំណីដល់ចៀមទ្រង់ (សូមមើល យ៉ូហាន 21:9–15)។ មានអ្វីមួយអំពីការបរិភោគជា មួយគ្នា និងសំរាប់ទ្រង់បានប្រទាននូវការបង្រៀនដ៏ អស្ចារ្យអំពីការឱ្យចំណីដល់ចៀមរបស់ទ្រង់។ តើ ការបង្រៀននោះនឹងដូចជាអ្វី បើទ្រង់មិនបាន រៀបចំកន្លែងដើម្បីបង្រៀននូវការបង្រៀននោះទេ? ទ្រង់បានបង្កើតការរៀបចំសំរាប់ការបង្រៀន ហើយនោះគឺនៅពេល បរិភោគ។ ខ្ញុំគិតថានោះវាមិន មែនជារឿងចៃដន្យនោះទេ។

ការប្រកាន់ខ្ជាប់ចំពោះគោលលទ្ធិ

អែលឌើរ អូក

នៅក្នុងអ្វីៗដែលយើងពិភាក្សាទាំងអស់ វាគឺជា គ្រឹះសំរាប់យើងដើម្បី ជៀសវាងនូវការយកកំរិតរបស់ ពិភពលោកធ្វើជាការដឹកនាំសំរាប់ការធ្វើជាឪពុក ម្តាយ អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងរឿងទាំងឡាយដែលមាន សារៈសំខាន់ដ៏ទៃទៅអស់កល្បជានិច្ច។ ខ្ញុំយក ចិត្តទុកដាក់ ចំពោះការប្រឹក្សារបស់សាវ័កប៉ូល ដែល បានផ្តល់ដល់ប្រជាជនភូមិសាស្ត្រ។ ការប្រឹក្សានេះត្រូវ បានកត់ត្រា នៅក្នុងភូមិសាស្ត្រទី 2 ជំពូកទី 6។ គាត់បាន ប្រឹក្សាជនទាំងឡាយណាដែលមានដំណឹងល្អថា៖ “[កុំ] ធ្វើជានិមន្តស្រៀងយូរនឹងមនុស្សដែលមិនជឿ ឡើយ ត្បិតសេចក្តីសុចរិតនឹងសេចក្តីទទឹងច្បាប់ តើមានការប្រកបអ្វីនឹងគ្នា?” (ភូមិសាស្ត្រទី 2 ៦:14)។ គាត់កំពុងប្រាប់យើងថា យើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងឈរ នៅទទឹងនឹងនិមន្តលោកឡើយ នៅពេលយើងកំពុង ព្យាយាមធ្វើការសម្រេចចិត្តអំពីគ្រឹះដ៏អស់កល្ប ទាំងនេះ។

អែលឌើរ ហលឡិន

ហើយចំពោះខ្ញុំវាហាក់ដូចជា បើយើងនឹងគោរព ជាប់នឹងគោលលទ្ធិនៃសាសនាប្រកាន់—នោះ គំនិតនៃ ផែនការ និងការទូទាត់ដែល ព្រះវរបិតារបស់ យើងដែល គង់នៅស្ថានសួគ៌បានប្រទានឱ្យយើងតាំងពី មុនយើងមកទីនេះ—បើយើងអាចគោរពជាប់ចំពោះ

គោលលទ្ធិបានល្អ យើងនឹងមានចម្លើយបានល្អចំពោះ ការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយយើងនឹងនៅរឹងមាំបាន ល្អនៅលើគោលការណ៍គ្រឹះពិតទាំងឡាយ។

ជាញឹកញាប់ ខ្ញុំបានគិត ហើយខ្ញុំបាននិយាយទៅ កូនៗរបស់ខ្ញុំថា ឪពុកម្តាយទាំងឡាយដែលបានបន្តទៅ មុខហ្វូស Chimney Rock និង Martin’s Cove (ហើយពេលខ្លះមិនបានទៅណាឆ្ងាយជាង ហ្នឹងទេ) ហើយផ្ទះកូនៗទាំងឡាយនោះរាយគ្រប់ទេស ភាពប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាប្រកាន់—ពួកគេមិន បានធ្វើដូច្នោះ សំរាប់កម្មវិធីបុណ្យមួយឡើយ ពួកគេ បានធ្វើវាព្រោះ តែសេចក្តីជំនឿ នៃដំណឹងល្អនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមាន នៅក្នុងប្រាណីយរបស់ពួកគេ វានៅនឹងផ្តិតនៃភ្នំរបស់ពួកគេ។ នោះគឺជាវិធីតែមួយ គត់ចំពោះម្តាយទាំងឡាយដែលអាចបញ្ចុះសព កូនកូនខ្លួនហើយនិយាយថា៖ “ផែនដីសន្យាគឺនៅ ទីនោះ។ យើងនឹងធ្វើដំណើរទៅដល់ជ្រលងភ្នំ”។

មែនហើយ នោះគឺព្រោះសេចក្តីសញ្ញា និង គោលលទ្ធិ ហើយសេចក្តីជំនឿ និងវិវរណៈ ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ។ បើយើងរក្សាកិច្ចការទាំងនោះនៅក្នុង ត្រួសត្រាយ ហើយនៅក្នុងសាសនាប្រកាន់រឿងជាច្រើន ទៀតចាប់ផ្តើមសម្រេចដោយឯកឯង។ ហើយរឿងជា ច្រើនផ្សេងទៀតឈប់សំខាន់ចំពោះយើងទៀតហើយ។ រទេះរុញទាំងនោះមិនអាចដឹកបានច្រើនទេ។ ពួកអ្នក ត្រួសត្រាយផ្លូវត្រូវជ្រើសរើសអ្វីដែលពួកគេបានយក។ ប្រហែលជានៅសតវត្សទី 21 នឹងធ្វើឱ្យយើងសម្រេច ចិត្តថា៖ “តើយើងអាចដាក់អ្វីនៅលើរទេះនេះបាន?” ហើយវាគឺជាខ្លឹមសារនៃប្រាណីយរបស់យើង វាគឺជា កិច្ចការដែលត្រូវសរសេរចុះនៅក្នុងផ្តិតនៃភ្នំរបស់ យើង។ យើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរដ៏យូរឱ្យមានត្រួសត្រាយ និងសាសនាប្រកាន់ បើយើងអាចគោរពជាប់នឹងវិវរណៈ។

អែលឌើរ អូក

អែលឌើរ ហលឡិន ខ្ញុំគិតថា នោះគឺជា កំណត់សំគាល់ដែលបញ្ចប់ យ៉ាងល្អ។

អែលឌើរ ហលឡិន

អែលឌើរ អូក ស៊ុស្តើរ បើក ស៊ុស្តើរ ឡាន់ ស៊ុ ស្តើរ ម៉ែនណី តំណាងឱ្យសាសនាប្រកាន់មូល ខ្ញុំសូមអរគុណសំរាប់ពេលវេលារបស់អ្នក សេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក ការចំរើរបស់អ្នក ការពលកម្មរបស់អ្នក និងការជឿស៊ប់ដែលអ្នកមាននៅ ក្នុងប្រាណីយរបស់អ្នកអំពីវិភិតត្រួសត្រាយ និង សេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សូមអរគុណ។ បងប្អូនប្រុសស្រី យើងសូមអរគុណអ្នក ទាំងអស់គ្នា។

កំណត់ចំណាំ

1. “ក្រុមត្រួសត្រាយ សេចក្តីប្រកាសដល់ពិភពលោក” *Ensign* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ 1995, 102។
2. ហ្គេរដុន ប៊ី ហ្សង់ត្រី នៅក្នុង Conference Report ខែមេសា ឆ្នាំ 2003, 64 ឬ *Ensign* ខែឧសភា ឆ្នាំ 2003, 59 និង Conference Report ខែតុលា ឆ្នាំ 1997, 94 ឬ *Ensign* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ 1997, 69។
3. សូមមើល “Thurber,” *Life* ថ្ងៃទី 14 ខែមីនា ឆ្នាំ 1960, 108។
4. សៀវភៅទី 8 បន្ទាត់ទី 601–02។
5. អិម វ៉ែស្ត បាឡីដ “Great Shall Be the Peace of Thy Children,” *Ensign* ខែមេសា ឆ្នាំ 1994, 60។
6. សូមមើល “At Home in the World,” *Marriage and Family Living* ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1942, 2។
7. “Basic Unit Program,” *First Worldwide Leadership Training Meeting* ខែមករា ឆ្នាំ 2003, 9។
8. សូមមើល Richard G. Scott, “The Doctrinal Foundation of the Auxiliaries,” *Worldwide Leadership Training Meeting* ខែមករា ឆ្នាំ 2004, 7។
9. សូមមើល អិម វ៉ែស្ត បាឡីដ នៅក្នុង Conference Report ខែតុលា ឆ្នាំ 2006, 16–19 ឬ *Ensign* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2006, 17–20។

ជំរកសុខសាន្តពីពិភពលោក

ប្រធាន ថ្ងៃម៉ាស់ អេស មិនសុនប្រធាននៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ

នាយកស្ថានស្ថិតិចូលក្នុងផ្ទះរបស់យើង

បងប្អូនប្រុសស្រីរបស់ខ្ញុំ ដោយវិញ្ញាណដ៏រាបសារ ដែលខ្ញុំបានបញ្ចប់នៅក្នុងការប្រជុំដ៏បំផុសគំនិតនេះ។ គំនិតរបស់យើងបានផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់អំពីផ្ទះ និងក្រុមគ្រួសារ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានរំលោភថា៖ “ផ្ទះគឺជាមូលដ្ឋាននៃជីវិតសុខភាព ហើយគ្មានឧបករណ៍ណាដែលអាចជំនួសកន្លែងនេះ ឬបំពេញការងារដ៏ចាំបាច់របស់ផ្ទះ និងគ្រួសារដែរ”។ 1

ដូចដែលយើងបានដឹងហើយ ក្រុមគ្រួសារមានក្នុងសណ្ឋានផ្សេងៗគ្នា។ ខ្លះមានឪពុក ម្តាយ បងប្អូនប្រុសស្រី ខណៈដែលអ្នកដទៃទៀតអាចមានតែឪពុក ឬ

ម្តាយទោល និងកូនៗប៉ុណ្ណោះ។ ផងដែរអ្នកដទៃទៀត មានតែម្នាក់ឯង។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគ្រប់គ្នាបានប្រជុំគ្នាដោយបើយើងធ្វើតាមគោលការណ៍ណែនាំដែលត្រូវបានរៀបចំទុកឱ្យយើងនៅក្នុងការប្រជុំនេះ ទោះយើងនឹងខិតខានតែជិតព្រះអម្ចាស់ ហើយនាំយកនូវលក្ខណៈនៃស្ថានស្ថិតិចូលក្នុងផ្ទះរបស់យើង។

នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវ បានយាងទៅលើផ្លូវលំនៃក្រុង និងភូមិភូមិមួយ ដែលឥឡូវនេះយើងហៅដោយការវេភាពថា ដែនដីបរិសុទ្ធ ហើយបានបង្រៀនពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នៅកាលឡើយស្រស់ស្អាត ទ្រង់បានមានបន្ទូលជាអ្វីប្រែប្រួលជាភាសាដែលមនុស្សយល់ច្រើនបំផុត។ ជាញឹកញាប់ ទ្រង់សំដៅពីការស្ថាបនាផ្ទះក្នុងទំនាក់ទំនងចំពោះជីវិតនៃអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានស្តាប់។

ទ្រង់បានប្រកាសថា៖ “អស់ទាំង...ផ្ទះណាដែលបែកទាស់តែគ្នាឯងនោះនឹងនៅស្ថិតស្ថេរពុំបានទេ” (ម៉ាថាយ 12:25)។ ក្រោយមកទ្រង់បានដាស់តឿនថា៖ “មើលចុះ ដំណាក់យើងគឺជាដំណាក់នៃរបៀបរៀបរយ... ហើយពុំមែនជាដំណាក់នៃចលាចលឡើយ” (គ. និងស. 132:8)។

ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃពិភពលោកបានពេញទៅដោយការរីករវ និងការប្រកួតប្រជែង។ ទំនាក់ទំនងដែលនៅជុំវិញ យើងដែលជំទាស់នឹងអ្វីៗទាំងអស់

ដែលសំខាន់ចំពោះយើង—បញ្ហាគយគង់ ឱ្យងាកចេញពីអ្វីដែលជា “គុណធម៌ គួរស្រឡាញ់ ឬឈ្មោះល្អ ឬក៏គួរឱ្យសរសើរ” (មាត្រានៃសេចក្តីជំនឿ 1:13) ហើយឱ្យស្រឡាត់និងដែលជាញឹកញាប់ធ្វើឡើងនៅខាងក្រៅ ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលគ្រួសាររបស់យើងមិនបានសាមគ្គីគ្នាក្នុងគោលបំណង ហើយបរិយាកាសនៃសេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីស្រឡាញ់បង្ហាញឡើង នោះផ្ទះគឺជាជម្រកសុខសាន្តពីពិភពលោក។

នៅពេលយើងអស់កម្លាំង ឬមានជម្ងឺ ឬក៏បាក់ទឹកចិត្ត វាអស្ចារ្យណាស់ដែលយើងអាចទទួលបានការល្អលោមចិត្តពីសំណាក់ក្រុមគ្រួសាររបស់យើង។ យើងមានពរណាស់ដែលបានធ្វើជាសមាជិក និងមានកន្លែងមួយនៅក្នុងផ្ទះក្រុមគ្រួសារ។

ពេលខ្លះយើងអាចជូនច្រាន ឬក៏ក្តៅក្រហាយជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសារ និងជួយផ្លូវជុំវិញស្រែដៀងគ្នានេះ។ គេហដ្ឋាន និងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងមើលទៅហាក់ដូចជាមិនសំខាន់បំពេញដោយអារម្មណ៍នៃភាពដូចគ្នានេះ ហើយទឹកនៃដី ដទៃទៀត ពេលខ្លះអាចមើលទៅដូចជាមានភាពរីករាយច្រើនជាង។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលយើងដួបប្រទះច្រើន ហើយបានឃើញនូវការឆាប់រហ័ស និងពេលខ្លះនូវការស្នាក់ស្នើរជាច្រើនដែលពិភពលោកនេះមាន នោះការដឹងគុណរបស់យើងនឹងកើនឡើងចំពោះឯកសិទ្ធិជាផ្នែកមួយនៃអ្វីមួយដែលយើងអាចទុកចិត្តបាន—គេហដ្ឋាន និងក្រុមគ្រួសារ ព្រមទាំងភក្តីភាពចំពោះអ្នកដែលជាទីស្រឡាញ់។ យើងបានយល់នូវអត្ថន័យនៃការផ្សារភ្ជាប់រួមគ្នាតាមរយៈភាគពូកែ ការគោរព ជាកម្មសិទ្ធិ។ យើងបានរៀនថា គ្មានអ្វីអាចជំនួសនូវទំនាក់ទំនងនៃជីវិតក្រុមគ្រួសារដែលពោរពេញដោយពរដ៏យូរបានឡើយ។

យើងទាំងអស់គ្នាចង់ចាំនូវផ្ទះកាលពីកុមារភាពរបស់យើង។ ចំពោះយើងទាំងអស់គ្នាភាគច្រើនសតិអារម្មណ៍របស់យើងមិនបានផ្ដោតទៅលើផ្ទះក្នុងប្តីនោះទេ ឬថាអ្នកជិតខាងមានសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ

នៅពេលយើងអធិស្ឋានជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងរាល់ថ្ងៃ យើងនឹងជួយផ្តល់ការការពារ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ។

ឃ្មុំក្រែនោះទេ។ តែផ្ទុយទៅវិញ យើងរីករាយចំពោះ បទពិសោធន៍ដែលយើងបានចែកចាយជាលក្ខណៈក្រុម គ្រួសារមួយ។

ម៉ាការ៉េត ធាលី នៅពេលដែលគាត់ធ្វើជានាយករដ្ឋមន្ត្រីនៃចក្រភពអង់គ្លេសបានសម្តែងនូវទស្សនៈដ៏ស៊ីជម្រៅនេះថា : “ គ្រួសារគឺជាវត្ថុជាកុំដីសំខាន់ដែលបង្កើតនូវសង្គម។ គ្រួសារគឺជាកន្លែង ថែទាំកុមារ សាលារៀន មន្ទីរពេទ្យ មជ្ឈមណ្ឌលលំហែកាយ កន្លែងជ្រកកោន និងជាកន្លែងសំរាកមួយ។ គ្រួសារជះឥទ្ធិពល និងកំណត់អត្ថន័យដល់សង្គមទាំងមូល។ គ្រួសារបង្កើតនូវសេចក្តីជឿជាក់របស់យើង គ្រួសារគឺជាការប្រប្រចំសំរាប់ជីវិតទាំងមូលរបស់យើង”។

ខ្ញុំសូមផ្តល់នូវការណែនាំបីដើម្បីជួយធ្វើឱ្យប្រាកដថាគេហដ្ឋានរបស់យើងនឹងក្លាយជាស្ថានសួគ៌នៃសុភមង្គល។

កំរិតនៃការអធិស្ឋាន

ទីមួយ ចូរយើងស្តាប់នូវកំរិតនៃការអធិស្ឋាន។

ក្នុងនាមជាមនុស្សមួយរូប តើយើងពុំមានអំណរកុណាដែលការអធិស្ឋានជាគ្រួសារ ពុំមែនជាការអនុវត្តន៍ដែលអស់សុពលភាពសំរាប់យើងទេឬ? គ្មានទិដ្ឋភាពណាមួយនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលស្រស់ស្អាតជាងការឃើញក្រុមគ្រួសារមួយកំពុងតែអធិស្ឋានរួមគ្នានោះទេ។ ព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញថា យើងធ្វើការអធិស្ឋានជាគ្រួសារ នៅពេលទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលថា “ ចូរអធិស្ឋានក្នុងក្រុមគ្រួសារអ្នកដល់ព្រះវរបិតាដោយនូវនាមយើងជានិច្ច ដើម្បីឱ្យប្រពន្ធរបស់អ្នក និងកូនរបស់អ្នកអាចបានពរ ” (និហៃទី 3 18:21)។

នៅពេលយើងអធិស្ឋានជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ យើងនឹងជួយផ្តល់នូវការការពារដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងបំផុតនៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ។

បណ្តាលយនៃការរៀនសូត្រ

ទីពីរ សូមឱ្យគេហដ្ឋានរបស់យើងក្លាយជាបណ្តាលយសិក្សា។

ផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៃបណ្តាលយសិក្សារបស់យើងត្រូវមានសៀវភៅល្អៗ។ ការអានគឺជាសេចក្តីរីករាយដ៏ពិតប្រាកដមួយនៃជីវិត។ នៅក្នុងជំនាន់នៃវប្បធម៌ចម្រុះរបស់យើង មាននូវអ្វីៗជាច្រើនដែលយើងជួបប្រទះត្រូវបានកាត់បន្ថយ ប្រែប្រួលតាម ប្រព្រឹត្តិអំពើផិតក្យត់ ធ្វើឱ្យអន្តរាយ និងបំរុញ វាបំផុសគំនិត និងល្ងង់លោមចិត្តគំនិត ដើម្បីអង្គុយចុះដោយស្ងប់ស្ងាត់ជាមួយនឹងសៀវភៅដ៏រីករាយមួយ។

ជេមស៍ អេ មីលឺ ដែលជាអ្នកនិពន្ធប្រលោមលោកដ៏ល្បីល្បាញ បានណែនាំថា “ប្រទេសជាតិមួយប្រែក្លាយជាអ្វីដែល ពលរដ្ឋរីករាយនៃប្រទេសនោះអាននៅក្នុងយុវវ័យរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក ឧត្តមគតិរបស់ប្រទេសជាតិនោះ ត្រូវបានគេកែទំរង់ គោលដៅនៃប្រទេសជាតិនោះត្រូវបានគេបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លាំងក្លា” ។

ព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានថា៖ “ចូរអ្នករាល់គ្នាស្វែងរកសំដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ មែនហើយ ចូរអ្នករាល់គ្នាស្វែងរកការរៀនសូត្រ គឺដោយសារការសិក្សា និងដោយសារសេចក្តីជំនឿផង” (គ. និង ស. 88:118)។

ពិតប្រាកដណាស់ បទដ្ឋានព្រះគម្ពីរបានផ្តល់ឱ្យនូវបណ្តាលយដ៏ល្អបំផុត នៃការរៀនសូត្រនៃអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ។ ចូរយើងអានវាឱ្យបានញឹកញាប់ទាំងជាផ្ទាល់ខ្លួន និងជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ដើម្បីយើងអាចបំភ្លឺ និងស្អាត ហើយខិតកាន់តែជិតព្រះអម្ចាស់។

កេរដំណែលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

ទីបី សូមឱ្យយើងរីករាយនូវមរតកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

ការប្រមើលមើលនូវមេរៀននៃសេចក្តីស្រឡាញ់បន្តិចបន្តួច ត្រូវបានរក្សាទុកដោយភ្លេងៗនៅពេលដែលគេមើល ហើយបន្ទាប់មកធ្វើតាមយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់នូវគំរូរបស់ឪពុកម្តាយខ្លួន។ ចូរយើងធ្វើឱ្យប្រាកដថា គំរូរបស់យើងមានភាពសក្តិសមនៃការធ្វើតម្រាប់តាម។ នៅពេលដែលគេហដ្ឋានរបស់យើងមាននូវមរតកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះយើងនឹងមិនទទួលនូវការស្តី

បន្ទោសរបស់យ៉ាកុបដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង ព្រះគម្ពីរមរមនថា : “ អ្នកបានធ្វើឱ្យភរិយាដ៏ទន់ភ្លន់ របស់អ្នកខូចចិត្ត ព្រោះតែគំរូដ៏អាក្រក់របស់អ្នកនៅ ចំពោះពួកគេ ហើយសម្លេងដង្ហក់ នៃបេះដូងគេបានឮ ឡើងទៅដល់ព្រះទាស់នឹងអ្នក ” (យ៉ាកុប 2:35)។

ជាងនេះទៅទៀតសូមឱ្យក្រុមគ្រួសារ និង គេហដ្ឋានរបស់យើងពោរពេញដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់៖ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញ ទៅមកសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះដំណឹងល្អ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះបងប្អូនរបស់យើង និង សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង។ ជាលទ្ធផល ឋានសួគ៌នឹងកាន់តែខិតជិតផែនដីនេះ។

សូមឱ្យយើងធ្វើឱ្យផ្ទះរបស់យើងក្លាយជាជម្រកដ៏ សន្តិភាព ដែលសម្រាប់ក្រុមគ្រួសាររបស់យើងនឹងចង់ ត្រឡប់មកវិញជានិច្ច។

ការចង់បានផ្ទះយ៉ាងខ្លាំង

ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងអស់គ្នា អ្នកខ្លះប្រហែលជា នៅចាំរឿង នៃរក្សាប្រុសម្នាក់ដែលត្រូវបានពង្រាត់ពី ឪពុកម្តាយ និងផ្ទះរបស់គាត់ ហើយត្រូវបានយកទៅ កាន់ភូមិដែលនៅឆ្ងាយ។ នៅក្រោមលក្ខខណ្ឌទាំងនេះ ក្មេងប្រុសនេះបានធ្វើឡើងទៅ ជាយុវជនម្នាក់ដោយមិន អាចចងចាំពីឪពុកម្តាយ ឬផ្ទះរបស់គាត់។ នៅពេល ដែលគាត់ធំឡើង ក្នុងចិត្តរបស់គាត់ចង់ត្រឡប់ទៅផ្ទះ នៅជាមួយឪពុកម្តាយរបស់គាត់វិញ។

ប៉ុន្តែ តើវាផ្ទះនោះឯណាទៅ? ហើយតើត្រូវទៅរក ម្តាយឪពុករបស់គាត់នោះឯណាទៅ? អូ! បើគាត់ គ្រាន់តែអាចចងចាំ សូម្បីតែឈ្មោះរបស់ពួកគេ នោះ ការងាររបស់គាត់មិនសូវជាអស់សង្ឃឹមពេកទេ។ ដោយអស់សង្ឃឹមគាត់នឹកឃើញកាលពីកុមារភាព របស់គាត់។

នៅថ្ងៃមួយ ជាការបំផុសគំនិតមួយរំពេច គាត់បាន នឹកចាំនូវសម្លេងកណ្តឹង ដែលឮមកពីដំបូលព្រះវិហារ នៅក្នុងភូមិ ដែលបានរោទ៍ជាម្សៅរាល់ព្រឹកថ្ងៃ ឈប់សំរាក។ ចេញពីភូមិមួយទៅភូមិមួយ យុវជនម្នាក់ នេះមានការងឿងឆ្ងល់ ដោយតែងតែស្តាប់កណ្តឹងរោទ៍

ដែលហាក់ដូចជាធ្លាប់ឮនោះ។ កណ្តឹងខ្លះស្រដៀងគ្នា ហើយផ្សេងទៀតខុសគ្នាស្រឡះពីសម្លេងដែលគាត់ នឹកចាំ។

មួយរយះកន្លងទៅ យុវជនវ័យក្មេងដែល ទន់ខ្សោយ នៅព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យមួយបានឈរនៅពី មុខព្រះវិហារនៃ ទីក្រុងតូចមួយ។ គាត់បានស្តាប់ដោយ ប្រុងប្រយ័ត្ន នៅពេលដែលកណ្តឹងបានចាប់ផ្តើមរោទ៍។ សម្លេងកណ្តឹងដូចជាធ្លាប់បានឮ មិនដូចជាសម្លេងដទៃ ទៀតដែលគាត់បានឮនោះទេ លើកលែងតែកណ្តឹង នោះបានរោទ៍ នៅក្នុងអនុស្សាវរីយ៍កាលពីកុមារភាព របស់គាត់។ ពិតប្រាកដហើយ វាក៏ជាកណ្តឹងដដែល។ សម្លេងរោទ៍នោះគឺត្រឹមត្រូវ។ កែវភ្នែករបស់គាត់ ពោរពេញដោយទឹកភ្នែក ហើយដួងចិត្តរបស់គាត់ ត្រេកអរនៅក្នុងសេចក្តីរីករាយ។ ព្រលឹងរបស់គាត់ ពោរពេញទៅដោយអំណរគុណ។ យុវជនម្នាក់នោះ បានលុតជង្គង់ចុះ មើលទៅកំពូលកណ្តឹង—មើលឆ្ពោះ ទៅស្ថានសួគ៌—ហើយនៅក្នុងការអធិស្ឋាន នៃអំណរគុណបាននិយាយឱ្យប្រាប់ថា៖ “សូម អរព្រះគុណទ្រង់។ ខ្ញុំមកដល់ផ្ទះហើយ”។

ខ្ញុំស្រឡាញ់ពាក្យពេចន៍នៅក្នុងទំនុកដំកើងថា៖ ផ្ទះដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ ពេលខ្ញុំទៅដល់ណា នៅកន្លែងដែលចម្លែក ឬ តំបន់ដែលឆ្ងាយ ពេលវេលាកន្លងទៅ ចិត្តរបស់ខ្ញុំនឹកគិត ឱ្យចង់បានសេចក្តីស្រឡាញ់ថែមទៀតសំរាប់អ្នក! ទោះបីទិដ្ឋភាពនៅជុំវិញខ្ញុំស្រស់ស្អាតក្តី ហើយមិត្តភក្តិតែងតែល្អ ហើយពិតចំពោះខ្ញុំជានិច្ច ទោះបីជាមានការសើចសប្បាយ និងចំរើងនៅជុំ វិញខ្ញុំយេះដូង និងព្រលឹងរបស់ខ្ញុំនៅតែត្រូវការ អ្នក។

សូមឱ្យយើងព្យាយាមធ្វើឱ្យផ្ទះរបស់យើង ជាឋានសួគ៌នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុខសាន្ត ព្រមទាំងសុភមង្គល ជាកន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណនៃ ព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើសតាំងនៅ។ នេះគឺជាការអធិស្ឋាន របស់ខ្ញុំសំរាប់យើងទាំងអស់គ្នា នៅក្នុងព្រះនាមនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អាម៉ែន។

កំណត់សំគាល់

1. David O. McKay, in *Family Home Evening Manual* (1965), iii។
2. នៅក្នុង Nicholas Wood, “Thatcher Champions the Family,” *The Times* ថ្ងៃទី 26 ខែឧសភា ឆ្នាំ 1988, 24។
3. “O Home Beloved,” ទំនុកដំកើង ទំព័រ 337។

ក្រាហ្វិច ប្រកាស ដល់ពិភពលោក

គណៈប្រធានទី១ និងក្រុមប្រឹក្សានៃពិភពលោក ១២២៧
នៃសហគ្រាសសហប្រតិបត្តិការ ទ្វីបអាស៊ីបូព៌ា និងបូព៌ាអាមេរិក

យើង គណៈប្រធានទី១ និងក្រុមប្រឹក្សានៃពិភពលោក ១២២៧ នៃសហគ្រាសសហប្រតិបត្តិការ ទ្វីបអាស៊ីបូព៌ា និងបូព៌ាអាមេរិក យើងស្នើសុំ ឱ្យអង្គការសហប្រតិបត្តិការ ទ្វីបអាស៊ីបូព៌ា និងបូព៌ាអាមេរិក គាំទ្រដល់ការងាររបស់យើង ដើម្បីជំរុញការងាររបស់យើង ក្នុងការប្រយុទ្ធនឹងជំងឺកូវីដ-១៩ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ ដើម្បីបង្កើនការងាររបស់យើង ខាងផ្លូវសាច់ដៃ និងផ្លូវចិត្ត តាមសេចក្តី ត្រូវការរបស់យើង ដើម្បីបង្កើនការងាររបស់យើង ដោយស្រឡាញ់គ្នា ហើយបំរើគ្នាទៅវិញទៅមក ចេះគោរព តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ ហើយធ្វើជាពលរដ្ឋ គោរពច្បាប់នៃក្រុងណាមួយ ដោយ ដែលគេរស់នៅ ។ ប្តីប្រពន្ធ-ឪពុកម្តាយ-និងទទួលខុសត្រូវទៅចំពោះព្រះ តាមការ ប្រ តិបត្តិនៃការភ័ក្តិទាំងឡាយនេះ ។

ស្រឡាញ់គ្នា—ទាំងប្រុសទាំងស្រី—បានបង្កើតមកឲ្យយើងរួមគ្នា ។ មនុស្សនីមួយៗសុទ្ធតែ ជាប្រាណីករនៃព្រះស្រីដ៏ស្រឡាញ់នៃព្រះមាតាបិតាស្និទ្ធិ ដូច្នេះហើយ ម្នាក់ៗមានចិត្ត និងគោលដៅព្រះ ។ គេប្រើស្រីជាប្រាណីករ និងគោលដៅដល់សំខាន់ៗនៃបុគ្គលម្នាក់ៗ ចាប់តាំងពីមុនកើតមក នៅជីវិតនេះ ហើយដល់អស់កាល្យជាទី ។

និរតិភពមុននឹងកើតមក ប្រាណីករនៃព្រះស្រីរបស់ព្រះបានស្គាល់ហើយបានថ្វាយបង្គំព្រះ ជាព្រះវរបិតាដ៏គង់នៅអស់កាល្យជាទីរបស់ពួកគេ ហើយបានទទួលផែនការណ៍របស់ព្រះអង្គ ដែលនាំឲ្យគេចេញទៅទាំងឡាយ អាចទទួលរូបកាយសាច់ឈាមបាន ហើយអាចទទួល ក ារពិសោធន៍នៃលើផែនដី ដើម្បីលូតលាស់ដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះ ហើយដល់ទីបញ្ចប់អាចបាន សំរេចគោលដៅព្រះ ដោយទទួលបានជីវិតដ៏អស់កាល្យជាទីឲ្យគេរស់នៅ ។ ផែនការណ៍នៃ សុ ភម្មណ៍របស់ព្រះ ធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងជាត្រូវការចេះតែបន្តរហូតហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ។ ពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋទាំងប៉ុន្មាន ដែលមាននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ធ្វើឲ្យបុគ្គល នីមួយៗ អាចវិលត្រឡប់ទៅវត្តមាននៃព្រះវិញ ហើយធ្វើឲ្យត្រូវការបានរួមគ្នាផ្គុំគ្នា នៅអស់ កាល្យជាទី ។

ព្រះបញ្ញត្តិទី១ ដែលព្រះទ្រង់បានប្រទានដល់លោកអ័រដាមនិងនាងអេវ៉ា ទាក់ទងទៅនឹង សមត្ថភាពរបស់គេ ដែលអាចធ្វើជាឪពុកម្តាយ និងប្តីប្រពន្ធ ។ យើងប្រកាសថា ព្រះបញ្ញត្តិ របស់ព្រះសំរាប់ឲ្យគេចេញទៅរបស់ព្រះអង្គក្នុងចំណោមជីវិតជាច្រើនឡើង ឲ្យមានពាសពេញលើផែនដី នោះនេះតែឲ្យប្រតិបត្តិទៅឡើយ ។ ថែមទៅទៀត យើងប្រកាសថា ព្រះទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យ រក្សាអំណាចដ៏ពិសិដ្ឋនៃការបង្កើតកូនចៅ ប្រើបានសំរាប់តែរវាងប្រុសស្រី ដែលបានរៀប អាពាហ៍ពិពាហ៍ពេញច្បាប់ ជាប្តីប្រពន្ធចំណោះ ។

យើងប្រកាសថា មធ្យោបាយដើម្បីបង្កើតជីវិតមនុស្ស នោះបានតែគាំងឡើងដោយព្រះ ។ យើងសូមបញ្ជាក់នូវការពិសិដ្ឋនៃជីវិត និងនូវការសំខាន់នៃជីវិត ក្នុងផែនការណ៍ដ៏អស់កាល្យ ជាទីរបស់ព្រះ ។

ប្តីប្រពន្ធមានភារកិច្ចដ៏ឧត្តម ដើម្បីស្រឡាញ់ថែរក្សាគ្នាទៅវិញទៅមក ព្រមទាំងស្រឡាញ់ ថែរក្សាកូនចៅរបស់ខ្លួនផង ។ «កូនចៅជាមរតកព្រះយេហូវ៉ា» (ទំនុកដំរើង ១២៧:៣) ។

ឪពុកម្តាយមានភារកិច្ចពិសិដ្ឋ ក្នុងការថែរក្សាអប់រំកូនចៅរបស់ខ្លួន ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ ដើម្បីបង្កើនការងាររបស់យើង ខាងផ្លូវសាច់ដៃ និងផ្លូវចិត្ត តាមសេចក្តី ត្រូវការរបស់យើង ដើម្បីបង្កើនការងាររបស់យើង ដោយស្រឡាញ់គ្នា ហើយបំរើគ្នាទៅវិញទៅមក ចេះគោរព តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ ហើយធ្វើជាពលរដ្ឋ គោរពច្បាប់នៃក្រុងណាមួយ ដោយ ដែលគេរស់នៅ ។ ប្តីប្រពន្ធ-ឪពុកម្តាយ-និងទទួលខុសត្រូវទៅចំពោះព្រះ តាមការ ប្រ តិបត្តិនៃការភ័ក្តិទាំងឡាយនេះ ។

ត្រូវការតែគាំងឡើងដោយព្រះ ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងប្រុសស្រី គឺជាការសំខាន់ ចាំបាច់ណាស់ក្នុងផែនការណ៍ដ៏អស់កាល្យជាទីរបស់ព្រះអង្គ ។ កូនចៅមានសិទ្ធិទទួលកំណើតមកក្នុង ចំណងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយនិងចេញមកដោយឪពុកម្តាយ ដែលគោរពប្រតិបត្តិតាមសច្ចា នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដោយស្មោះត្រង់ទាំងស្រុង ។ សុភមង្គលនៅក្នុងជីវិតនៃត្រូវការ អាចសំរេចបាន បំផុត នៅពេលធ្វើតាមការបង្រៀននៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ត្រូវការនិងអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែល មានជោគជ័យសុភមង្គល គឺបានស្ថាបនានិងរក្សាដោយគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ ការអធិស្ឋាន ការប្រើចិត្ត ការអភ័យទោស ការគោរពគ្នា សេចក្តីស្រឡាញ់គ្នា សេចក្តីមេត្តាករុណា ការងារ និងភ័យខ្លាចសាធារណៈទាំងឡាយ ។ តាមគំរោងការណ៍ព្រះ ឪពុកបានចាត់ឲ្យធ្វើប្រធានដឹក នាំត្រូវការរបស់ខ្លួន ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ ហើយមានភារកិច្ចក្នុងការ ផ្តល់នូវសេចក្តីត្រូវការក្នុងជីវិត ព្រមទាំងការការពារត្រូវការខ្លួនផង ។ ម្តាយមានភារកិច្ចទី១ ដើម្បីថែទាំបំបាត់កូនចៅរបស់ខ្លួន ។ នៅក្នុងភារកិច្ចពិសិដ្ឋទាំងនេះ ឪពុកម្តាយមានភារកិច្ច ចេះជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ជាគូស្នើគ្នា ។ អស់មត្តភាព មរណភាព ឬការលះទោសផ្សេងៗទៀត អាចធ្វើឲ្យចេះឆ្កែឆ្កាតាមរឿងខ្លួន ។ ត្រូវការញាតិសន្តានគួរតែជួយគាំទ្រ តាមសេចក្តីត្រូវការ ។

យើងប្រកាសថា បុគ្គលណាដែលរំលងលើសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះប្រាណីករ ដែលធ្វើបាបភរិយា ឬកូនចៅ ឬមិនបានបំពេញកិច្ចការនៃត្រូវការ គង់តែថ្លៃណាមួយ នឹងទទួលខុសត្រូវទៅចំពោះ ព្រះ ។ បន្ថែមទៅទៀត យើងប្រកាសថា ការកំចាត់ចោលត្រូវការ នោះនឹងនាំឲ្យបុគ្គលខ្លួន សង្គម និងសាសន៍ទាំងឡាយ នូវមហន្តរាយដែលបានទាយទុកជាមុន ដោយពួកព្យាករណ៍សម័យ បុរាណ និងពួកព្យាករណ៍សម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ។

យើងប្រកាសថា បុគ្គលណាដែលរំលងលើសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះប្រាណីករ ដែលធ្វើបាបភរិយា ឬកូនចៅ ឬមិនបានបំពេញកិច្ចការនៃត្រូវការ គង់តែថ្លៃណាមួយ នឹងទទួលខុសត្រូវទៅចំពោះ ព្រះ ។ បន្ថែមទៅទៀត យើងប្រកាសថា ការកំចាត់ចោលត្រូវការ នោះនឹងនាំឲ្យបុគ្គលខ្លួន សង្គម និងសាសន៍ទាំងឡាយ នូវមហន្តរាយដែលបានទាយទុកជាមុន ដោយពួកព្យាករណ៍សម័យ បុរាណ និងពួកព្យាករណ៍សម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ។

យើងប្រកាសថា បុគ្គលណាដែលរំលងលើសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះប្រាណីករ ដែលធ្វើបាបភរិយា ឬកូនចៅ ឬមិនបានបំពេញកិច្ចការនៃត្រូវការ គង់តែថ្លៃណាមួយ នឹងទទួលខុសត្រូវទៅចំពោះ ព្រះ ។ បន្ថែមទៅទៀត យើងប្រកាសថា ការកំចាត់ចោលត្រូវការ នោះនឹងនាំឲ្យបុគ្គលខ្លួន សង្គម និងសាសន៍ទាំងឡាយ នូវមហន្តរាយដែលបានទាយទុកជាមុន ដោយពួកព្យាករណ៍សម័យ បុរាណ និងពួកព្យាករណ៍សម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ។

ការប្រកាសនេះអានដោយប្រធានគម្ពុជ ប៊ី ហ៊ីងគី ជាផ្នែកនៃសាររបស់លោក ក្នុងការប្រជុំ សមាគមវេជ្ជសាស្ត្រ នៅទីក្រុង ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែកញ្ញា ១៩៩៥ នៅទីក្រុងសាលតឺលេក ដេញថាហ៍ ។

សមាគមបក្សខ្មែរ
ព្រះនយស្សីចក្រីស្ត
ដែលកម្មវិធីសុទ្ធតែចុះក្រោយ

